sf

GEORGE ANANIA
ROMULUS BĂRBULESCU

CIT DE MIC POATE FI INFERNUL?

George Anania
Romulus Bărbulescu

CÂT DE MIC POATE FI INFERNUL?

Casa editorială ODEON
București
1992

Coperta de: VICTORIA VLAD

I.S.B.N. 973-9008-17-8

DINTR-UN CREIER DE INOX

de George Anania

Și pe nepusă masă, tocmai când trebuia să-mi fie lumea mai dragă, începe să nu-mi mai placă. Pentru că nu știu prin ce șmecherie împuțită m-am preschimbat din urmăritor în urmărit, adică din bărbat cu pușcă în iepure care fuge de alice. Și vreau să spun că treaba asta nu-mi mai place chiar deloc. Și sunt sigur că numai grație caracterului meu. Vreau să spun că am un caracter insuportabil, care din păcate mă domină și din pricina căruia nimeni nu poate conta pe mine, nici măcar eu.

Poate că azi o fi ziua mea proastă, îmi zic, tocmai când hodoroaga de Dodge a poliției fâsâie spre cele patru puncte cardinale și se lasă pe vine cu toate roțile în același timp. Îmi strâng artileria la subțioară, cu graba și jena proprii unui băiețandru la prima evadare pe fereastră, cu hainele în brațe, înainte de năvala soțului în cameră și mă arunc afară prin chepengul de aerisire din plafon (trucuri răsuflate, dar legile probabilității au demonstrat cu prisosință că bieții infractori își au și ei fixurile lor, nu te vânează decât pe la ieșirile dinspre portiere). De pe acoperișul fostei mașini, mă arunc, cale de vreo cincisprezece metri, tocmai unde sunt mai încâlciți boscheții de pe marginea autostrăzii (simplu exercițiu pregătitor pentru gimnastica de dimineață), în vreme ce un stup de albine în febra roitului zboară împrejurul meu, ținând morțiș să mi se vâre prin buzunare.

— Oprește, amărâtule! mă avertizează un difuzor. (Cel mai mult, în afacerile pe care le învârtesc de câțiva ani buni - altminteri mai mult în pierdere, da’ cineva trebuie s-o facă și p’asta, cum zice un colocatar de-al nostru de la demisol, care e de meserie colector de talaș rezultat din ascuțirea creioanelor - cel mai mult, ziceam, mă emoționează îndemnurile schimbate curtenitor în timpul meciului de cele două echipe rivale. Adică aceea a sticleților, curcanilor, caraliilor, buldogilor, spurcaților și aceea a cuțitarilor, găinarilor, borfașilor, înghițitorilor de

prafuri, fumătorilor de iarbă. Echipe campioane ale fair-play-ului). Stai, dracului, blând, că-ți prăpădești hainele de înmormântare!

Uite, asta e Scarlett Roșcovana, o *businesswoman* care merge drept la țintă în orice împrejurare, și niciodată n-am avut suficient curaj ca să-mi închipui cum procedează seara, după ce iese din baie, stinge lumina și se apropie de pat. Dar și, hai să fim serioși, cine în afară de ea ar fi fost în stare să organizeze și să conducă la fel de eficient o rețea pe cât de întinsă, pe atât de pretențioasă, cum e aceea a corupătoarelor de minori? Vai, ce n-aș da să mă fi înzestrat și pe mine bunul Dumnezeu cu harul...

— Ce, băiețică, huidumele alea de șefi ai voștri, înțepeniți în birou, cu burțile pe calorifere vă obligă să alergați maratonul în fiece noapte?

Alt difuzor, de data asta în față, numai vocea o aceeași. Mda! M-am luat cu vorba, ca de obicei și între timp Sclarlett n-a stat să-și refacă pedichiura. Încep să țopăi printre ramurile țepoase, cu înțelepciunea și simțul de prevedere ale unui țap din neamul impala care a înțeles că e ținta unui ghepard țeapăn, cu intenții rele și ațâțat de foame. Dar zadarnic mi-e zbuciumul, zevzeacă zăpăceala, iar zbaterea asemeni cu zborul zigzagat al zăganului în zbiceală de zefir peste zilnicul izbuc al zăpoarelor izvorâte din zadii de zăpadă. Mâini îndemânatice, înmănușate și mânioase mă înmormântează în mănunchiul de mărăcini unde m-a mânat mintea mea împiedicată, până nu mai mișc de mâncărime și împunsături minuțios aplicate de ghimpii gheboși ai ghimparilor. Pe care îi înghit până și prin ghete și prin ghinturile pistolului, ca pe niște gheare aghesmuite cu venin. Apoi scabiile lui Scarlett mă scot, mă scutură, scarmănă, scobesc, scămoșează de scapăr scântei, mă descântă, descalță, descing, dezarmează, dezbracă, dezarticulează, dezghioacă dezgustător ca pe un dezertor dezabuzat...

— Gata, fetelor! pune *La Rouquine* capăt acestei beției

de acțiune. Citiți-i drepturile și să lichidăm treaba, că ne apucă ziua!

— Șefa! răsună o voce dogită în imediată apropiere, concomitent cu aprinderea unei lanterne de un kilovat, proptită în organele mele (vizuale): Ce te mai încurci cu el. Ăsta-i nătărăul de Ceacâru, Doi ochi de două feluri.

— Fii sigură, dragă, știam cine e individul! replică disprețuitor Pătlăgică-Roșie-în-Sos-de-Bulion, făcându-și apariția, cu mișcări falnice și provocatoare, ca o superbă ce e. Păi cine credeai că se ține pe urmele noastre? Un biet amărât, hămesit de câștig și avansare. Grangurii toți trag la măsea prin localuri sau ostenesc prin dormitoare străine, iar caracuda aleargă prostește prin noapte, bieți visători care mai cred în dreptate.

Frumoasă tiradă, pe legea mea, iar metrul antic îi vine ca o mânușă *glacé.* La naiba, n-aș fi crezut că sub hălăciuga bătând în roșu când tizian, când cardinal se ascunde o reformatoare socială! Îmi vine s-o aplaud, dar n-aș putea-o face nici cu picioarele, întrucât, gol-pușcă așa cum mă aflu (dacă nu pun la socoteală că fetele m-au îmbrăcat în zgârieturi), am mai fost și legat fedeleș.

— Bine, șefa! însăilează glasul de bas operat la coardele vocale și cu un aparat în beregată. Auzi, neică? schimbă apoi subiectul discuției. Ai dreptul să-ți zici moștenitorii, adică cum ar veni cui îi lași averea dumita, în caz că ai, și contează că ne îngrijim noi să ajungă unde trebe chestia asta. Una la mână. Da’ nu crez, șefa, să aibă ce lăsa Doi ochi de două feluri, că-l știe toți de ăl mai pârlit ofițer din toate polițiile de pă lume! face o paranteză posesoarea aparatului de gâjâit. Mă rog! bate apoi în retragere, la un semn poruncitor al lui Apus-de-Soare-într-un-Bidon-de-Miniu-de-Plumb. Și la urmă, neică, ai voie să-ți spui ultima dorință, cum ar fi o țigară sau un gât de trăscău ori și mai intim, că la noi se poate și, orișicât, nici dumita nu ești chiar băiat urât, dacă închizi bine ochii.

Drace! Oferta e atât de generoasă, încât simt nevoia să

întorc privirile spre grațioasa făptură care mi-o avansează. Mda! Așa cum bănuiam, o profesionistă a luptelor de *catch,* categoria supergrea. Adică un Tarzan și un Goliat cusuți unul de altul, cărora li s-a lipit un fundulet de treizeci de ocale, făcând pereche pe din două și în partea aproximativ opusă cu niște piepți numai buni să-i hrănească pe Romulus, Remus și întreg Imperiul roman. Și, cam în același loc, dacă ai solide cunoștințe de anatomo-patologie, descoperi un pântece de Gargantua ghiftuit până dincolo de puterile imaginației rabelaisiene. De prisos să mai descriu finețea membrelor delicatei persoane, ca și bogăția podoabei sale capilare (de data asta, din pricină că, pur și simplu, Brunhilda își poartă capul nu numai cu semeție, ci și ras ca-n palmă). Cât despre chipul ei, vorba unui vecin de-al nostru de bloc, specializat în reclame de televizuine pentru paste făinoase: „restul e tăcere”.

— Ce faci, dom’le? mă îmbie Diana de Poitiers. Dă-i bice cu dorința, că plecasem să dăm o lovitură la azilul de minori nefamiliști ai Oastei Domnului, de pe strada 13 bis.

Închid ochii dar, ca să fiu sincer, nu spre a-i face plăcere odaliscei de lângă mine. Domnilor, sunt zile în care îmi descopăr inexplicabile porniri spre ingratitudine, vreau să spun că am un caracter mai degrabă dificil (sau am mai spus asta?). Strâng pleoapele doar ca să-mi pot evoca în voie imaginea dumnezeiască a domnișoarei de la etajul doi - știți, apartamentele de lux ale blocului -, singura ființă de pe lume căreia i-aș lăsa, entuziast și extaziat, bietele mele bunuri ca moștenire (deși îmi dau seama că, foarte curând, aceste bunuri nu vor mai prețui, poate, nici două centime). Ah, îngeri din ceruri! Domnișoara de la doi! S-a întâmplat o dată, în luna cea mai norocoasă de când locuiesc acolo în bloc, s-a întâmplat să ne nimerim de nu mai puțin trei ori în același lift. Ba chiar, n-o să vă vină să credeți, într-un rând mi-a și vorbit, anunțându-mă să-i transmit liftierului (un japonez proaspăt angajat, mi se pare o relație a

portarului) la ce etaj să oprească pentru ea. Ei, da, există însă și trimestre mai puțin faste, în care n-o întâlnesc niciodată, dar ce vreți, viața are și bune și rele.

— Fetelor, zic, tot sunteți, văd, puse pe fapte mari. Faceți bine atunci și schimbați cauciucurile Dodge-ului, că doar tot voi le-ați împușcat. Orișicât, e mașina statului și când o găsi-o mâine șeful în halul de-acum, mă cheamă și prin spiritism să-mi impute paguba. Asta dorință am, și mai departe eu mi-am luat grija, ce mai e de făcut vă privește pe voi.

— Corect, bătrâne! apreciază Roșcata, ca un bun camarad de arme ce-mi este. Am luat notă. Și în continuare Hopeless Hell are să se ocupe de tine cu toată atenția, aplicându-ți, cum obișnuim noi în asemenea cazuri, „Spărgătorul de nuci’”. Treaba asta se face, cum poate știi, pe fond muzical, ca să-ți susțină gângurerile, desigur, așa că spune-ne dacă ai vreo preferință în materie. Rapp, country, pop, disco, hard, dixieland, heavy metal?

— Nț! mă împotrivesc. O piesă dodecafonică mi s-ar părea mai de bun gust.

— Merge și-asta, convine Scarlelt, clientul are întotdeauna dreptate.

În care timp, Hopeless dă la iveală instrumentul - o bijuterie de platină, emisfere reglabile, freze de diamant, motoare microminiaturizate asincrone, cu rotație variabilă și, lateral, mai multe șuruburi micrometrice cu comandă numerică. Dar cine nu cunoaște performanțele femeilor în domeniul acurateței și al minuției?

Vai! îmi spun în sinea mea, pe când magaoaia de catchwoman, cu o dexteritate uluitoare. Îmi montează gingașa aparatură în locul cuvenit. Vai, de ani de zile visez să devin eroul unei adevărate și palpitante aventuri polițiste, să-mi pun în valoare talentele înnăscute, să neutralizez o faimoasă bandă de indivizi certați cu legea, de veritabile elemente antisociale, tulburători ai ordinii publice și atentatori la bunele moravuri! În loc să alerg zi

și noapte ca un copoi pricăjit după tot felul de găinari obscuri, în raiduri istovitoare și lipsite de glorie. Iar apoi, vai, să-mi apară numele în ziare *à la une* și, vai, să fiu decorat, vai, de însuși Președintele. Ca să nu mai vorbim, vai și iar vai, de ieșirea domnișoarei de la doi în fața blocului, cu brațele întinse spre mine…

O ușoară (deocamdată) gâdilitură și primele note muzicale ce se revarsă în boschete, dacă parcă un *caterpillar* ar călări voinicește prin depozitul unei societăți de stat pe acțiuni pentru revalorificarea cioburilor de sticlă (armată cu plasă de oțel) îmi dau de știre că distracția a început. Adio, așadar, glorie profesională, garsonieră cu restanțe la întreținere și o rată neplătită la mobilă! Mă întreb, cu bolnăvicioasă curiozitate, cât voi fi în stare să rezist.

Constat că sunt în stare să rezist. Atunci deschid un ochi. Și, apropo de asta: pe legea mea domnilor, nu sunt nicidecum ceacâr. E doar o infamă defăimare din partea adversarilor mei răuvoitori și în pană de inspirație. În realitate, nu irișii, ci sprâncenele mele au culori diferite, din pricina unui scalp suferit într-o luptă de stradă, odinioară. Adică una e brună, cealaltă *sel et poivre,* una falsă, cealaltă albită de necazuri (Am găsit că două sprâncene false ar constitui un exces inutil. O singură bucată mi-a fost smulsă, atunci, de demonstranții extremiști și, în mod demonstrativ, aruncată în canalul din cealaltă extremă a Avenue-lui. Pe de altă parte, pe o falsă *sel et poivre* mi s-a cerut o avere, ticălosul de peruchier mirosind, nu știu cum, că sunt la ananghie). Deschid, va să zică, un ochi. Bag de seamă că muzica s-a oprit. Îl deschid și pe-al doilea. Văd că Hopeless Hell a înțepenit cu șuruburile micrometrice (și nu numai) între degetele ei firave de *caltabbosnes maker,* iar Roșcovana laolaltă cu plutonul de de amazoane, valkirine după care oricărui purtător de motivații pentru pantaloni i-ar sări cataramele, copcile și fermoarele ca artificiile la *Thanksgiving*, stau ca

un șir de pari căruia i s-au furat scândurile intermediare pe vremea când alcătuiau împreună un gard. Și că în acest decor de „Frumoase din tufișurile adormite” se mișcă, sprinten nevoie mare, un ins mărunțel a cărui mutră, dacă n-aș ști cine e, mi-ar părea teribil de cunoscută. Piticuțul nu ține seama însă de surprizele și îndoielile mele. Se apropie de lumină, respectiv de mine și bate vreo duzină de mătănii, ca o babă în Vinerea Mare, când se cântă prohodul Domnului, lăsându-mă să mă lămuresc că nu m-am înșelat și că mă aflu în prezența însuși distinsului nostru portar de bloc, japonezul al cărui nume îl uit cu regularitate la cinci secunde după ce l-am citit pe ecuson.

— Bun sear, Chakâru-san! mă salută el curtenitor, în vreme ce un surâs atât de sincer îi luminează fața, încât ai crede că suprema lui fericire a depins numai de întâlnirea noastră. Bucur văd sunteți sănătos, Chakâru-san!

— Dar ce căutați aici. Domnule Mmshi Mmto? improvizez printre dinți două vocabule *à la japonaise.*

— Administraț bloc aude rugăminț de Chakâru-san, mă lămurește buștean preafericitul portar - care a venit până aici într-un suflet, de vreme ce n-a avut răgaz să-și scoată sorțul de mușama cu care trebăluiește de obicei pe la subsol, și încă mai ține în mână o ventuză de cauciuc pentru desfundat chiuvete.

— Administrația? mă minunez. Ce-am rugat-o eu, domnule Mmshima Mmoto?

— Prinz faimos band certaț lege, tentator bun morave. Iată de ce administraț bloc propui Chakâru-san dai posibil faci dovad viteaz deștept *police* officer este. De acord, Chaitâru-san?

De fapt, cine-i portarul ăsta și pe cine reprezintă? Lasă că mă numește și pe porecla infamantă, dovadă că nu ignoră părerea despre mine a lumii interlope.

— Știu eu, domnule Shimmhi Yammha? M-ați luat prea repede. Și dacă n-aș fi de acord?

— Fort bin. Foii. Bin, Chakâru-san țelept este! surâde

peste măsură de fericit micuțul și începe să se retragă de-a-ndăratelea.

Imediat tabloul vivant dimprejurul nostru se animă, cârnățăreasa valpurgică umblă la șuruburi, muzica scrâșnește laolaltă cu dinții mei, iar herghelia de nimfomane cu certificat în regulă încheie primele pariuri pe seama subsemnatului.

— Opriți-vă, domnule! zbier din toate puterile către japonez. Primesc, domnule! Pe cuvântul meu! Numai scoateți-mă de-aici!

— Fort, bin, fort bin, Chakâru-san țelept este! o ține micuțul într-o fericire perpetuă și se apropie tropăind mărunțel.

Și o dată face o mișcare de karate-ninja-jiu-jitsu-judo-kung-fu, de mă pomenesc în picioare, îmbrăcat decent într-o armură aurie și perfect flexibilă care-mi acoperă până și fața, întreg la piele (și nu numai) și doldora de gânduri subtile, iuți, scânteietoare, strălucind peste tot ca Popeye după un cărucior de spanac. În vreme ce Scarlett-Sângerete și gașca ei de androfile se topesc în neant, ca leafa mea la apariția creditorilor.

— Mersi dom'le zic, ceva mai liniștit. Și-acuma ia arată-mi-i pe ticăloșii care vă fac necazuri, să le radem un laxativ în supă!

— Nu aici, nu aici! se împotrivește Barbă-Cot.

— Atunci, unde? Hai acolo!

Și trec repede în revistă câteva sute de obiecte de cult religios și sărbători sacre, respectate, îmi închipui, de indivizii în cauză, însă nu și de mine. Dar nu apuc să termin pomelnicul, că mă trezesc posesor al unui fel de șurubelniță făcută cadou de către portar, sculă bizaroidă, cu mâner în formă de floare de lotus (a se vedea capitelurile giganticelor coloane din templul de la Karnak) și, la extremitatea opusă, ceva asemeni unui sigiliu reprezentând silueta stilizată a aceleiași flori.

— Lotus? exclam. Ești adeptul lui Budha, fericitul locatar

al acestor vegetale? Și umbli în căutare de prozeliți?

— Mergi dumneavoastr în autostrad! mă dăscălește Jumătate de om descălecat de pe Jumătate de iepure șchiop. Iei la drept sută pași, întorci la stâng, dai de telefon al austrad. Ridici recept și strigi: „Kallo, hallo, am lovit cu automobilul meu Dodge o pisică gestantă, care și-a pierdut sarcina pe loc”.

— Și mai departe?

— Păstrez ca ochi cap cheie lotus. Administraț urez *good luck to you, sayonara!*

La următoarea temenea dispare și el, cu zâmbet cu tot. Drace și iar drace! îmi permit să filosofez cu glas tare, profitând de faptul că nu-i prin preajmă nimeni care să-mi pună la îndoială buna reputație. Cel mai grozav ar fi să alerg acasă, să mă vâr sub duș și să uit. Dar mi-am dat cuvântul și trebuie să știți, domnilor, că uneori caracterul meu… Cu ce ocazie am mai spus asta?

Las, vasăzică dușul baltă și-mi iau picioarele la spinare spre autostrada unde mașinile vâjâie, hârâie, sfârâie de nu mai poate omul să treacă drumul deși a făcut, spre dreapta, cei o sută de pași. Prind totuși o fereastră întunecată printre sutele de faruri paranoice și mă arunc spre fâșia de pământ golaș dintre benzile de beton. Benzile mult prea late, ar fi fost mai nimerit să spun, fiindcă până să traversez apare, domnule, un monstru de camion de o sută de tone și mă ia în bot cu toată forța celor trei sute de cai și a celor o sută de mile la oră (remarcați folosirea exclusivă a sistemului numeric centezimal). Nu apuc să zic pâs, și sunt zdrobit ca o coajă de ou. Și aceea golită de conținut.

Adică așa sunt în imaginația mea intoxicată de prea multe filme *horror.* Pentru că, în realitate, dobitocul trece prin mine (sau invers) ca un nud de cucoană bine prin obiectivele fotografului de la Play Boy: impresionând filmul, dar fără să se ajungă de nimic… De altfel aici, în legătură cu ultimul aspect se ascunde și singurul regret al

cititorilor mult respectabilei publicații politice de nuanță conservatoare.

„Am îmbulinat-o!” exclam *sotto voce,* cum are obiceiul un vecin de-al nostru de la 43, proprietar de spălătorie, când scoate din mașină o șarjă de albituri și-i face controlul. M-am mutat din lumea dumneavoastră, domnilor, ticălosul de Kyushu Shikoku m-a prefăcut în strigoi.

Tot bombănind, am ajuns la telefonul exclusivist al autostrăzii, cel cu posturi din cinci în cinci kilometri, de unde poți anunța că ești în pană de benzină (ca să nu rămână gazetele fără știri de senzație) sau că în parcarea Cutărică un individ soios ți-a furat cu o tărăboanță mascota familiei, fiara de *cow-cow* cu pedigree. De dragul căruia a plecat în necunoscut și soția, singura care poate ține în lesă (și cu zgarda de forță) monstrul canin, deci receptorul și bolborosesc parola, fără să mă interesez dacă îmi răspunde cineva. Ei bine, domnilor, veți crede că mă laud sau că vă ofer bărbi și ciocuri la alegere, dar să știți că am fost ascultat. Stâlpul de beton în alb-roșu începe să se umfle și să se înalțe, până ajunge cam ca un turn de televiziune, pe urmă o ușă se deschide la parter, spre cabina unui lift. Intru, o muzică dulce mă învăluie, și cabina pornește fulgerător. În jos.

Păcătoși de asiatici! strig cât mă ține gura, mut de admirație. Și ce mai organizare! Când ne vor invada, o să ne trezim cu ei, într-o bună dimineață, la capul patului, spre bucuria sinceră a părții femeiești din casă, fără să avem habar când și pe unde au venit. Dacă nu cumva ne și aflăm în plină invazie, iar Mishimishu e o căpetenie de-a lor travestită în portar.

Până să rumeg întreg săculețul cu asemenea grăunțe, liftul face tot felul de mișcări pe verticală, orizontală și diagonală, oprindu-se. În cele din urmă, într-un subsol luminat ca vai de lume de numai vreo cinci mii de becuri

chioare de câte cinci mii de wați. Cobor nu prea sigur de mine și mă pomenesc înșfăcat pe loc de un braț încleștat de brațul meu și care mă târăște fără menajamente spre undeva în vreme ce o voce gravă ca bâzâitul unui țânțar gurist acompaniat la un cimpoi de aceleași dimensiuni dă de veste cui vrea să asculte:

— Gata, prieteni! Ăsta e, în fine, a apărut!

Nu departe întrezăresc un grup de inși împlătoșați în auriu, ca și mine, aliniați ca la carte și încremeniți în poziție de drepți, de parcă tocmai s-a anunțat o inspecție inopinată de la corpul generalilor. Mai bag de seamă că în flancul drept al formației, unde prin tradiție obișnuiește să stea șeful, se află un loc gol. Șchiopătam amarnic, și eu, și nevăzutul meu cicerone, subsemnatul din pricina modului hotărât cum sunt însoțit, dânsul deoarece nu se străduiește deloc să intre în cadență cu mine. Dar totul pe lumea asta are un sfârșit, cum zicea antreprenorul de pompe funebre de la apartamentul 2002 când presa a făcut tămbălău despre descoperirea leacului împotriva SIDA. Așa că reușim și noi să ajungem la grupa adunată pe două rânduri, iar eu să fiu îmbrâncit pe locul vacant, al sergentului dacă în văgăuna asta se poartă gradele și obiceiurile de la mine de-acasă. Îndrumătorul meu se proțăpește în fața formației, ca un afurisit de plutonier care ia în primire o nouă generație de recruți și se pregătește să le servească prima porție de vârât spaima în oase.

— Mă, dobitocilor de prieteni! (Nu m-am înșelat). Dacă vă închipuiți că o să putrezesc pe lângă voi până vă puneți în mișcare bibilurile alea cleioase care duhnesc pestilențial și vă țin loc de creier, sunteți cu mult mai cretini decât scrie în instrucțiunile voastre de întrebuințare. Așa că marș la treabă, dihănii nenorocite! Iar tu, lighioana asta nouă diseară să-mi raportezi rezultatele finale, că de nu, îți bag o petardă unde trebuie și te expediez înapoi la uzină, să arunci în aer toate șandramalele alea ale voastre.

Priceput?

— Am ascultat cu venerație înțeleptele sfaturi ale înalt prea luminatului domn! strigă extaziați cei din jurul meu.

— Atunci, minte sprintenă, prieteni!

— Mii de ani de viață, îmbelșugată în toate, înalt prealuminate domn!

Folosesc răgazul acestui bine simțit schimb de replici ca să arunc o privire spre individ. E îmbrăcat nițel altfel decât noi - într-un cearșaf savant răsucit în jurul trupului bondoc și lăbărțat - are picioare groase și bine crăcănate și e prevăzut, în partea opusă, cu un craniu în clasica formă de pară, adică doi ochi aproape lipiți, ascunși sub o singură sprânceană ca o paranteză și călărind, prin intermediul unui nas cât o gămălie de ac, o pereche de fălci de hipopotam, în care dinții stau foarte lejer, ca pasagerii metroului la orele de vârf. Bărbatul are însă și frunte, unde s-ar simți în largul ei o scobitoare așezată orizontal, iar minusculul țugui care pe aici poartă, pe semne, numele de scăfârlie, și l-a pictat în chip cu totul remarcabil, cu umbre și penumbre, ca să pară mai impunător (devreme ce tot trebuia să dea o întrebuințare calviției dobândite, se pare, cu multe eforturi, încă de la naștere). Într-un cuvânt, e bine ca animal, tot pe atâta cât e și băiat de comitet.

Dar se vede treaba că bestia virilă e învățată cu gloria ca javrele cu puricii, fiindcă pleacă fără să ne mai acorde nicio atenție. Iar mersul îi e falnic ca și înfățișarea fiindcă izbutește performanța de a șchiopăta cu ambele acolade simultan, ceea ce îmi lămurește cu prisosință pentru ce n-am putut intra în cadență mai adineauri. În același timp, simplu exercițiu de atenție și memorizare, constat că rimelul de pe ceafa lui Țugulea e șters, ca și când superiorii lui i-ar fi ras o castană la cerebel ca să-l revigoreze înainte de a-l trimite printre noi. Și nu apucă homo hemiercctus să dispară după primul colț al hangarului că strașnica formație de sub comanda mea se risipește instantaneu, ca un cârd de fantome la vederea

unui exorcist. Și fiindcă tot veni vorba, după felul cum m-a smotocit preaghebos întunecatul măgar, se constată că în lumea unde am nimerit nu mai posed caracteristici de strigoi, așa încât trebuie iar să port de grijă delicatei mele epiderme.

— Lovi-te-ar buba rea tocmai unde-ți ții neputința! aud deodată o urare rostită din adâncul inimii de cineva rămas neidentificat în spatele meu.

Și până să mă dumiresc cui i se adresează impresionantele vorbe purtătoare de noroc (subsemnatul având, fără să mă laud, toate componentele încă în stare de funcțiune), un cor căruia armonia și contrapunctul nu-i mai ascund nicio taină prezintă poate cel mai frumos recital de blesteme, populare și culte, laice și religioase, străvechi și moderne pe care le-am auzit în zbuciumata mea viață. Una dintre acele minunate și rare manifestări de suflet a căror luminoasă amintire ne leagănă până dincolo de mormânt.

De bună seamă că nu oricine e înzestrat cu harul de a născoci și a da viață acestor nestemate ale literaturii orale. Tot astfel cum rostirea lor presupune nu doar o strictă și autentică spontaneitate, ci și, în strânsă interdependență, existența unor împrejurări speciale ale traiului de toate zilele. Blestemul, ca și alte genuri artistice cu sorgintea în trecutul îndepărtat al omenirii, fiind legat nemijlocit de apariția unor nedreptăți, spolieri, batjocuri și umilințe. Și constituind, neapărat, o luare de poziție a părții vătămate și aflate în imposibilitatea de a răspunde prin alte mijloace respectivei atingeri.

Iar cum, în lumea noastră, cea mai înzestrată cu darul limbariței și totodată cu felurite bunuri consumabile de mică valoare și scurtă durată este partea femeiască, firește că ea suportă cele mai multe atingeri (oho!). Și, neavând de la natură metodologia plății către cealaltă parte a populației prin aceeași monedă, se mulțumește cu recursul la genuri și specii literare. Și întrucât, din teorie și din

practică, știm că precum e pe pământ tot așa stau lucrurile și în subteran, odată mă uit mai bine la apropiații mei și, Doamne, sau mai bine spus *doamne!* Constat că n-am dat greș nici cât negru sub unghie și că sunt înconjurat de circa două duzini de posesoare ale mărului cunoașterii. Și care poartă (ele, nu el), ca sportivii de pe la noi, atât între omoplați, cât și între gingașii lor corespondenți de pe avers (și la fel pe cele două șolduri bine legate) câte un discret numeraș fosforescent, de la 1 la 20. Surmontat de imaginea unei floricele, dar nu de porumb ci, exact, exact, sunteți tari, domnilor, de lotus. Cât ai spune gingirică, îmi pun capul în propriul piept, să-mi verific identitatea însemnelor. Dar n-am. Nici tu cifră, nici tu floricea. Nici pe vreun șold. Prin urmare, nici pe spate.

Furtuna gândurilor care-mi bântuie mintea se domolește cam în același timp cu ultimele strigături în prelucrare corală; doar pe ici, pe colo câte o interpretă mai zeloasă ori cu o memorie mai bună continuă să ridice glasul, însă curând și aceste excese dispar, lăsând loc unei tăceri stingheritoare. Din dosul căștilor și al măștilor din bronz lustruit, cele douăzeci de perechi de ochi, toate strălucind în aceeași nuanță de albastru-ca-mărgeaua, mă privesc în așteptarea ordinelor. Chm! Chm! Vasăzică... Unde rămăsesem?

— Păi ce faci, șefu? Nu mergem? mă interpelează, pe nepusă masă, 7, cu o asemenea bună cuviință, încât mă visez în brațele lui Hopeless Hell.

— Ba da, dom’le, hai! mă hotărăsc, la o inspirație nebună și fac un pas înainte.

La care detașamentul de asalt răspunde cu un pas înapoi, antrenându-mă în direcția exact opusă. Mărșăluim deci în grup compact și îmi fac socoteala că drumul o să ne fie scurt, altminteri e greu de presupus că atâtea domnișoare (sau babe, și mai bine!) acoperite de tinichele vor putea ține pasul cale de mai mulți kilometri. Dar una-i mersul și alta vorbitul. Drept care, profitând de faptul că

mă aflu tocmai în mijlocul lor (și știu eu de ce!), plăpândele ființe încep să-și pună în valoare ce au mai drag și mai folositor: arta conversației (și *honni soit qui mal y pense!*).

— De fapt, ia spune, până la urmă de unde vii? mă iscodește pe ocolite 7, ca una care deține ascendentul de a-mi fi vorbit cea dintâi.

Fac pe misteriosul (păi nu?) și arăt cu degetul în sus - de unde, oricum, venise liftul - ceea ce produce o impresie deosebită asupra asistenței.

— Chiar din bloc? își ia inima în dinți 7.

— Etajul 49! precizez cu emfază (la 50 sunt mansardele).

Rumoare scurtă și surdă și, cât ai clipi, formația de front se recompune în spatele meu, bătând cadența. Ceea ce nu-mi convine chiar deloc, deoarece caracterul subsemnatului... Oh, am nesuferita senzație că mă tot repet, și nu înțeleg din ce cauză!

Cel mai bine e să stau pe loc, asta și fac, doamnele mă imită, grozav aș vrea să aflu ce expresie au chipurile lor în dosul măștilor, dar mă abțin, așa se întâmplă când joci pe mână străină. Numărul 1 face reglementarul pas în fața frontului și turuie cu privirile îndreptate spre infinit

— Excelența voastră semenule supraveghetor! În urma unor verificări interne minuțioase, am descoperit că dintr-o eroare ce nu ne aparține am rostit adineauri cuvinte blasfematorii la adresa înalt prealuminatului domn Cineareurechideauzit, șeful; poliției din sectorul Alb cu o dungă și mai alb al nivelului Zero barat de șase ori. Ca urmare, dispun anularea grapei noastre de fete în casă. Grupă, drepți! Grupă, ascultă comanda la mine! Pe ceafă mâna stângă... sus!

Într-o ordine perfectă, comanda este urmată de un unic zăngănit de mănuși metalice peste căști din același material. Zău dacă am vreo idee despre ce vrea să însemne asta!

— Pe frunte mâna dreaptă... sus! Prin răsucire în sensul acelor de ceasornic, faceți... unu! Faceți... doi! Faceți...

trei!

Patru nu mai apucă să facă niciuna, pentru simplul motiv că toate au rămas cu capetele în brațe. *Apocalipse now!* Pe șira spinării mi se plimbă un deget de gheață. Și nu faptul că sunt roboțele mă gâdilă într-un chip atât de plăcut, ci ideea că, socotindu-mă drept unul de-ai lor, cineva mă va sili în curând, să practic o gimnastică similară. În sensul sau în inversul sensului acelor acelui ceasornic care-mi va bate sfârșitul.

— Piramida! comandă mai departe capul numărului 1, de la subțioara numărului 1.

În aceeași clipă, spiritul meu de observație îndelung și trudnic exersat mă îndeamnă să remarc o mișcare lentă, lentă, parcă filmată cu încetinitorul încetinitorului. Pe care fetele în casă o execută cu aceeași perfectă sincronizare, de bună seamă tocmai pentru a nu fi sesizată de mine (orice rupere de ritm îți sare mult mai ușor în ochi. Și, mai ales, fără a le fi fost comandată. Vasăzică, în vreme ce eu ar trebui să le supraveghez descăpățânarea și numai atât, minunatele robotese se înalță ușor pe vârful piciorului drept, și nici asta prea mult. Apoi coboară frecându-și genunchii unul de altul. Și iar o înălțare pe vârf, și iar o frecare aproape imperceptibilă a picioarelor în dreptul genunchiului... Un gest necesar decapitării, o întrerupere de circuite ale căror comenzi se află prin partea cu lentoare manevrată, mișcări atât de trebuincioase încât e inutil să mai fie cuprinse în ordin?

Sunteți naivi, domnilor, sau cel puțin inapți pentru serviciul militar, dacă nu cumva niște pacoste de băieți de bani gata, care v-ați sustras milităriei. Pentru că nu există om care să fi trecut cât de cât prin cazarmă și să nu știe că armata excelează prin descrierea minuțioasă și ca atare includerea în comenzi a tuturor elementelor ce au ca scop transformarea amărâților de recruți în luptători de elită. Încât dacă un rest de mâncare între dinți l-ar deranja, fie și teoretic, pe un mitralior să ia corect linia de ochire, atunci

regulamentul ar prevedea portul obligatoriu al unui set de scobitori în bandulieră. Și ar descrie, preț de zece pagini, toate operațiile care conduc la obținerea unei danturi perfect igienizate. Ca să nu mai vorbim ce plăcere le-ar procura acest capitol tuturor căprarilor obligați să controleze starea dentară a trupei! Iar dacă socotim că tot ceea ce am eu dinaintea ochilor reprezintă o secvență soldățească-model, pare-mi-se că fătuțele de tablă fac pe dracu-n patru să-mi ascundă ceva. Și anume ceea ce, în mod normal, unui robot cum sunt și ele (astfel considerându-l pe subsemnatul) ar trebui să-i scape. Deci la genunchi și în călcâiul drept posedă ceva ce nu deține niciun alt seamăn de-al lor, vasăzică ceva așezat acolo de altul decât fabrica producătoare.

Mașinuța mea de râșnit idei își mărește turația pe măsură ce funcționează. Dacă faptul că eu locuiesc în bloc a provocat instantaneu nu numai reapariția disciplinei cazone, ci și hotărârea unei sinucideri în masă, în semn de regret pentru manifestarea populară dedicată în contumacie călărețului fără cal, înseamnă că pe tărâmul ăsta rupestru „bloc” înseamnă ordine militărească, supunere oarbă în fața unui andropitec care te acoperă de insulte și suprimarea conștiincioasă și din proprie inițiativă a oricărei încercări de revoltă, fie ea destinată exclusiv ușurării sufletului. Păi chestia asta miroase destul de urât ca să cam semene a dictatură, domnilor mei! Inclusiv înmatricularea domnișoarelor du *Circuit Integré* cu floricele inventariate pe care să le poți citi și pe întuneric. Pe de altă parte, în „bloc” există și unii roboți aflați în slujba dictaturii, având ca semn distinctiv tocmai lipsa oricărui însemn. Recte cei ce aduc la înfățișare cu mine. Se ridică, în cazul ăsta, întrebarea: la ce bun atunci demonstrația cu blestemele desfășurată în prezența mea și regretată abia după pronunțarea cuvântului „bloc”. Există supraveghetori mai cumsecade, care eventual locuiesc în vile și alții, intransigenți, situați la etajul 49? Rămâne de

văzut.

Deocamdată n-aș avea de ce fi nemulțumit. Mi-a mai rămas de efectuat un raționament, și Mitsi Mâtsu, care precis mă urmărește prin aparatura lui nec plus ultrasofisticată de producție niponă se poate felicita că m-a trimis pe aceste meleaguri. Și anume să descopăr cu ascuțișul minții cine mama dracului pot fi opresorii lumii de aici.

Dar asta, din fericire, e o ecuație simplă, cu o singură cunoscută. Aceia dintre dumneavoastră, domnilor, care au memorie bună și au trecut în revistă istoria ultimelor milenii de binecuvântată civilizație terestră au și dezlegat, poate, misterul. Două elemente concură la aflarea răspunsului corect: pe de o parte modul de adresare al androidelor (mai precis ginoidelor) către mărunt preaticălosul șef al poliției locale, iar pe de alta detaliile insultei colective pe care nimicnicia sa a binevoit să o formuleze pe seama grupului de roboți ce ne aflam la dispoziția lui. Politețea exagerată este semnul dialogului cu o ființă considerată cu mult superioară - și ghici, ciupercă, cine se crede superior unui ciborg? Iar doi la mână, cine e atât de ignorant în materie de robotică încât, spre deosebire de un contemporan al nostru care a descoperit creierul pozitronic, să declare cu privire la interiorul cutiei craniene detașabile a fetelor în casă: „bibiluri cleioase”, „duhnesc pestilențial” și, „vă țin loc de creieri”? Și o întrebare ajutătoare: cine avea nesimțirea să se poarte ireverențios până și cu mine, un supraveghetor venit de-a dreptul din „bloc” ca să-i fie lui însuși de folos? (Nu blocului, desigur!).

Ei, onorat public? Să fie satrapii locuitorilor din subteran niște suprainteligențe cibernetice? Să fie monștri antediluvieni treziți la viață de năvala în bârlogul lor a viitorilor supuși? Ori niște ființe picate din Soare odată cu ultima furtună magnetică? Dorește cineva să vină la microfon și să ne spună dacă a ghicit? Cum, chiar nimeni?

Ba da, văd o mână ridicată în fundul sălii. Regia, rog un proiector pe sală! Într-adevăr, nu m-am înșelat, cineva agită mâinile. Surpriză, dragi prieteni, e un copil, mai precis un băiețel. Rog pe cei de pe scaunele de alături să-l aducă până aici, micuțul e prea mic ca să meargă singur. Dumneavoastră, doamnă? Mulțumesc! Sunteți cumva mama? A, surioara mai mare. Binee... Bine de tot! Și-acum, voinicule, să te auzim! Așa... Repetă, repetă, cu gurița spre microfon. Să te înțeleagă toată lumea... Excelent! Cin'te are, să-i trăiești, băiete! Într-adevăr, acesta era răspunsul mult așteptat! Omul, domnilor! Omul și numai el sau cum a spus precocele nostru gânditor aici de față, omul, care e măsura tuturor lucrurilor.

Hm! Nimic nou sub soare. Încă o dată, binecuvântatul instinct al regelui creațiunii a intrat în joc. Cațără-te deasupra tuturor! Supunându-l pe cel slab, zdrobindu-l pe cel îndărătnic. Regula junglei înfloritoare, secțiunea de aur care împarte lumea între mai puțin și mai lipsit de scrupule, peste mai numeros și mai prejos, că doar nicăieri în natură nu există șanse egale, cetățeni!

Vasăzică, o dictatură a oamenilor și a câtorva antropomorfi asupra celorlalți ciberi (și, neîndoielnic oameni). Dar, cum nimic nu-i perfect pe lumea asta (ca și pe aceea a mea), partida celorlalți se revoltă când îi cade bine și îndeosebi ascunde ceva - posibil elemente ale unei alte revolte, care n-ar fi exclus să-i cadă rău jumătății mai mici a adunării. Dar unde-i acțiunea polițistă, în vederea căreia a scanat Chakâru-san dintre bulumacii Degeței Hell? Ar fi cu putință să fi fost zvârlit aici doar cu scopul unei documentări în străinătate pe banii Societății anonime „Binefacerea la Domiciliu?" N-aș prea crede, iar dinspre partea necazurilor ce mi se pun la cale n-am nicio strângere de inimă - acestea VOR VENI!

Piramida alcătuită din capetele copilelor după modelul lăsat de un vestit domnitor est-europcan, se înalță la picioarele mele, în vreme ce trupurile și-au reluat locurile

în vechea formație, așteptând. Fie primirea unor capete noi (eventualitate dedusă din principiul celor trei R), fie pe cea a unor dispoziții noi - dar acum nu mă mai pun dumnealor în încurcătură!

— Ia terminați cu mofturile! le ordon pe tonul șefului meu când îmi administrează câte o felicitare. Și înfigeți-vă tărtăcuțele la loc pe umeri, până nu vă intră praf în gât, să-mi faceți mai târziu pe răgușitele. Ce mama dracului vă închipuiți, că dacă am ascultat mugetele lui Cineareurechidemăgar înseamnă că sunt un vițel ca și dânsul? Și mă duceți de nas cum vă place? Vă azvârliți dovlecii pe pardoseală și scăpați de răspundere? La loc comanda imediat, până nu mă supăr, parapanghelosul ei de treabă!

Frumos ne-ar ședea să avem pe lângă casă așa niște neveste (și nu numai) sperioase și obediente! Frumos, dar la ce-ar mai fi construit omul roboți, dacă nu ca să-i ușureze munca? Nici nu clipesc bine, că ciberfetele se și încăpățânează, rușinate.

— Și-acuma nu mai faceți pe mironosițele! îi trag înainte. Că plopul unde vă aflați e tot până la Dumnezeu de înalt, și cu blestemele voastre, și fără ele. Așa că nu vă mai agravați situația, și porniți de bună voie spre locul unde ați păcătuit, că stau cu ochii pe voi și vă calc pe urme.

Bineînțeles că nimic nu e mai eficient într-o tiranie decât imaginea autorității…

Ah, doar o clipă!… Ah, ce-i asta?

Să nu uităm însă, domnilor, un alt dicton din antichitate și anume acela că totul se plătește. Iată că succesul meu intelectual cunoaște un revers pe care nici nu găsesc cuvinte să-l calific. Poate frigul la care, gol pușcă, am fost supus în tufișuri nu de mult, poate stress-ul prelungit al atâtor emoții, poate, în fine, nevoia de împlinire a unui cunoscut circuit natural (mă refer la acela al apei), îmi determină apariția unui anume fel de stinghereală, imposibil de eliminat în actualele împrejurări. Sper că unii

oameni suferinzi de maladiile specifice, precum și marii băutori de bere, copiii de trei ani care s-au jucat peste zi cu focul, fricoșii porniți în acțiuni singuratice și temerare, disprețuitorii, obișnuiți să traducă printr-o binecunoscută expresie lipsa de respect cu privire la obiectul asupra căruia își revarsă sentimentele mă înțeleg în această clipă și sunt alături de mine.

Nu, deocamdată nu-i nimic de făcut. Las deoparte ignoranța mea în materie de deschidere a costumului cu care m-a pricopsit Fujiyama, dar pe nicăieri nu găsesc vreun locușor mai ferit sau cufundat în penumbră, vreunul dintre acele colțișoare intime atât de propice îndrăgostiților ca și nevoiașilor de teapa mea. Pretutindeni beton, beton, reflectoare, beton, chiar dacă tocmai am ieșit din grota infernală unde ne-a fost dat să ne cunoaștem și nimerim din lac în puț, vasăzică intrăm într-un oraș ce pare copia la indigo a cavernei de ciment, cu singura deosebire că arată ceva mai sumbru. De fapt, înaintăm printre două nesfârșite ziduri de bloc, străpunse de ferestre la distanțe egale, ca un material de rochie pepit; două astfel de cupoane se întind paralel în față și în spate, cât vezi cu ochii, iar sus, la mare înălțime, zăresc un al treilea, cusut perpendicular pe cele verticale (cum naiba vor fi trăind locatorii de acolo, veșnic cu picioarele în sus; e o întrebare căreia mai bine să nu-i caut răspunsul; afară de cazul când e vorba de celule unde-și duc păcatele delincvenții acestei lumi). Pe bulevard - îi zic astfel deoarece traversăm și intersecții cu străduțe încă mai înguste - tropăie androizi purtând în spate poveri sau, adesea, lectici unde se lăfăie câte un geamăn al șefului poliției, când nu e vreo femeie, dacă li se poate atribui acest eufemism namilelor cântărind garantat mai multe sute de kilograme și care zac povârnite între perne. Mlaștini de gelatină ce tremură amarnic la orice pas al roboților purtători, surmontate de colinele puhave ale pieptilor, pântecelor și șoldurilor gata să se reverse în toate părțile. Sau ridicând, acoperit de grație și

de văluri, câte un genunchi asemeni cu Turnul Babilonului înainte ca Dumnezeu să fi dispus încurcarea limbilor. Aproape la fel de numeroși ca și ciborgii slujitori (însemnați cu numerele de rigoare și, cumplită ironie, cu silueta câte unei flori, aceeași ca și pe lectici, pachete, bagaje, piese de mobilier și ce mai cară sclavii numiți de către stăpânii lor „prieteni”) se amestecă prin mulțime roboți lipsiți de însemne, ca și armura mea, dar înarmați cu bastoane de cauciuc și pistoale electronice - desigur, instrumentele puterii, polițiștii.

Lume crepusculară, spuneți? Da’ de unde, ăștia au mers până la capăt, sunt apuși demult. Tot ce umblă de colo-colo e numai umbra, și asta estropiată, a unor suflete ajunse harcea-parcea în urma practicării zilnice a celor șapte păcate capitale. Născocirile unei minți de narcoman care, după o noapte de beție cu toate soiurile de prafuri, își pune capac, *pour la bone bouche,* cu o supradoză letală.

Vreau să înțelegeți, domnilor, că ăsta ne cam e viitorul. Nu vă dați după degete, suntem între bărbați, aveți măcar curajul de a privi lucrurile în față. Nu vă mai faceți că plouă, doar n-o să pretindeți că androizii constituie una dintre grelele moșteniri ale trecutului de tristă amintire, nicio *Spitzetechnik* desăvârșită de contemporanii noștri! Nu, ei sunt, pur și simplu, marele adevăr al vremurilor ce vor veni. Tot astfel cum imaginile din jurul meu nu-s cu nimic mai rele decât cele zugrăvite în prevestirile din sutele de crestomații care burdușesc bibliotecile fiilor voștri, texte pe care le etichetați, cu deplină nesăbuință, drept jocuri negre ale imaginației, într-un cuvânt antiutopii. Ignorând că, de pildă loviturile „senzaționale” date, noapte de noapte de Scarlettină și alții mii ca ea, ororile descrise amănunțit în pagina întâi și care, de plăcere, vă opresc în gât cornurile cu unt dimineața, când citiți ziarele la micul dejun sunt și ele o contribuție, și deloc neglijabilă, la aducerea pe lume a tentantei realități de pe aici. A paradisului unde singurele înfățișări cât de

cât omenești reprezintă stigmatul ereditar al robilor, precum odinioară, în statele confederate, pielea neagră, buzele groase și nasul turtit al vietăților din grădinile zoologice de pe plantații…

Ei, dar vorba lungă trage la sărăcie, iar pe deasupra, v-o spun din experiență, nu rezolvă nici măcar acele dificultăți, de minimă importanță economico-socială, însă atât de adeseori presante la nivel individual. Avantajul filosofiei este, totuși, acela că scurtează distanțele; numai așa pot să-mi explic de ce n-am băgat de seamă cum am ajuns în blocul din dreapta noastră sau mai exact în tronsonul din dreapta al unicului bloc înconjurător. Un lift (mereu un lift!), unde ar putea întoarce lejer un camion cu semiremorcă de douăzeci de tone, pare să fie destinat locatarilor și, dacă mai știu să socotesc, trebuie să aibă capacitatea de circa patru persoane, inclusiv suita lor antropomorfă care le târăște necontenit, și acasă, și pe stradă. Așa încât eu și haremul, de altfel bine speriat, al junelor de tablă încăpem fără jenă în cabina suitoare. Și mergem. Și tot mergem, ca-n poveștile de adormit copiii (eu fiind însă veșnic treaz și tropăind vioi, din multe și felurite motive), până ce ușa se deschide brusc, lăsându-ne să cădem claie peste grămadă, însoțiți de un huruit, zuruit și zdrăngănit coșmărești, ca și cum un sac plin de cutii de conserve s-ar fi trezit deodată fără fund.

Nedumerirea mi se împrăștie însă pe loc atunci când constat că sub trupurile noastre voluptos învălmășite se află, de fapt, nu podeaua, ci o fereastră. Și prin sticla ei (încasabilă, pe încercate) pot vedea, foarte jos sub noi, forfota liniștitoare a androizilor de ordine printre civilii prizonieri ai orașului. Mă desprind cu un efort din brațele, coapsele și anteroposterioarele atâtor și atâtor ispite absolut identice, însă tocmai de aceea alcătuind o mulțime aditivă de lozuri fără excepție norocoase. Ce vreți, datoria-i datorie și pe urmă să nu uităm că mă aflu în mijlocul unor delincvente, cel puțin de ultraj la persoana șefului de

poliție locală. Mă întind pe spate, rezemat de galeria ferestrei care nu poartă nicio perdea și arunc o privire prin găoacea de odăiță.

Remarcând o priveliște ce nu-mi place deloc. Vreau să spun chiar deloc. Pentru că există asemenea priveliști, evenimente, sau împrejurări la care firea mea dificilă reacționează atât de violent, încât spun întruna chestia asta cuiva care se încăpățânează să rămână în anonimat. Pe tavanul funcționând în realitate ca podea și unde se află câteva mobile bine înțepenite în beton, iar pretutindeni și orientate în toate direcțiile au fost pironite, în același binecuvântat material de construcție, câteva zeci de barete zdravene, cam ca acelea ale sandalelor noastre de vară (servind, desigur, la deplasarea, locatarului încolo și încoace, la fel cum și chingile patului și ale scaunelor slujesc la stat jos și la dormit), se află, fără nicio urmă de îndoială, indiciile unei crime în toată regula. Săvârșită, dacă înțeleg bine, împotriva stăpânului casei și al celor douăzeci de frumuseți aurii - întrucât pe halatul, altfel foarte ponosit al nefericitului descifrez cu oarecare greutate silueta florii de lotus. Și care stăpân atârnă grotesc, cu trupul chircit între chingile unui scaun și cu mâinile și picioarele ridicate în sus - din perspectiva răsturnată a încăperii. Ca o muscă lipită cu aripile de hârtie cleioasă de deasupra tejghelei din cârciumile de țară sau ca un gimnast în mijlocul unui exercițiu dificil și căruia un glumeț de prost gust ar fi aranjat să i se rupă paralelele.

Cu deosebirea că omul nostru și-a pierdut o bună parte din cap, și asta nu ca efect al unei pasiuni a sufletului.

— Frumoasă lucrătură, fetelor! mormăi, păstrându-mi cumpătul, ca un bun specialist în materie de asemenea bazaconii. Cam cine o fi reușit să-l aranjeze? Un cunoscut, firește, nu pare să fi avut loc o luptă. Și totul s-a petrecut de curând, sângele de pe lângă geam e proaspăt, ca acela al unui mielușel în noaptea învierii Domnului.

Până să casc gura la spectacolul de varietăți, fetele au revenit la o poziție normală, în sensul că, printr-un procedeu de levitație accesibil numai lor, s-au așezat pe halucinanta podea-tavan, în picioare fără însă a-și vârî tălpile în agățătorile împrăștiate peste tot.

— Noi am reușit, excelența voastră semenule supraveghetor! declară hotărâtă 1.

— Pardon? exclam, ușor buimăcit.

— Să-l aranjăm, după cum ați binevoit a întreba. Și întrucât ați descoperit făptașii, îndeplinindu-vă astfel misiunea, sunt obligată să ordon desființarea grupei de fete în casă. Grupă, drepți! Grupa, ascultă comanda la mine!

Știu. Va urma, lent și misterios, dansul „tot pe vârfuri și călcâi", din opereta „Genunchi, genunchi de aur frecat pe la mijloc".

— Stop, mașinile! strig repede. Nicio piramidă, nicio chestie, până nu vă dau eu voie. Și acum ajutați-mă să cobor lângă voi.

Ce vinovată plăcere le determină pe insecte să umble brambura pe zugrăveala proaspătă a tavanelor noastre rămâne obiectul unui studiu pe care îl voi întreprinde altă dată. Până una alta, îmi introduc, cu discreție dacă asta mai contează, vârfurile picioarelor în semicercurile de oțel de pe lângă mine și, împiedicând, printr-un exercițiu yoga exersat la Academia de Poliție, sângele să mi se urce la cap mă apuc să examinez cadavrul. De cum îl ating, un obiect minuscul îi iese din sân și, ca un balonaș îndopat cu heliu, urcă fulgerător spre unica fereastră a încăperii, montată pe acoperiș, ca luminatoarele atelierelor de pictură. Acolo se lovește de beton și...

La o telecomandă, din galeria aparent goală își face apariția o perdea neagră ce obturează sticla; dar nu rămânem în întuneric, deoarece obiectul miniatural ne aruncă în vârtejul unor imagini mirifice care, printr-un efect optic bizar, capătă dimensiuni uriașe, cât întreg

bulevardul anost de afară. Tablouri edenice ale Pământului cu atâta mărinimie făgăduit tuturor oamenilor, ale oceanului înspumat de un uragan, ale munților bântuiți de viscol, ale fierbinților și înăbușitoarelor păduri de la tropice, ale stepelor întinse dincolo de zările închipuirii, ale taigalelor neumblate încă de picior omenesc. Paradisul nu pierdut, ci ucis pentru ambiții care nu țin de cald în niciun mormânt. Pământul cu înserări ostenite, cu țărani ce se întorc domol de la câmp, vite rumegând în ocoale, câini care sar, amețiți de bucuria revederii stăpânilor și le ling mâinile și se tăvălesc dinaintea picioarelor lor. Și sărbători pline de bunăcuviință, tineri îmbujorați ce fură fete cu ochii, hore solemne la marginea satelor, credincioși cu lumânări cuminți, veniți să se închine statorniciei…

Idilism ieftin, ce mai! Paseism nesărat, de om bătrân și ursuz, adversar al progresului. Nespus de anost și prăfuit pe lângă trepidația veselă a lumii moderne de afară, pe lângă aerul liniștit și plin de sănătoasă vigoare al trecătorilor pe lângă înfățișarea veșnic sărbătorească a orașului. Așa încât, fără supărare un astfel de păianjen trebuia, prin forța lucrurilor, să fie strivit, au cerut-o legile curățeniei generale proprii oricărei mari civilizații.

Hm! Până aici, toate bune și frumoase, numai că nu cele douăzeci de *house maiden* au făcut-o. Din simplul motiv că le-a lipsit motivul. Firește că autoritățile nu sunt străine de crimă, însă, în mod normal, acestea ar fi recurs la o execuție publică. Nu, simpla existență a aparatului nu justifică discreția eliminării constructorului său. Și cu atât mai puțin tentativele obstinate ale fetelor de a se „sinucide”. O sinucidere simbolică, nu-i așa de vreme ce micul lor secret se ascunde în piciorușe, nu în căpșor.

Și uite că dă Dumnezeu să-mi scapere în minte scânteia mult dorită a adevărului, semnul divin că nu sunt un prostănac, ci un animal domestic înzestrat cu rațiune. Iar ca să mă bucur de un apoteotic acord final al deducțiilor mele admirabil concertate, întreprind ultima verificare,

întorcând la vedere palmele cadavrului. Așa cum mă așteptam, ipoteza mi se dovedește valabilă, iar veriga lipsă se așază cuminte în lanț. Cam în același timp cu încheierea Programului de cinematecă, secția film documentar din perioada timpurilor biblice. Va urma, în partea a doua a serii, un mic joc de societate, inițiat și condus de subsemnatul. Ca de obicei, publicul, constituit acuma din douăzeci de fermecătoare tinere, habar n-are ce-l așteaptă. Dar să începem și nu anticipăm.

— Orice s-ar zice, ați avut un stăpân cumsecade. Niciodată nu s-a purtat urât cu voi, nici nu v-a insultat cum li se întâmplă mereu semenilor voștri. Și asta cu toate că trăia din cale afară de greu în garsoniera lui răsturnată, agățându-se ca un liliac de curele și chingi…

— Ce înseamnă liliac, excelență seamăn supraveghetor? mă întrerupe, cu politețe, prietena mea 7.

— Așa-i fetelor, că voi nu i-ați apucat. Să trecem! Mă refeream la garsoniera lui de proscris, nu-i așa, fiindcă pe aici, pe sus, își au locuințele numai delincvenții, cei pe care lumea nu-i iubește, însă, ca în orice societate profund umanistă, lumea asta are grijă să le asigure, pe deplin, condițiile unei vieți cel puțin decente; cum s-ar zice, cu fruntea sus. Pe lângă avantajul de a-i avea pe toți la picioare. În sfârșit, cu obligația să stai în cap…

— Precum se știe, excelență seamăn supraveghetor!

— Corect. Dar ce nevoie să fi avut un bătrân, singuratic și urât de toți, de douăzeci de ciborgese arătoase și sprintene ca voi? Niciuna. De unde rezultă că, sub acoperământul de fete în casă, sunteți, mă rog, erați informatoare ale poliției. În subordinea lui Cineareurechideauzit. Dar asta a fost mai de mult, nu?

— Precum se știe, excelență seamăn…

— Să trecem! Atât de multe și atrăgătoare cum sunteți, denotă că omulețul ale cărui picioare au ajuns acum unde îi stătea cândva capul n-a fost un opozant oarecare, ci o personalitate de primă importanță.

— Pre cum se…

— Tocmai. Însă aici, în căsuța lui de porumbei destinați sacrificării s-a petrecut o minune. Bătrânul era un vrăjitor, așa-i? Cu dragostea lui nesfârșită, v-a prefăcut din spioni în prieteni. Doar că asta nu se mai știe, micuța mea 7, fiindcă n-ați divulgat-o nicăieri. A fost răspunsul vostru secret la dragostea lui. Un soi de respect, amestecat atât de subtil și amețitor cu tandrețe, unicul sentiment adevărat născut în piepturile voastre de aur. Singurul gând licărit în creierul pe jumătate, totuși, omenesc, de vreme ce măcar în parte e alcătuit din celule vii. Și care, Doamne, în pofida părerii fostului vostru șef, trebuie să miroasă curat și sfânt ca un busuioc, fiindcă nu-i făcut să dorească răul nimănui și, de bună seamă, nu cunoaște păcatul.

— Vorbește ca el! izbucni o voce dintr-un colț al odăii. Nu înțeleg cum…

— Poate fi o capcană? i se alătură alta.

— Liniștiți-vă! le poruncesc din nou. N-am venit să vă judec, cel puțin nu pe voi. Vreau doar să vă spun că știu poveștile pe care vi le-a istorisit despre niște vremuri mai bune de altădată. Se întâmplă că am avut aceiași străbunici și de la ei am auzit amândoi minunile astea. Iar ca să vă convingă a făcut niște filme. Imagini sintetizate la un calculelor pe care chiar voi l-ați șterpelit și i l-ați adus. Pentru că, desigur, ce-am văzut adineauri nu mai există sau nu vă mai e accesibil de mult.

— Știe! reluă vocea, trădând o candoare pierdută de noi odată cu miracolul copilăriei.

— Cine e? Servește vreun locatar al mansardei?

— Cu neputință. N-are niciun însemn.

Le las să-și frământe în voie spaimele și poate și speranțele, dar idila noastră pastorală e întreruptă de sosirea vijelioasă a liftului care-l expulzează în odaie pe fascinantul polițai-șef, mai seducător ca niciodată. Și vreau să spun că un al șaselea simț îmi dă de știre când mă aflu în prejma ticăloșilor, repulsia față de ei traducându-mi-se

prin reacții fiziologice dintre cele mai bizare. De data asta, în urma unui astfel de ciudat joc al hazardului, simt nevoia să mă agăț de un lanț cu mâner de porțelan la capăt. Dar ce zic nevoie, domnilor, un comandament mai presus de biata mea condiție umană, aș da un regat pentru un lanț și mai ales un porțelan alb, lustruit...

— Cu însemn sau fără, poate fi și tatamare al nevestei-mi! orăcăie culturistul de la Notre Dame, agățându-se de curele ca un veritabil circar și fluturându-și cearșaful pe la nasul meu de i se văd, pe dorsala anticiclonică, propriile însemne - de macac. Că tot și-a făcut treaba, demascându-vă planurile odioase. Bine m-am gândit să stau cu ochii în patru pe voi, măi prietenilor ce-mi sunteți, măi! Și asasinilor ordinari, de-o să vă smulg capetele ca pe niște dopuri de șampanie, începând chiar cu tine, ticălos de supraveghetor. Să vă învățați minte cu toții, tinichele nenorocite, ucigași de oameni și așa mai departe!

Ispititoarea imagine de adineauri mi se spulbera cu brutalitate de dinaintea ochilor. Și încep oarecum să mă înfurii.

— Ucigași, zici? îl prind pe trapezist de gât, tocmai când se pregătea să-mi sară în cârcă și-l răsucesc cu fața spre mine. Știi ce se află pe mâinile nefericitului ăsta cu țeasta ferfenițită? Buletinul de identitate al veritabilului călău, adică vopseaua ștearsă de pe ceafa ta, stârpitură!

Sunt convins că secvența interpretată de noi - un robot agresând un stăpân - e premieră mondială pe tărâmul de pe aici, întrucât publicul a rămas paf, iar partenerul meu mă privește ca pe un fenomen exorbitant (vreau să spun, cu ochii ieșiți ușor, de vreun deget și mai bine, din locașurile atribuite lor în folosință veșnică).

— Nene!... suspină apoi, agitându-și mânuțele ca un bebeluș care se străduie să arate, în limba lui, că și-a udat scutecele (fericitul!).

— *Don't nene me!* îi strig cu glas de tunet. Că nu suntem nici măcar consăteni, necum vecini sau cumetri. Și mai află

că mutra ta ar putea fi oarecum simpatică, dar cu condiția câtorva retușuri. Așa că dă-mi voie!

Însă nu apuc să-i pompez mai mult de vreo sută cincizeci de atmosfere, socotind, conform standardelor, o medie de circa zece kilograme/pumn/cm^2, întrucât, în ciuda fălcilor vânjoase și nu lipsite de eleganță în felul lor, devla i se bălăbăne în toate direcțiile și într-un ritm infernal, iar pe deasupra, o mărturisesc sincer, n-am fost niciodată un prea grozav ochitor. Gimnastica noastră aerobică ia până la urmă sfârșit, dar printr-o lovitură de teatru pe care nici măcar japonezul de pe la noi din bloc, cu toată futurologia lui aplicată (pe pielea mea) nu se poate s-o fi prevăzut.

Concret se produce ceea ce aș putea numi o dublă decorticare și, ca să o înțelegeți pe deplin, vă rog, domnilor, să vă imaginați poziția în spațiu a mea și a *sparring partner*-ului. Unul, adică eu, cu picioarele prinse în baretele de pe tavanul-podea și corpul atârnând în sus, spre fereastră iar celălalt (el) zvârcolindu-se în prelungirea mâinii mele ce i se înfipsese în mandibulă. E cu neputință ca o mișcare atât de amplă și de complexă să nu se finalizeze cu alunecare spre călcâie a cearșafului marelui bărbat, asemenea pânzei trase la dezvelirea statuilor; și, pe legea mea, participanții la adunarea solemnă din piața publică unde ne aflăm au ce admira la silueta ce li se dezvăluie privirilor în impudica lui perfecțiune. Un armonios ansamblu sculptural de doage, stinghii, făcălețe, sârme, cuie, ciocalăi de porumb și multe materii prime și materiale neidentificabile, aruncate într-o desagă strânsă la gură de mine. Și de unde se ițește, cu rol de cap, un tâlv de tras țuică improvizat dintr-o tărtăcuță crescută ca vai de lume pe timp de secetă. Cum asta ar conține fișa signalectică a eroului tragic agățat de subsemnatul. Agățat e, de altfel, cuvântul cel mai potrivit, fiindcă ghearele de vultur (pleșuv) ale polițistului mă înhață la un moment dat de subțiori, ca să mai ușureze suprasarcina la cârlig suportată de gâtul lui - piesă componentă cu fiabilitate

evident necorespunzătoare față de momentul forțelor aplicate în acest punct.

Hm! Să nu-i dea Dumnezeu omului cât poate duce, fiindcă s-ar putea să pornească de la un calcul greșit. În cazul meu, armura aurie mi se desprinde pe nepusă masă din copcile care se vede că o încheiau pe la mijloc, iar jumătatea superioară se prăvălește în înaltul bagdadiei, cu maimuțoiul încleștat de ea cu tot. Rămân deci cu bustul și capul dezgolite, dar nici asta prea mult timp, întrucât e lucru știut: partea devine mai slabă decât întregul. Așa că mă pomenesc cu picioarele ieșindu-mi din burlanele armurii ca dintr-o penibilă pereche de pantaloni de tablă și mă tot duc, pe urma pocitaniei, spre luminator, despuiat cum m-a făcut banda lui Scarlett-Ridiche-de-Lună.

Sincer să fiu, n-am combătut niciodată într-o asemenea postură și mai ales nu sub privirile fascinate a douăzeci de domnișoare tot una și una. Nu, domnilor, n-am combătut și nici măcar n-am fost bătut, motiv pentru care dificilul meu caracter se trezește, brusc interesat și gata, ca de obicei, să se dea în stambă. Fiindcă, uitasem să vă spun, am fire dificilă, adică în momentele critice e greu să se înțeleagă omul cu mine, deoarece…

— Un om! Un om! strigă, topite de plăcere (sper) îngerițele metalifere care știu că au trecut azi prin ceva emoții, și ziua încă nu s-a terminat.

— Doi oameni? le replic vitejește. Nu, frumoaselor, numai unul, iar acela bărbat în toată puterea cuvântului.

— Ba o capcană! se strecoară iar vocea veșnic suspicioasă (trebuie să fie a unei ghinioniste, precis purtătoarea numărului 13).

Ah, trag nădejde să le ofer, foarte curând și cu negrăită ușurare, acelora dintre ele care vor manifesta curiozitatea bolnăvicioasă să mă asiste, o dovadă îmbelșugată a originii mele animale. Dar între datorie și pasiune am acordat negreșit întâietate celei dintâi

— Mai înainte trebuie, așadar, să-mi plătesc datoriile

față de animalul care zace lângă mine. Și totuși, măcar pentru o dată, soarta îmi e prielnică: tâlvocefalul a planat prin cameră cu atâta măiestrie încât la aterizare s-a făcut ca un acordeon călcat de un tanc; cum s-ar zice, frumos ca dracul - și deoarece drac mort nu s-a mai văzut, nu-mi fac griji în privința sănătății lui înfloritoare ci, în sfârșit, a fiziologiei mele cam de multișor supuse unei stări de urgență. Mă înfășor, deci, în toga mizerabilului (care abia îmi acoperă locurile mediane, ca să se știe din nou, dacă mai era nevoie, ce diferențe izbitoare ne despart) și caut cu ochii ieșirea - sau intrarea - pe unde trebuie cu orice preț să mă strecor.

Ba nu, își continuă zeițele dialogul, studiindu-mă de la înălțimea lor olimpiană, deși răsturnată. Un om ca-n filmele maestrului. Un om de demult. Maestrul nu ne-a mințit. Maestru era un înțelept.

— Dar baia? aduc și eu o firavă contribuție la maieutica lor.

— Baia??

Nedumerire generală.

— În sfârșit, locul… Măi, fetelor, doar am făgăduit să nu avem secrete unii față de alții! Sunt sigur că bietul vostru stăpân intra de mai multe ori pe zi într-o cămăruță strâmtă, unde nu vă dădea voie să-l urmați…

Un hohot de râs, amuzat dar nu lipsit de bunăvoință mă întrerupe aidoma clinchetului de zurgălăi al unei uriașe sănii de colindători în dimineața Ajunului.

— El e! El e! întrerup, ici colo, glasuri pline de încântare micul concert al tilincilor, atât de nepotrivit cu unitatea de loc, timp și acțiune a situației în care ne aflăm.

— Eu sunt! confirm nerăbdător. Cine, adică?

— Un om din trecut, mă lămurește îndatoritoare 7. Frumos ca nimeni altul de pe-aici. Îndrăzneț și puternic. Cavaler al adevărului și dreptății. Și care merită să fie iubit și urmat de orice femeie, o viață întreagă. Așa cum ne-a spus maestrul.

— O, și maestrul nu s-a înșelat! El n-a mințit niciodată! preia corul antic ideea, dezvoltând-o după toate canoanele eschiliene… adică sofocliene… scuzați, euripidiene vream să spun. Ce noroc am avut să fim în preajma maestrului! Și nu e nicio capcană la mijloc, o, nu e!

— Frumos le mai ziceți, măi, fetelor! dau glas, admirației mele sincere. Dar uneori, fără supărare, manifestați ușoara tendință de a schimba subiectul discuției. Vorbeam despre o cămăruță. Unde intra stăpânul vostru. Singur. Ce naiba, uitați atât de ușor?

— Ba nu, omule! se împotrivește 1. Dar în ziua de azi nu mai e nevoie de așa ceva. Maestrul ne-a povestit odată despre obiceiul vostru ciudat și știu că am râs pe seama lui o săptămână în șir. Acum, însă, problemele care vă sâcâiau nu mai există: hrana sintetică se asimilează fără reziduuri iar apa viciată se elimină, sub formă de vapori, prin plămâni. Laolaltă cu aerul viciat[1].

— Avantajele urbanizării! mi-o trântește o a treia, fără menajamente. Dușurile se fac cu raze, și așa am scăpat de canalizarea din vremea voastră, ca și de gunoaiele menajere atât de incomode și poluante.

Hait, hait, hait! Dacă mai dau ochii cu Yokohama, care nu se poate să nu fi știut de moravurile aspre de pe aici, vom purta o discuție în trei, cu participarea desfundătorului de chiuvete (atât de incomode și poluante), de-o să mă țină minte o săptămână în șir. Că doar mă putea preveni și, slavă Domnului, aveam tufișuri pe lângă noi cât jungla Amazoanelor. Acuma încotro s-o iau, cu liota asta de admiratoare pe cap și cu ochii de cerber ai polițiștilor dimprejur? De aceea înghit în sec, dacă pot spune așa, strâng din dinți, înțelegeți cum și mă gândesc că a sosit vremea să-mi iau rămas bun de la lumea

[1] Tot nimic nou sub soare, dragi domni cititori! Asemenea atractive și binefăcătoare mutații biologice au fost anticipate de un distins contemporan al nostru și îmi face o deosebită plăcere să-i comunic pe această cale că teoriile domniei sale și-au aflat concretizarea deplină în acel viitor îndepărtat. Felicitări! (n.a.).

aceasta atât de ospitalieră. Cu alte cuvinte, să-mi termin iute-iute treburile care m-au adus aici.

— În regulă, domnișoarelor! oftez, eliminând, din păcate, exclusiv aer viciat. Să trecem! Și, dacă tot am făcut cunoștință, mai exact ați aflat cine sunt, veniți binișor pe lângă mine să vă spun și eu cine-mi sunteți, micile mele mincinoase prefăcute! Care vă apărați atât de bine secretele, încât nu vă mai arde nici măcar să mă întrebați de ce am ajuns din trecutul meu până la voi, cu alte cuvinte ce vânit al restriștii m-a împins încoace.

Fetițele în casă se supun, mai puțin amuzate decât adineauri și se așază în cerc pe lângă mine, de parcă am fi un guru (am și vestimentația potrivită) și grupul lui de învățăcei adunați într-o poieniță indo-tibetană să-și practice disciplinarea spiritului. Bineînțeles, după ce în prealabil l-am mutat mai la umbră pe cu deosebire înaltul și indiscutabilul prealuminatul domn polițai, chircit în mult preafericitul său leșin.

— Pardon? ia cuvântul cunoscuta, de-acum, voce suspicioasă care prevestea în stânga și-n dreapta existența unei capcane - și într-adevăr aparținând numărului 13. Pardon? Ascundem noi ceva? Și, mă rog, unde?

— Auzi, *sweety dear,* mai întâi lasă-mă să apreciez faptul că ați acceptat să purtăm o discuție prietenească. Și pe urmă, dacă tot am convenit asupra ei, haideți s-o facem și *crenon d’un chien!* M-ați tras pe sfoară o dată, înainte de a intra în oraș, dar a doua oară nu mai înghite ciupitul!

— Omule, omule! mă previne 7. Ești sigur că știi ce vrei să spui?

— Măi, să fie! mă minunez. Bag de seamă că nu m-ar prea avantaja să am o nevastă ca voi, nemaivorbind de o fiică și cu atât mai puțin de o fată. După toate dovezile de inteligență și vitejie pe care vi le-am dat, așa mi-l luați voi pe mandea, *Donnerwetter, Teufel bringen?* Bine, neică, hai că am schimbat macazul! Și țineți-vă firea, să nu cădeți pe spate! Maestrul vostru, Dumnezeu să-l odihnească, a fost

nu doar un mare iubitor de oameni, ca și de blânde și senine zile de la Aranjuez, ci și o mare și temută personalitate. Atât de mare, încât și-a prevăzut sfârșitul, și atât de temută, încât maimuțoiul de colo a fost nevoit să-i vină de hac într-un mod brutal și tainic. Pentru a nu face din moartea lui un martiriu și din judecarea lui un prilej de revoltă al nefericiților condamnați să-și blesteme zilele aici, atârnați în cămăruțele dimprejur. Corect?

Nimic de zis! confirmă, rezervată, 1.

— Bine! Hai atunci cu raționamentul mai departe. Îmi sunteți atât de simpatice, încât vă ofer gratuit această lecție de logică inductivă și deductivă - o să vă prindă bine în viitor, așa că luați aminte. În ce consta, așadar, pericolul reprezentat de maestru? În faptul că v-a corupt, determinându-vă să abandonați misiunea de spionaj și să treceți de cealaltă parte a baricadei? Mofturi! Nea Țugurlan Zugrăvitu trebuie să-și fi dat demult seama de asta?! V-ar fi putut înlocui oricând. Atunci era o primejdie faptul că produceați, clandestin și cu aparatura de furat, filme subversive despre trecutul infinit mai bun decât prezentul vostru sordid (dar care prezent, între noi fie vorba, numai în inconștiența și ticăloșia acelui trecut își are sorgintea)? Vax! Câtă vreme spectacolele de cinema se prezentau exclusiv în această somptuoasă sală și în fața aceluiași public select, puteați continua astfel secole și milenii. Nu, domnule! Bătrânul n-a fost un nătărău, nu! Sub acoperirea acestor activități ilegale, ce-i drept, dar de anvergură modestă, care să adoarmă vigilența supraveghetorilor, pregătea, de fapt, o altă lovitură, însă aceea de proporții colosale. Chm! Mă rog frumos, ce aveați de zis la una ca asta?

— Ei, replică 7 cu o promptitudine foarte bine pusă la punct, te ascultam și noi, că vorbești tare fain! Dar cine se uită la ce spui?

— Bravo, bravo! Sunt, deci, pe calea cea bună. Un asemenea soi de lovitură, domnișoarelor, încât să arunce

în aer tot ce vedeți împrejurul dumneavoastră, începând cu gunoiul ăsta de oraș troglodit și terminând cu microcefalii care vă conduc. Sau mai curând invers. Și obligându-și contemporani să ia totul de la capăt, în libertatea, câtă o fi fost ea, a strămoșilor de odinioară, și în orice caz fără prostiile comise de aceștia cu repetiție și care ele v-au adus aici. Iar dobândirea acestei libertăți mai înțelepte, a acestei demnități și frumuseți să o plătească, așa cum se cuvine, înfruntând câinește toate asprimile vieții în aer liber, toată foametea și tot frigul începuturilor, sălbăticiile fiarelor și molimele. Și să învețe, în primul rând, a-și construi băi și cabinete de toaletă, să lase prostiile astea mutagene care nu-i duc decât la scleroză. Nu-i vedeți și voi în ce hal de bărbați seducători și femei răpitoare au ajuns, încât până și o aschimodie ca mine pare, prin comparație, Adonis cel plăcut pe dinaintea zeilor? Sau cumva greșesc iar?

— Da’ știe-te Dumnezeu ce vorbești dumneata acolo, domnule, în păsărească ceea a dumitale, că numa’ ne tehuiești de cap și nu înțălegem, ce tot vrei de la unele ca și noi? se înfige obraznica de 13.

— O, Doamne, încă puțină răbdare, dragelor, că n-am niciun folos să trag de timp, ba aș zice mai degrabă că dimpotrivă! Iar acuma tocmai am ajuns și la domniile voastre, așa că *silente et attendite,* cu ochii țintă și urechile ciulite la băiatul! Crima a avut loc doar de câteva ceasuri, sub ochii voștri, se înțelege - și a fost obișnuitul procedeu prin care satrapii de pe aici eliberează din când în când câte-o garsonieră pentru noile generații de chiriași care arvunesc palatele astea, pe semne cu mulți ani înainte, ca la toate popoarele civilizate. Ori, cine știe, față de bidon turtit ăsta a prins vreun fir în legătură cu moșmondelile maestrului și s-a repezit să-l rupă până a nu apuca să crească ghemul prea tare? Poate, dar puțin mai contează! Faptele vorbește în meseria noastră, măi, frumoaselor, măi! Și după ce l-a preparat pe moș sub

formă de creier pane, a cerut de la forurile superioare o anchetă, conform protocolului. Anchetă, *mon oeil!* Că nu puseseră totul la cale împreună! Dar trebuie să-i dai și democrației câte o serbare de binefacere, că altfel se plictisește lumea. Așa că v-a adunat frumos în grota de legătură cu blocul Marilor Invizibili cu Gheare Ascuțite, Necruțătoare și Ubicue sau „Miganu”, cum se mai cheamă partidul vostru de (necontenit) guvernământ. Și a așteptat să apară supraveghetorul delegat cu investigarea cazului, adică a voastră, primele și ultimele suspecte, care oricum erați gata întinse pe altarul de sacrificiu, în calitate de trădătoare ale cauzei. De altfel, cum s-a și dovedit până la urmă, anchetatorul însuși avea să vă împărtășească soarta, adică să-și piardă capul, ca să i se închidă gura. Bun! Din motive ce nu vă privesc, în locul respectivului robot am ajuns aici eu. Incognito, că doar nu eram în campanie electorală. Și atunci mi-ați jucat întâia mare scenă a sinuciderii. Cea cu blestemele. Ca să mă obligați să vă desființez pe loc grupa de fete în casă, respectiv să vă dau căpșoarele la topit, și trupușoarele, în calitate de component refolosibile, să le expediez la clocitoarea de roboți, unde să fie reîncăpățânate. Numai că, neștiind pe vremea aceea obiceiurile locului și fiind profund atins de eleganța în purtări a iepurașului de ciocolată care se tot străduie să-și revină în fire acolo, la spatele nostru, v-am ascultat cu plăcere debitând minunatele urări menite lui. Și, în paranteză fie spus, învățate, în chip de divertisment, tot de la maestrul vostru drag - pentru că lumea de aici e atât de mulțumită cu viața pe caro o duce, încât n-ar fi în stare să scoată o vorbă rea la adresa nimănui. Ceea ce nu înseamnă, totuși, că ignoră conținutul frazelor cu verbe la optativ-condițional a căror conjugare completă mi-ați oferit-o. Până la urmă, ați observat și voi că strădaniile vă rămân fără efect, de aceea ați schimbat tactica: prefăcându-vă că habar n-aveți de unde vin, ați simulat că mă trageți de limbă, iar când măndiță și-a declinat

identitatea v-ați cerut scuze pentru micile ocări scăpate mai devreme din neatenție și, la proprie inițiativă, ați amorsat sinuciderea. Mare, mare greșeală, copilele mele! Să n-o mai repetați pe unde veți ajunge, că neamul isteților e dat naibii, are reprezentanți unde cu gândul nu gândești.

— Ce greșeală? se folosește 1, clipind măruntel, ca puștoaicele în așteptarea cavalerilor la primul bal. Noi, domnule, suntem persoane serioase, nu de-ale de care crezi dumneata.

— Oprește-te, bobocule, că mă iau fierbințelile, dragă! o pun la punct. Am crezut, pe moment, că există supraveghetori mai blânzi, față de care vă permiteți exprimarea unor păreri deschise despre treburile obștii, și alții mai mult atrași de jocurile de circ ale decapitărilor în masă. O eroare, datorată subtilității voastre, dar am corectat-o îndată după ajungerea în oraș. Nu, polițiștii cibernetici sunt toți de un singur soi, adică al dracului, se vede imediat, după cât de vigilent își fac rondul pe străzi. Să mai evocăm și a doua tentativă a voastră de spălat putina prin metoda deșurubării capului în sensul acelor de ceasornic? Ar fi prea mult pentru nervii voștri, și așa încordați ca arcul unui orologiu de biserică. Propun, deci, să trecem direct la concluzii, că sunt mai sănătoase. Vreau să spun că războiul necruțător declarat de stăpânul vostru dobitocilor de jos nu s-a oprit din pricina asasinatului. Ci e dus mai departe, și anume chiar de voi, măi, dragă! Tactica de luptă a bătrânului maestru a rămas aceeași și în cazul vostru, precum metodele de efracție ale marilor spărgători; și, în felul lui, se numără și el printre aceștia, și încă la loc de cinste. Deci săvârșirea unei infracțiuni mici, care să adoarmă bănuielile adversarului (dacă faci pe sfântul, devii extrem de vulnerabil - el știe prea bine că nu ești sfânt). Și, la adăpostul ei, pregătirea marii lovituri. În ceea ce vă privește, păcatul cel mărunt a fost graba spre sinucidere. Fiindcă prin ea puneați la adăpost arma crimei abominabile de a răsturna întreaga lume în mijlocul căreia

trăiți. Planul maestrului, conspirația mocnită la foc mic de-a lungul întregii vieți n-a dispărut, repet, odată cu el. Presimțindu-și sfârșitul, dragul de bunicuț v-a încredințat-o vouă. Fiecare dintre voi. Prefăcută într-o unitate de memorie cu cifru și disimulată nu în creierul de inox și „oficial” ca să zic așa. Nu, aceasta oricum era sortit distrugerii după ce ați fi ieșit din slujba maestrului. Trebuia găsit alt loc pentru transferul informației ăsteia ca o bombă cu întârziere și efect distructiv (și reconstructiv) total; adică în acea parte a personalității voastre care urma să vă rămână în folosință încă mult și bine de aici înainte, adică în trupul de zeiță al fiecăreia.

— Și în ce scop, mă rog? dă replica 13, prompt și cu intonație, ca la o repetiție generală cu public.

— V-a iubit atât de mult și a avut în voi atâta încredere, încât v-ați ales ca executori ai testamentului lui. V-a înmânat deci câte un exemplar al acestui testament și v-a lăsat să alegeți singure, de-a lungul timpului moștenitorul sau moștenitorii potriviți printre stăpânii cărora le veți fi repartizate începând de mâine. Ca și cum ar fi aruncat într-un ocean fără capăt, acela al vremii, douăzeci de sticle conținând un unic mesaj - al întoarcerii la lumea mai bună a firescului, a naturii și libertății. Știind bine că exista și vor exista revoltați ca și el și vrând să-i scutească de istovitoarele căutări ale unor soluții… Ei, dar ce faceți, nu aud niciun fel de aplauze! Cum se poate una ca asta, pentru cine-mi răcesc eu gura de aproape un ceas, când aveam acasă treburi atât de presante?

— Păi ce-ai vrea să zicem, dacă ești atât de puțin convingător? o ține morțiș 1, susținută de grupul care ridică din umeri cu sârg

— De, fetelor, mie unul îmi pare bine că vă apărați atât de strașnic secretul. Desigur, față de voi sunt un străin, deși om adevărat și încă venind din trecut, așadar cu siguranță prieten și nu dușman. Dar dacă nu merge altfel, uite că pot să vă prezint și o probă materială, cum se

spune în justiție.

Și cu gesturi de scamator desfac palma dreaptă, în care am strâns tot timpul, cu multă grijă, dracul de șurubelniță căpătată pomană de la portarul meu, vedea-l-aș în poartă la ruși, în meciul de cupă mondială cu Camerunul!

Și se îndură Cel-de-sus să-mi scurteze suferințele vieții trupești și pline de păcate, în sensul că mult râvnita lovitură de teatru se produce în sfârșitul sfârșitului: gașca de liceene își pierde aplombul, intrând într-o agitație de microbi la apariția leucocitelor.

— Cheia, are cheia, cheia! strigă ele speriate, copleșite, prăbușite în admirație, roase de îndoieli, palpitând de bucurie.

— Ei, ei! încep să mai prind și eu curaj. Vedeți că eram făcuți să ne înțelegem? Uite cheia, așa-i, cu toate că pe vremea mea i se zicea șurubelniță. Dar zică-i cum i-o zice, numai să ne facem noi treaba cu dânsa! Ia mărturisiți-vă înaintea domnului și explicați-mi unde trebuie aplicată: la călcâiul sau la genunchiul vostru drept, în care dintre ele v-a ascuns moșul informațiile? Și ce făceați când vă apuca frenezia dansului tematic, vă plimbați pe sub piele pilula cu megabiți, ca răniții schijele sustrase de la inamic în ultimul război?

— Nu, gângurește 1, privindu-mă nespus de galeș.

— Transferam codul de recunoaștere din creier în măduva spinării! mă alintă 7, cu ochi de porumbiță văduvă.

— Printr-un circuit nervos adaptat de maestru, completează 13, uitând de sine ca o fecioară publică pornită în hagialâc la locurile sfinte pentru purificare periodică.

— În așa fel încât schimbarea capului să nu ne șteargă din memorie amintirea mesajului, revine 1 cu puteri proaspete, ca și când contactul nostru verbal de adineauri nu i-ar fi adus întreaga satisfacție așteptată.

— Înțeleg! mă străduiesc să țin piept acestei revărsări de tandrețe. Dintr-un creier de inox; printr-un genunchi de

aur într-un spate de sirenă și invers, nu? Și acum, o ultimă întrebare: cu toatele aveți o asemenea cheie? Sau cum vă deschideți ascunzătoarea? Cea de informații, vreau să zic.

— Simplu, simplu, simplu! ciripesc pe întrecute harnicele vestale, repezindu-se care mai de care să-și demonteze talpa dreaptă și să scoată din vârful ei degețelul mic, care nu e altceva decât capătul unui instrument identic celui de la mine din mână.

— *Concordia laetitiam parat,* sau cum se zice pe la noi, „nu mă lăsa să mor, Marghioalo!” împușc repede un stimulent pentru întreținerea noii atmosfere. Și dacă tot am ajuns aici, mai faceți-mi o favoare, numai una. Cheia pe care o vedeți aici trebuie încărcată cu informația uneia dintre voi. E o dovadă, înțelegeți, mi se va cere acasă, în semn că mi-am dus misiunea la bun sfârșit. Îmi pare rău că o să lipsesc pe una dintre voi de amintirea de la bătrânul maestru, dar dacă se oferă cineva voluntar, poate ne-ar fi mai ușor.

— Ce tot spui, omule? hohotesc fericite fătuțele. Informația nu se mai șterge niciodată, se autoreproduce la infinit. Alege pe oricare dintre noi îți place și ia-ne tot ce socoți că merită, fiindcă oricând o mai rămână ceva și pentru ceilalți.

— Iată o filosofie tare înțeleaptă, și zău că n-ar strica să ne-o repetăm din oră în oră, ca bătăile unui ceas cu cuc. Oferiți-mi, așadar, frumoaselor, ce aveți mai de preț, iar eu vă spun că în asemenea încurcate afaceri șmecheria cea mare nu e să fii primul cumpărător, ci doar cel din urmă, care să închidă prăvălia la vreme, până ce firma nu dă faliment.

Douăzeci de genunchi dumnezeiești se aliniară înaintea mea, delicați ca vasele de porțelan, aurii ca piersicile văratice, fremătând de veselă nerăbdare ca mieii proaspăt ieșiți din iarnă. La care să mă opresc, fără mustrarea de cuget de a-i fi nedreptățit pe toți ceilalți? Ah, dacă măcar afurisita asta de cheie n-ar fi construită pentru o utilizare

unică și ireversibilă, asemeni tuturor zilelor vieții noastre: dacă o dată, cel puțin, ne-ar fi hărăzit să luăm piesa de capăt!

Minuscule flori de lotus licăresc șters pe pielea de fraged metal a fetelor, ca niște *grains de beauté* cu însemnele dragostei. Închid ochii și întind la întâmplare lama fin cizelată a cheii. Imediat, o căldură tainică îmi învăluie palma; ridic pleoapele - mânerul și tija strălumineaza aceeași blândă licoare. Miracolul comuniunii a avut loc. Privesc la trupul atârnat grotesc al bătrânului: ai făcut o treabă pe cinste, maestre, odihnească-te Dumnezeu în paza, Lui! De bună seamă - și o știai mai bine decât oricine - elevele tale vor avea de înfruntat nenumărate necazuri. Își vor pierde capetele - parcă tu nu ți l-ai pierdut? Încă mult timp poliția le va sub observație, decenii în șir vor sluji indivizi aidoma Narcisului căruia numai deocamdată i-am venit de hac. Dar timpul lucrează în favoarea lor iar partea de mașină din care sunt alcătuite le va învăța să aibă o nesfârșită răbdare. Și va fi de ajuns ca una, una singură să vină în preajma unui răzvrătit și, după ce-l va verifica așa cum se cuvine, să-i dezvăluie secretul atât de bine ascuns…

— Bin ascuns, bin lucre Chakâru-san, brav! Administraț fericit să aleg Chakâru-san la misiun greu. El pre bin faci faț, grozav *police officer, congratulations!*

Intrat prin pereți, ca păcătoșii de spiriduși care se distrează scoțându-i din minți pe oamenii cumsecade, înaltul funcționar al blocului nostru, purtând țanțoș, ca un francmason invertit, șorțul ritual și ventuza de cauciuc, își bate mătăniile cu o râvnă fără margini. Și, la fiece lovitură pe care și-o dă cu fruntea în bombeurile cipicilor, cămăruța cu nimfele din raze de soare, cu trandafirașul de câmpie leșinat și, deasupra tuturor, cadavrul savant contorsionat, ca un însemn de pe câmpul central al herbului unei alte lumi, sub deviza *memento mori.* Se fixează într-un stop-cadru și se risipesc într-un *fondu* prelungit.

A fost vis?

Nu mă redeștept în tufișuri, unde zăceam când am început să-mi încurc filmele, din dorința freudiană de a deveni erou, fie și cu prețul unei transe evazioniste, însă defulante. În fața mea prinde să capete contur binecunoscutul zgârie-smog, ale cărui cincizeci de etaje arată din ce în ce mai amărât și mai neîngrijit pe măsură ce ridici privirea. Și unde, de circa trei ori pe săptămână, între două misiuni tâmpite încredințate de șefii mei, pătrund pe fugă într-o garsonieră care arată exact ca viața mea și ca mine. Ca să mă bărbieresc, să fac un duș și să-mi ard limba cu o ceașcă mereu prea mică și mereu prea fierbinte de cafea instant.

— Și mie de mulțumir pentr ostenel! Recunoștinț pe viaț! țiuie glăsciorul cântat al japonezului. Administraț bloc treci nume Chakâru-san în cart onor. Iar cheie lotus pui bin seif adăpost.

Habar n-am când mi-a sfeterisit obiectul luminiscent, pe care acum îl strânge la piept cum ar face un flăcău, abandonat în copilărie, cu medalionul ce-i atestă filiația directă din maharadjahul de Diamond Goldenland.

— Bine, domnule Takimuri, ce-nseamnă asta, domnule?

Indignarea îmi încleștează atât de strâns pieptul, încât simt nevoia să-mi trag în el vreo zece pumni, ca să-mi degajez respirația. Și descopăr că port bătrânele și flenduroasele mele haine de zi și de toată ziua, din care, sub acțiunea energică a loviturilor terapeutice, se degajă nori de praf mai groși decât cețurile Londrei, pe când mușchii brațelor mă dor de parcă aș fi descărcat un șlep de sare cu o lingură de supă sub baremul de timp de trei ore, făcându-i pe autorii lui Guiness Book să tragă obloanele și să emigreze, de teama gărzii financiare, tocmai în Insulele Malvine.

— Vrei să zici, domnule, că pentru fleacul ăsta de șurubelniță a trebuit să mă dau eu de ceasul morții prin țara lui Twilight Vodă, printre *trapeur*-ii căutătorilor de

toalete?

— Chakâru-san țelept este! mă flatează Ventuzuki Portaroto, al cărui zâmbet cunoaște o progresie exponențială, ca un atac de ftizie galopantă. Totdeauna adevăr găseșt pe buz de Chakâru-san.

Hâm! Știe cum să mă ia, șmecherul; dar ce mare lucru e în asta, se vede și cu ochiul liber că sunt supărat numai de formă. La o adică, eu ar trebui să-i mulțumesc lui, să le mulțumesc lor. Celor ce se ascund în dosul plăcuței de pe o ușă aparent banală, „Administrația blocului”, că mi-au oferit prilejul unei aventuri cum doar în visuri sau în filme se mai... Mi-au oferit? În mod dezinteresat?

— Asta înseamnă că n-ar fi exclus ca odată, în viitor, și noi, locatarii dumneavoastră, să o luăm razna precum cei printre care m-ați trimis. Nu?

O adiere de vânt se stârnește dinspre portar, ca urmare a deselor și viguroaselor mișcări în sus și în jos pe care le execută cozorocul șepcii acestuia, laolaltă cu fruntea, ochii, nasul, buzele și bărbia susnumitului.

— Și a vrut înțeleapta administrație să aibă o soluție gata preparată pentru a-i face să se dezmeticească la vreme pe onorabilii ei plătitori de întreținere. De unde ar rezulta că bătrânul maestru a găsit calea de a scăpa de orice dictatură, de orice constrângere și umilință, indiferent de locul și timpul apariției acestora? Și, mai departe, că blocul nostru nu înseamnă doar o clădire cu cincizeci de etaje, de pe o stradă anume a orașului...

Mă așteptam ca fluturarea capului să se transmită în mișcări de trunchi și, de ce nu, în genuflexiuni - dar n-am avut noroc, omulețul fără nume s-a volatilizat înainte de a-mi termina eu fraza.

E dimineață târzie a unei zile mohorâte și reci iar în lumina ce a crescut în jur constat că nu numai hainele mi-au ajuns într-un hal fără hal, ci și mâinile îmi sunt pline de noroi, vaselină sleită și negreală inconfundabilă proprie meseriei de mecanic auto. Mă întorc, cuprins de bănuieli

sumbre; am ghicit din nou, Dodge-ul se află în spatele meu, tras cuminte la bordură și se vede că s-a îngrijit cineva, cu toată dragostea, de roțile lui. Vasăzică, de aici ținuta spilcuită, de arbitru al eleganței, de aici semnele că m-aș fi înscris în sindicatul docherilor pe vremea de dinaintea mecanizării operațiilor portuare.

Dar o intuiție neconfirmată nu face doi bani, ne învață manualul copoiului perfect.

Mașina de patrulare a poliției de sector trece fără zgomot prin fața blocului, cu mutra tembelă a sergentului de serviciu sclipind de inteligență pe scaunul din dreapta față.

— Bună, locotenente! mi se adresează înainte de a se rupe în două de atâta râs. Să-ți petreci toată noaptea punând petice calde la patru cauciucuri împușcate, iată o performanță care a făcut vâlvă în întreg departamentul. De asta șefii ți-au pregătit o festivitate pp cinste. Felicitării în avans!

Îmi aruncă peste genunchi un vraf de ziare și o tulește mai înainte de a-i fi răspuns la salut. Mă aplec vioi, înșfac ziarele, și o tulesc, la rându-mi, în bloc, cu grijă să nu mai fiu văzut de nimeni. De pe prima manșetă mi-a sărit în ochi un titlu cât jumătate pagina: „Kidnapping la căminul de nefamiliști al Oastei Domnului. Poliția își continuă somnul de veci. Locotenentul...”

Din fericire, holul e pustiu. Numai după draperia de pluș de lângă pupitrul portarului se agită o siluetă, în ritmul unui maracas agitat frenetic. Cineva desfundă chiuveta.

— Totul se plătește, micul meu prieten, așa-i? Dar când o să-mi achit datoria?

— Niciodată, probabil! răspunde purtătorul de cuvânt al administrației, nu prin vorbe, ci prin faptă - fiindcă din liftul care abia a coborât își face apariția domnișoara de la etajul doi, pășind spre mine. Toată numai zâmbet:

Bună dimineața, locotenente! Nu știam că sunt vecina unui polițist atât de vestit, încât ziarele se întrec să-i

relateze isprăvile…

CÂT DE MIC POATE FI INFERNUL?

de ROMULUS BĂRBULESCU

„Modul meu de a gândi este rostirea adevărului: este cea mai hazlie glumă din lume”!

G. Bernard Shaw

1.

Bestia! Perfida! Ticăloasa!... Infama!... S-a apucat încă de pe la ora unu noaptea să bată darabana la fereastră, să țârâie, să mârâie, să clipocească pe balcon, de parcă s-ar fi anunțat o burniță de toamnă târzie cu insomnii năuce. Cum să mai dorm? am tot strâns din pleoape, ambițios, doar, doar s-o îndura Orfeu să-mi trimită și mie o nimfă care să mă legene în brațe ca pe un amant stors de vlagă. M-am zvârcolit așa, m-am răsucit, m-am împletit în așternut încât, pe la ora două - când cucul din cutia lui de lemn mi-a dat cu tifla - eram tirbușon. Afurisita continua să măscărească pe la geamuri. Mi-am analizat șansele. M-am dus în baie, am făcut două cocoloașe de vată și le-am introdus în urechi. M-am întors în pat hotărât să apelez la metoda autosugestiei. Cât ai clipi mi-am făcut rost de un tăpșan verde care cocheta în soare. L-am garnisit cu vreo opt turme de oi și capre pe care am început să le număr. La 549 de capete mi-am adus aminte că nu aveam ciobani, câini și măcar doi măgari. Am luat-o de la capăt! „1427”... „1439! mi-a strigat un oier. Nu cunoști aritmetica!” „1427!” am insistat. El nu!... Eu da, el ba! Ca să-l conving i-am tras pălăria cu pană peste ochi. Ciobanii atâta așteptau! Pe semne că strămoșii lor luaseră lecții de la Robin Hood. Măiestria cu care și-au învârtit bâtele mi-au smuls gemete de admirație! Câinii mi-au făcut pantalonii ferfeniță. Doamne!, că mult mai trebuise să aștept până să mă bucur și eu de o evadare în sânul naturii...

Țârr, țârr! Pic-pic! Poc-Poc!... Iarăși ploaia. Blestemata! Mai bine mă sfâșiau în bucăți patrupedele alea cu dinți fioroși. Transpirasem. Pijamaua udă mi se lipise de spate.

Cucul s-a hlizit la mine de cinci ori. Migrena m-a gonit de pe pernă la marginea patului. Nici papucii nu i-am găsit. Îi uitasem, probabil, în baie. Coatele mă cam înjunghiau. Mi-am scos cocoloașele din urechi și m-am dus în bucătărie unde am dat pe gât paharul cu lapte bătut. Apucătură nu tocmai lăudabilă pentru vârsta mea, dar auzisem că echilibrează bugetul financiar, potența sexuală, metabolismul și e cel mai grozav catalizator spiritual când te paște gloria de papă-lapte!

În sfârșit, am ajuns pe verticală! Prin fața ochilor mi-au trecut câteva cirezi de bizoni albaștri. *„Cântă zeiță mânia ce-aprinse pe-Ahil peleianul!”* am scandat, furios la culme. Atât! Gura mi s-a închis. Durerile din rotula piciorului drept m-au cam făcut să strâng din măsele. Se făcea de parcă niște prichindei zănateci s-ar fi pus la treabă cu un fierăstrău ascuțit, hotărâți să-mi taie osul în șapte bucățele! Prima sudalmă a dimineții sfâșie liniștea din garsonieră. Am adresat-o bandei lui Dandolo cel Apatic și haidamacilor care mă cotonogiseră într-o încăierare nocturnă.

Asta m-a pus pe roate. Am deschis fereastra și ușa de la balcon. Se lumina de ziuă. Burnița fumega peste oraș. Ce era să fac? M-am apucat să trag de programul de gimnastică, să ridic halterele de 80 de kilograme până la tona programată pentru fiecare zi din săptămână. Când am trecut în baie mahmureala se mai risipise. Bărbieritul, dușul cu apă rece. În maiou și în chiloți, am descoperit că sunt un ipocrit, un mizerabil. Trebuia să recunosc, măcar în parte, că cele 50 de kilograme de mușchi, plus oasele și bruma de grăsime funcționau la cota lor medie. S-ar fi putut să exagerez. Chipul din oglindă nu arăta prea încurajator, mai ales din cauza nasului turtit ca la boxerii ieșiți la pensie direct din ring. Tâmplele deja încărunțite nu mai intrau la socoteală. Poate celelalte însemne, mai strâmbe decât ieri… M-am smuls din zona asta periculoasă. În lichidul antiseptic din recipientul de sticlă

pluteau la suprafață cele trei degete sintetice. L-am pescuit și le-am înșurubat pe laba piciorului stâng. A doua înjurătură matinală am expediat-o pe adresa lui Megellas Jerez de Amahuna, cel care pusese mâna pe mine într-o magazie din port. Profitase de ocazie ca să ducă pe cealaltă lume și degetele mele.

Lipăind din papuci am revenit în camera mea de zi, de noapte, transformată când era cazul în bibliotecă, sufragerie, salon de dans, bar și clinică ortopedică. „Din păcate și pământul se învârtește tot pe cheltuiala noastră!” Așa că, din când în când, mai trecea pe la mine și câte o femeie tânără ca să-mi fortifice singurătatea. Pentru că „cine poate să mai fortifice singurătatea are oameni înlăuntrul lui”.

Am trecut pe balcon. Burnița continua să fumege peste oraș, plicticoasă, isterizantă. De jos, de pe bulevardul ascuns în pâclă, se ridicase brațul unei macarale mobile. Cer plumburiu, în ambianța cenușie, tristă, până și vrăbiile își încetaseră zvoana jucăușă. Ședeau zgribulite prin cine știe ce cotloane de beton armat, prinse în capcana acelorași melancolii obscure.

La ora asta Enigma de Abanos - domnișoara necunoscută de la etajul 2, etaj cu apartamente pe valută - s-a întors pesemne de la vreo sindrofie magnifică, sentimentală. Nu știam dacă era milionară, nici cum o chema. Nu avea mai mult de 28–30 de ani. Ne-am întâlnit în ultima vreme - cât să fie de atunci, patru-cinci ani? - cam de puține ori. În ușa liftului, când o salutam perfid de politicos, pentru că chipul ei de madonă africană era periculos de tulburător, exotic, fascinant, așa, ca o efigie togoleză dintr-un salon expozițional de artă veche. O invitam întotdeauna să treacă înainte. La vârsta mea, prefer să admir femeile mai mult din spate! Arta ei de a-mi răspunde la salut, cu un surâs timid, în maniera promisiunilor vagi, amețitoare, a avut, nu o dată, darul să mă scoată din pantofii pe care-i uit în cușca liftului. În

spațiu-timp acest zâmbet căpătase nuanțări nebănuite, deoarece se mai întâmpla să ne vedem și de la un secol la altul...

Sigur, din cauza neghiobiei mele nu mi-am permis s-o acostez direct, brutal, bărbătește. Ceva subtil îmi răscolise ființa, cristalizându-se în cele din urmă într-un puternic sentiment de iubire. Dorința fizică, reprimată cu sălbăticie, dispăruse încet, încet. Aflasem evident: „este bigamie să iubești și să visezi!”. Am îndrăznit, totuși, să-i spun în taină Enigma de Abanos. Rămăsese micul tezaur al singurătății mele, dulcea slăbiciune ce-mi chinuia din când în când somnul, clipele de răgaz. În vremea asta, ea trecea cuceritoare prin viață, văduvă veselă, la volanul limuzinei sale de lux, cumpărând din mers suflete de bărbați...

Soneria de la intrare a țârâit scurt. M-am prelins printre amintiri, am ieșit la suprafață. Burnița fumega acum în mine. Am auzit soneria cum zbârnâie din nou, insolentă, nervoasă. M-am grăbit să deschid.

Femeiușca mi-a căzut direct în brațe. Avea chipul răvășit de spaimă. Prin bluza sfâșiată sânul îi țâșnise afară, cafeniu, voluptos. Parfumul subtil, într-un amestec de mosc, menthol, camfor, citrice, trandafir japonez și vagi urme de ciuboțica cucului, adia primejdios pe la nasul meu.

— Ajutor! a implorat necunoscuta. Vor să mă ucidă!

Am trântit ușa cu genunchiul, am lăsat-o să se clatine în voia ei și am tras toate siguranțele. Necunoscuta se învârtea pe loc, studiind, cuprinsă de panică, împrejurimile. Părul răvășit îi accentua frumusețea sălbatică. Un ciorap îi alunecase de-a lungul piciorului până la glezna de căprioară. Pantofii îi pierduse pe drum.

Dumnezeule!, tot atât de fascinantă trebuie să fi fost și soția califului Harun Al-Rașid, Sitta Zubaida. Altfel n-ar fi avut ăla chef să-i ridice mausoleul din Bagdad. „Lucrul frumos ne face prizonieri. Lucrul cel mai frumos ne eliberează chiar și de noi înșine”... Ei, poftim!.. Îmi ardea

acum și de aforisme arabe.

— Aici ești la adăpost! a sunat glasul meu, ca o alintare.

Nu mi-a răspuns. Se uita curioasă la mine. Avea și de ce. În maiou și chiloți, cu mâinile puse în față, în zona considerată numai de ipocriți rușinoasă, nu cred că-i făcusem o impresie favorabilă. Dar, când se nimerește să rămâi singur cu o femeie într-o cameră încuiată, zău că se petrec fenomene ce ies de sub control! M-a cuprins pe neașteptate un soi de compasiune virilă. M-am apropiat de dânsa cu nobila intenție de a o liniști. I-am ridicat ciorapul până sus, pe picior, pipăind după jartieră. I-am atins după aceea șoldurile arcuite, fierbinți, peste care o fustă de două palme pleznise din copci. Când am încercat să-i aranjez puțin bluza sfâșiată a realizat o mișcare fulgerătoare cu brațul. A doua mișcare n-am avut timp s-o înregistrez. Am zburat prin aer direct în pat, constatând într-o fracțiune de secundă că-mi aplicase o Hondo-Hin-Sundarra Vayama, 15 pe doi, cu deget flexat și cot rigid la înălțimea umărului! Provoacă strabism până la adânci bătrânețe…

— Vorbesc serios, domnule! Aveți o umbrelă „Penitence?”

Am alergat la dulap și am adus una portocalie, mare, pentru bărbați. Soneria bâzâia sufocată, amenințător. Necunoscuta fugi pe balcon, îmi făcu un somn amical cu mâna și sări peste balustradă. Chiar în gol! M-am dus în fugă să văd dacă i s-a deschis parașuta. Uf! pendula prin aer sub calota rotundă, foarte aproape de zidul blocului. Pe la etajul 20 a dispărut printr-o fereastră care s-a făcut țăndări. Umbrela continua să se balanseze elegant prin burnița ce fumega peste oraș.

Loviturile din ușă aveau acum violența unui berbece de asediu pentru cetăți. M-am hotărât pe loc. Am deschis. Doi indivizi binevoitori, cu pălării și fulgarine de ploaie, cu pistoalele în mâini, m-au aruncat într-o parte ca pe o buturugă putrezită. Cel mai solid a dispărut să controleze

baia și bucătăria. Cel pirpiriu și-a făcut vânt până pe balcon. Rafala scurtă a speriat musca ce se așezase pe nasul meu. M-am furișat până la noptieră. Mi-am aprins țigara. Indivizii se opriseră sub lustra din tavan. Nu-i cunoșteam. Treaba părea serioasă. Am pus ochii pe cel mai solid. Era cât un dulap de haine, garnisit până la refuz cu mușchi. Cred că avea al treilea biceps în creier. După uitătură nu l-aș fi crezut în stare să mângâie vreo pisică. Mesteca gumă.

Celălalt își pierduse pe undea forma trupului. Pelerina atârna pe el ca pe un cuier. Slab, foarte slab. Pielea măslinie de pe obraji i se întinsese la maximum, strălucea pe colțurile pomeților, pe nasul subțire ca o lamă de briceag. Barba nerasă se ițea aidoma smocurilor de iarbă lovite de secetă și văpaie, având reflexe albe, roșietice.

— Domnilor, luați loc, vă rog! am șarjat, politicos, încercând să câștig puțin timp - dacă mai aveam ce face cu el după cum se desfășurau evenimentele.

— Trage fermoarul! scârțâi slăbănogul, amenințător. Ca polițist ai, se zice, nas de copoi subțire. Ce-ai mirosit în legătură cu dama care ne-a zburat din coș?

— Nici n-o cunosc! A venit aici să vadă dacă am primit laptele!

— Cu ața asta să-i coși pe alții!

Făcu un semn către matahala de alături. Dulapul se puse în mișcare, strecurând pistolul în buzunar. Doi pași înainte. M-am lăsat pe piciorul din spate. Croșeul lui de dreapta lovi necruțător. Garda mi se pulveriză în aer. Al doilea pumn nici nu l-am văzut. Cu stânga și direct în plex. M-am frânt încet, cu respirația tăiată. Alt pumn îmi zgudui cutia craniană. Plafonul se nărui peste mine, lustra din tavan îmi dădu peste bărbie, ochii mi se împăienjeniră. Prin întunericul în care mă scufundam explodau jerbe multicolore. În ceață, cel slăbănog se contura acum în zigzag. Am alunecat pe covor. Ceva dur m-a lovit între coaste. Înainte de a mă rostogoli cu fața în sus, piciorul

matahalei îmi strivi buzele. Gura mi s-a umplut de sânge.

— Lasă-l! scârțâi din beznă o balama neunsă... poiule... junge... nu... iezi ine... adesa... ce mama drac!... picurau în urechea mea niște cuvinte trunchiate, fără înțeles, deși trebuia să pricep că-mi cereau adresa fetei.

Nu-mi mai rămânea decât să câștig câteva minute de viață! Am scuipat într-o parte sângele din gură, am pipăit cu mâinile în jurul meu.

— Așcul... așcultă mogâl... mogâldeață! am bolborosit, trecându-mi limba peste buzele umflate, îți dau adresa.

L-am înșirat un cartier, un număr fictiv.

— Unde-i telefonul?

— În frigider!... Nu crezi că merit un pahar cu apă?

— După ce ne confirmă javra!

— Maimuțoi castrat! O să te-agăț de ușa WC-ului!

Mi se făcuse frig. Alunecam din când în când în beznă. Trupul îmi amorțise. Când l-am auzit din nou, pusesem la punct cel puțin opt răzbunări cumplite: spânzurătoare, plită încinsă, rug, oase frânte, bici, apă clocotită, smoală...

— Ascultă, limbric metafizic, mi se adresă piele și os. Ești protestant sau baptist?

— Nu. Asexuat!

— Atunci poți să-ți faci două cruci!... Mari!

Am deschis ochii de parcă cineva aruncase paste mine o găleată cu apă rece ca gheața. Nu glumeau deloc! Matahala mă luă în brațe ca pe un sac plin cu rumeguș, trecu în balcon și mă aruncă peste balustradă.

2.

Cădeam prin burnița care fumega peste oraș. Cu fața în jos, cu brațele larg desfăcute, cu picioarele strânse. Din nefericire, fără parașută. Trebuia să nu intru în panică. Trebuia să nu mișc nici măcar un deget, ca să nu-mi schimb traiectoria care-mi asigura cel puțin o cădere demnă, pe bulevard. Trebuia să analizez repede ce șanse

de salvare mai aveam. Trebuia să mă gândesc la rugăciunea cea mai scurtă. Trebuia să-mi iau rămas bun de la Enigma de Abanos. Trebuia să invoc ajutorul lui Dumnezeu și, dacă acesta era ocupat, să apelez la Sfântul Anton pentru că sunt catolic. Trebuia să-mi plătesc polița de asigurare pe viață. Am tot amânat-o, ca un nătărău. Numai să nu leșine soră-mea, Dori, când o auzi… Ei, poftim! Balconul verde! Prin urmare, am trecut și de etajul 25… Alta acum! Maioul! E leoarcă, mi s-a lipit de piele. La chiloți nici nu vreau să mă mai gândesc! Atât mi-ar mai fi lipsit, un guturai!… Balconul roșu! Etajul 20… Tocmai când treceam pe lângă el, viteza de cădere s-a încheiat brusc. Aș fi putut spune că pluteam ca un fulg de 80 de kilograme!

Mă apropiam lin de nivelul 18. În balcon era un omuleț care se uita în sus către mine. L-am recunoscut. Portarul blocului, bătrânul Yamata, Mamoto, Honshu, Quiodo, Ohara, Toshiba, Hyoto sau cum s-o fi numit, pentru că niciodată n-am fost în stare să-i memorez numele. Îl poreclisem, mai în glumă, mai în serios, Motănelul Galben, asta fiindcă era japonez. Om de treabă. Atent, politicos, îndatoritor, gată să-ți culeagă o scamă de pe reverul hainei sau să se ducă fuga să-ți aducă scrisorile din cutia de jos, să-ți cumpere un pachet de țigări, să-ți ofere peria ca să-ți lustruiești pantofii. Avea în mână aceeași mătură cu coadă lungă de lemn, simbol elocvent al firii sale supusă forțelor divine sau, poate, supremul argument al tradiționalismului incoruptibil.

Cert este că halatul albastru, ecusonul fosforescent de pe piept și șapca de general erau în flagrantă contradicție cu arhaica unealtă de uz gospodăresc. Pentru mine însă, apariția acestui fiu blajin al Soarelui Răsare însemna ceva uimitor: ultima șansă de a saluta ultimul om înainte de a pleca în neființă. Nici Fecioara Maria în fața îngerului coborât din cer nu cred că a simțit o mai mare bucurie, acea emoție ce-mi strângea beregata ca într-un clește, ce-mi împăienjenea ochii. Mă pregăteam să-l salut

ceremonios. În fond, prin el îmi luam rămas bun de la viață. Iar bătrânul, înțelegând parcă situația delicată în care mă găseam, îmi zâmbi cu dragoste, ca un tată, ca o mamă, ca o bunică ramolită. Întinse mătura, cât era ea de lungă. Ce puteam să fac, nu aveam pe unde s-o cotesc. Așa că m-am trezit pe băț, pe burtă, atârnat ca un cârnat în travesti. Poziția nu era prea comodă, însă acest miraculos fenomen merita toată recunoștința mea, în special față de semenul ce-mi curma atât de grijuliu lunga călătorie spre eternitate!

Așadar, m-am răsucit cât am putut - coatele mă dureau îngrozitor - i-am făcut un semn cu mâna, dându-i de înțeles cât de fericit eram pentru onoarea ce mi-o acorda. Se înclină cu eleganța unui șogun în kimono, surâse blând, patern, înțelegător pentru toate nenorocirile lumii.

— Oyà-oyà! se miră el, în cea mai autentică limbă japoneză. Eu rugăciune făcut la *Yama'ga Șiroku Fuji* - la Muntele Alb Fuji, începând să amestece cuvintele, păstrând accentul străin. Bucuria, *bokûû to kimașta!* a venit cu mine. Eu, bătrân Aki Șiro Iasumi, rugat la zeu Susanoo Mikato aducă la tine o floare frumoasă - *ûțûkușii hana.* Cer să binecuvânteze la tine. Acum pasărea cântă - *tori uà nakû...* Pentru suflet al tău, ca fericiri dăruiască atunci când dragostea trece ca Luna peste lume al nostru. Dacă tu nu murit înseamnă la cer mulțumește și la administrația mea care ochi avut să vadă. Urechi ciulit să audă. Puteri dat mie să salvez la tine... Șans al tău în mâna mea găsit. *Mici-ga semai!* - drumul este strâmt. Dacă tu gând bun ai atunci ascultă la mine ce vrut eu înțeles în vorbă cu tine...

L-am privit rugător, fără să pricep mare lucru. Coada măturii se curbase primejdios. Undeva suna macabră o sirenă de la mașina poliției. Ce naiba tot mormăia întruna bătrânul?

— Spune repede ce ai de spus! am strigat la el. Să nu se rupă asta! Nu vrei s-o tragi încet în balcon?

— Administrația știut că tu polițist bun ești. Dacă dăm informații unde duci. Vrei faci cercetari? Cec plătim. Dolari.

— N-am capul limpede! am urlat. Să vedem!

Mătura s-a înclinat subit. N-am avut timp nici măcar să suflu. Pluteam din nou prin aer în aceeași cădere amețitoare. Etajele se derulau vertiginos. „Doamne, iartă-mă!” mi-a trecut un gând cucernic prin minte. „Zece, nouă, opt, șapte...” am numărat după aceea, împăcat definitiv și cu cerul și cu soarta.

Numai că mătura bunului Motănel Galben mi-a ieșit din nou în cale. Chiar la etajul șase. Cum naiba o fi ajuns acolo înaintea mea era o taină! M-am agățat de ea cu amândouă mâinile hotărât să nu-i mai dau drumul, indiferent de ceea ce mi-ar fi cerut bătrânul portar, să mă duc în iad, să răpesc minori sau să-l împușc pe șeful poliției!

— Ce gânduri buni venit la tine? surâse el enigmatic, aplecându-se peste balustradă. Ultima șansă dăruim acum!

— S-a făcut! am mârâit la capătul puterilor. Trage-mă în balcon! Afacerea o s-o discutăm în camera mea. Trebuie să chemi un doctor. Nu vezi ce buze umflate am?

— Tristeți nu face tu... Zeii ajută la noi!

Ridică mătura și mă așeză lângă el. I-am întins cu greutate mâna. Totul se clătina în jur. Am simțit cum m-a prins în brațe. Întunericul s-a prăvălit peste mine.

3.

Am deschis ochii doar pe jumătate, neîncrezător. Eram întins în patul meu acoperit cu un cearceaf alb până sub bărbie. Lucrurile din jur se scufundaseră într-o ceață lăptoasă, se clătinau într-o parte și alta de parcă pluteau pe o apă nevăzută. M-am strecurat timid pe sub tăcere tot încercând să-mi aduc aminte de ceva.

— Te-ai trezit? răsună o voce cunoscută de femeie, caldă, blajină, ocrotitoare, gingașă ca o părere.

Mireasma unui parfum subtil, străin, amestecat cu izul neplăcut de medicamente, mă învălui domol. Am mișcat capul, ca să mă conving că nu visez, ca să descopăr acum ceea ce părea să fie o superbă iluzie, ca să admir o imagine desprinsă din nu știu ce vise cu zâne... Femeia cu părul negru resfirat pe umeri - numai inele cu reflexe albăstrii - se aplecă peste mine și-mi șterse fruntea năpădită din senin de o transpirație rece. Era Enigma de Abanos! M-a privit în tăcere, condescendent, dacă nu cumva glacial.

— De... doam... 'zența dumneavoastră, desigur cea mai surpriză! am bolborosit, simțindu-mi buzele rigide, lipite cu leucoplast. Ce s-a întâmplat cu...?

— Nimic grav! susură glasul ei, catifelat ca un bandaj de tifon alb. Ți-ai cheltuit norocul pentru tot restul vieții!

Strecură în buzunarul halatului un petec vaporos de batistă.

— Ai fost pipăit, cusut, pansat, ambalat, lipit, ras. Tuns și frezat... Nota de plată am achitat-o eu. Capriciu de femeie singură.

— Mulț... pentru to...!

Am închis ochii. Doamne!... Și tocmai acum nu-mi mai aduceam aminte ce i-a spus Romeo, sub balcon, Julietei! Dar tăcerea care a urmat m-a neliniștit. Am deschis mai întâi un ochi. N-a fost nevoie să apelez și la al doilea. Dispăruse!

La vârsta mea n-a mai ținut treaba cu bărbatul virtuos pe care l-a trădat năroada ursită. Vizita Enigmei de Abanos a lăsat în urmă un individ care a simțit cum explodează bucuria în el ca o grenadă! Și m-am dumirit că era vorba de mine. Ceea ce a urmat a fost de-a dreptul de neînchipuit. Un curent de aer fierbinte, vreau să zic - eu, trecu prin garsonieră. Se fâțâi de colo până acolo, stârnind norișori de praf de prin cărțile așezate frumos în bibliotecă. Prin colțuri nu și-a băgat nasul, deși ar fi fost cuminte s-o facă. Apoi, bucuria asta jucăușă mi-a smuls cearceaful în care eram înfășurat. L-am prins abia pe

balcon. Acolo altă minune! Benzile de leucoplast, lipite de bărbie și pe buze, s-au desprins singure, au căzut la picioarele mele. Proasta dispoziție, toate durerile fizice dispăruseră ca prin farmec. Eram acum alt om pus pe picioare, zdravăn, bun să treacă din nou la tăvăleală. Altceva nici n-am așteptat. Cerul făcuse rost de un soare nou-nouț și care strălucea de-ți lua ochii. M-am repezit la haltere, le-am smuls, le-am aruncat în aer. Le-am învârtit în mâini. Curând, în baie, cu briciul între degete, am început să fredonez celebra arie a lui Figaro.

Soneria! Am zburat, am deschis, ștergându-mi cu prosopul pe gât. Motănelul Galben s-a înclinat smerit. Cu șapca de general în mână părea și mai pirpiriu. Câteva șuvițe de păr cărunt îi brăzdau chelia strălucitoare. Același surâs enigmatic îi lumina chipul rotund, prins în plasa zbârciturilor fine. Cu un gest larg l-am invitat să intre. Am închis ușa.

— Tu vesel, tu bucurie primit. Ce înflorește la tine în suflet? murmură ca în biserică, în loc de salut.

— Viața, bătrâne, viața! am suspinat involuntar. Numai că… fără tine mâncam acum semințe la porțile iadului. Ce vânt te-a adus încoace?

— Trecut două zile… Tu ca Hyushu, erou de la legende. Prins aripi… Tu nu uitat?

Am făcut cel mai teribil efort să-mi aduc aminte.

— Nu n-am uitat. Administrația.

— Cap bun! se înclină fericit, admirativ. Facem afaceri la noi toți. Fără contract. Cuvânt de onoare dat.

— Pentru tot ce-ți datorez ai în buzunar și sufletul meu. Atât cât mi-a mai rămas din el. Care-i treaba?

— Tu auzit de Linda Shatterling?

— Fosta campioană de schi nautic?

— Ți, ți, țiii! exclamă bătrânelul. Duci la dânsa, spui trimis Administrația, dau medalion, nu dai explicații!

Scoase din buzunar un medalion metalic, auriu, oval. Mi-l întinse. În mijlocul medalionului era ștanțată litera Q. În

interiorul ei o fotografie în culori. Reprezenta un fel de glonț minuscul cu perișori pe margini și două piciorușe.

— Numai atât? l-am întrebat cu dispoziția pe ducă.

— Tu polițist înțelept. Trecut ciur și dârmon, văzut iad. Cercetări pui la cale, găsești la dânsa… Poftim cec! 100 000 de dolari. Tu nu polițist sărac, leafă numai la buzunare goale. Acum hai-hui poți zbura la eschimoși… Dorești la tine noroc! Țuchi-Yomi, zeu de la Luna, pace în suflet al tău înflorește și fericiri de la femei frumoase leagă la gât!

S-a înclinat până la pământ, cu palmele împreunate la piept.

— S-a făcut! Pune-l pe birou. Dacă mă întorc unde te găsesc?

— Eu găsit peste tot… Tu numai dorești să vezi la mine!

Ne-am strâns mâinile, l-am condus până la ușă… După cinci minute, cu medalionul în mână, am constatat posomorât ce influențe dezastruoase poate avea întâmplarea în viața unui om. Vrăjile lăsate de vizita Enigmei de Abanos s-au dus pe apa sâmbetei. Coastele au început să mă doară din nou, semn sigur că iubirea nu are efecte și asupra acestor componente ale scheletului uman. Iar când am terminat să întorc afacerea pe față și pe dos nu mi-a rămas decât să-i dau un telefon lui Larry Cocoșelul, tip isteț, uns cu alifii bune și pentru învierea morților și care făcea pluta printre escroci și bandiți cu bafta prinsă la reverul hainei. Îl ajutasem să-și plombeze o măsea tocmai când îl căuta poliția să-l întrebe câte ceva despre bunică-sa, femeie infirmă, cu frica lui Dumnezeu, dar care dispăruse cu trei milioane furate dintr-o bancă. Plomba aia l-a salvat de la o vacanță pe cinci ani în cea mai veselă pușcărie din sud și de unde ieși gata ambalat pentru orice mânăstire din Tibet… L-am găsit în toane de zile mari. Mi-a propus să ne întâlnim pe la șapte seara într-o dugheană din rada portului. Când am auzit unde urma să citim psalmi din Noul Testament, mai-mai să mă răzgândesc. Până la urmă am acceptat.

4.

După amiază n-am rezistat ispitei. Am tras pe mine un costum cenușiu, vechi dar elegant, m-am suit la volanul mașinuței care mă aștepta cuminte în garajul blocului - o Forma-Zet-1500 de culoare verde închis - și m-am dus la prima bancă să văd cum arată 500 de dolari în bancnote de 25 noi nouțe. Mi-am potolit apoi foamea într-un restaurant de mâna a doua. Cafeaua, ziarele, țigara. Încă două țigări, cu medalionul pe masă. Minuscula caracatiță sau ce-o fi fost refuza să-și dezvăluie taina. Am golit și o sticlă de apă minerală. Degeaba. Pescuiam în ape tulburi. Altă cafea. Ideea mi-a picat pe la șase, ca de obicei din senin. Am șterpelit dubiosul obiect în timp ce mă ridicam în picioare, l-am aruncat în buzunarul de la haină și m-am dus direct la telefonul public din local. Bunul meu prieten, profesorul de biologie Aristide Mafetta era acasă. Taca, taca, una, alta. Am venit la problemă.

— Unde te găsesc pe la nouă în seara asta?… La laborator?… În jumătate de oră am terminat, îți promit! Mulțumesc!… Să trăiești!

Tocmai bine se făcuse șase și jumătate. În 20 de minute trebuia să ajung în port.

Mi-am lăsat mașina pe o străduță infectă, cu lăzi și gunoaie, lângă o magazie cu ambalaje pentru fructe. Câțiva prichindei băteau mingea. Un pui de lup alerga de colo până colo, cu limba scoasă de un cot. Dugheana se afla după colț, lângă un gang ce da între locuințele amestecate ca vai de lume.

Înainte de a deschide portiera am ezitat. Numai două secunde. Am scos de sub fotoliu pistoletul cu țeavă scurtă și l-am înfipt la șold, în lăcașul lui de sub haină.

Ușa din mijloc, barată cu drugi de fier, era înghesuită între două vitrine sărăcăcioase. Literele de pe firma de deasupra abia se mai distingeau pe tabla scorojită, altă

dată albă: „La plodul șăgalnic”. Articole pentru nunți și botezuri. Poliția își cam băgase nasul prin afacerile dubioase ale lui Larry, pentru că, din când în când, de pe sub rochiile vaporoase ale viitoarelor mirese, de printre scutece, ieșeau la iveală grenade, pistoale mitralieră, narcotice sau minore care dispăreau peste graniță. Cum s-o fi descurcat până acum Larry rămânea pentru mine un mare mister.

Băiatul m-a întâmpinat gălăgios, m-a strâns în brațe, mi-a dat în glumă o serie de lovituri în bărbie.

— Bătrâne, mi-a spus el fericit, cu gura deschisă până la urechi de același zâmbet provocator, nu am crezut că o să te mai prind pe aici în carne și oase!

— Bine, bine! l-am domolit eu, păstrându-mi distanța. Dacă mă vezi aici înseamnă că nu te-am uitat.

Ne-am strâns mâinile. Nu se schimbase. Tip de mexican corcit, robust, suplu ca o felină primejdioasă, frumos, la nici 30 de ani. De ce să mint? Îi admiram inteligența, norocul, faptul că mai reușea să fie recunoscător celor care îl ajutaseră să iasă pe uscat. Nu fără interes, desigur. O știa și el.

— Ți-am pregătit o bombă turcească! Sări în aer dacă o dai pe gât. Vino dincolo! Merită să-mi vezi cămăruța.

M-am luat după el, am străbătut niște coridoare, am coborât la subsol. Cămăruța în cauză era, de fapt, un mic salon de lux, cu mobilă modernă și gust ireproșabil. Peste tot se vedea mâna sigură a specialistului. Ne-am tolănit în fotolii, mi-a împins „bomba” sub nas. De cafea îmi ardea mie acum?

— Băieții tăi sunt pe metereze? l-am întrebat, aproape indiferent.

— Ochii și urechile lumii! Dacă nu scot pontu’ din mânecă, păunii de la poliție sunt în stare să-mi elibereze un bilet pentru tratament și odihnă… Ai necazuri?

— Uite-așa, așa, așa! i-am înșirat eu despre cotonogeala de-acasă. Tare-aș fi curios să știu pe unde se învârtesc

indivizii ăștia! Am de gând să le atârn câte o floare la ureche dacă-mi pot spune câte ceva despre damă!

Zâmbetul i s-a șters de pe chip de parcă aș fi trecut cu palma peste un geam aburit.

— E pe nasol! Scârțâitoarea și Tărtăcuță! Pe unde se duc miroase-a praf de pușcă… Cunosc unul din Brigada Federală care m-ar numi șeful poliției dacă l-aș ajuta să scape de pistolarii ăștia. Au la Odeon o cușcă unde îmblânzesc pipițele din local. Cu opt călugări din mânăstirea mea și cu tine o scoatem la capăt. Pe la unu noaptea îți convine? Vii fără mașină. Noi mergem cu duba mortuară. Ne întâlnim în local. Vezi că băieții se pricep la fantome. Pune-ți mustață și trage pe tine un costum de marinar. Or să creadă că te-ai întors pe mal după… Ia stai! … Asta e! O să-ți trimit la masă o damă care cunoaște meserie. Ce zici? Batem palma?

Parcă mai aveam pe unde s-o cotesc! Am dat pe gât „bomba” care se răcise. Larry sta lângă mine ca un animal la pândă.

5.

Profesorul Aristide Mofetta m-a primit politicos, dar nu mai mult. Meseria mea împuțită era, în ochii lui, la fel de periculoasă ca și stricnina, chiar dacă, în fond, ne respectam ca oameni, manifestându-ne cu discreție sentimentele ce ne cimentaseră prietenia. Mi-am făcut vânt într-un fotoliu special, cu spătar arcuit, înalt și o lampă aprinsă deasupra. În laborator nici țipenie.

— Să nu-mi spui că secretara mi-a fost violată în lift! m-a luat în primire. Te dau afară pe ușa din dos!

— Vezi dacă jivina asta îți spune ceva! am atacat eu direct.

I-am întins medalionul primit de la portar. După nici patru secunde a sărit ca ars și s-a dus să introducă piesa sub turnul uriaș al unui microscop ce perforase tavanul.

După câteva minute l-am auzit cum fluiera în surdină. După o jumătate de oră și-a scos ochelarii pe care i-a șters cu batista, i-a pus la loc, a luat medalionul și s-a înfipt în fața mea. Era livid.

— Dacă ai venit să faci glume proaste cu mine, te privește! Așa ceva nu există în natură. E un virus necunoscut!...

— Cum adică virus? am întrebat, cu un galimeus în cap.

— Seamănă cu virusul Rabie din familia Rhabdoviridae. Ceea ce vezi în fotografia asta este forma învelișului său extern. Ar trebui să aibă capsida elicoidală și ARN monocatenar. În imaginea asta diabolică, executată cu aparate speciale, ies în evidență toate detaliile. Ei bine, este bicatenar, cu două excrescențe inferioare și cu spiculi de o compoziție stranie.

Dădeam din cap fără să înțeleg nimic din toată vorbăria lui.

— Și? am spus, în sfârșit, cu glasul nesigur.

— Cum și? Ești inconștient? Monștrii de felul ăstuia atacă sistemul nervos central. Asta e totdeauna letal... Adică mori pe loc. Dacă ai de gând să te prezinți la academie cu așa ceva, te-ai procopsit cu premiul Nobel. Dacă ai de gând să-l pui în circulație, treci pe altă planetă. Altfel nu scapi cu viață... Ce naiba, ai golit o sticlă la ora asta? Te-aș sfătui să lași mașina în garaj la mine...

„Dumnezeule!... Motănelul galben mă trimite să-i caut un virus! Un virus! Și nici măcar nu port ochelari!”

6.

Când am pătruns în taverna aia deocheată - Odeon cum îi spusese Larry - eram cel mai marinar dintre marinari, cu mustață subțire, cu boneta pe-o ureche, atins în toată legea de o juma de rom, cinci pahare de gin, unul de coniac și două fiole mari de suc de ananas! Prin valurile de fum care m-au izbit în față m-am simțit ca un naufragiat

printre fiordurile nordice. Țipete, chiote, hohote de râs, fluierături, pălăvrăgeală zgomotoasă de nu te auzeai nici dacă strigai după tine! Pe scenă, o balerină goală ridica mereu câte un picior în aer ca să ne convingă pe toți că nu pierduse nimic din ce-i lăsase natura. M-am dus întins la tejgheaua barului. O namilă cu bustul gol turna în pahare ca un automat, urla comenzi, mai spărgea câte un pahar în palma lui uriașă. S-a aplecat spre mine, l-am apucat cu mâna de ceafă și i-am strigat:

— Un rom dublu!

Am sorbit alene din băutura proastă, căutând să mă orientez. Pe Larry nu l-am văzut nicăieri. Niște fetițe nostime navigau printre mese. Nu aveau pe ele decât slipuri argintii. Sunetele muzicii apăreau și dispăreau ca niște valuri în furtună ce izbeau într-un țărm nevăzut. Balerina uitase piciorul în aer. Un cavaler medieval a venit, s-o ajute, i-a lăsat piciorul în jos, în timp ce norul de pudră îi învăluia pe amândoi. Alte țipete, alte fluierături. Pe ringul de dans, organizat într-un colț, pierduți în ceața albastră, niște tinerei dansau în acompaniamentul unei orchestre imaginare. Câteva ferestre au fost deschise, un ventilator a intrat în funcțiune. Fumul a început să dispară, chipurile celor din jur să devină mai clare. Mi-am pipăit mustața. Era la locul ei.

În partea cealaltă a salonului am dat de Tărtăcuță și de Slăbănog. Ședeau la o masă lângă perete în compania unui al treilea individ care se clătina pe picioare. Necunoscutul discuta aprins cu interlocutorii săi, făcea gesturi largi când cu un braț, când cu celălalt. De fiecare dată Tărtăcuță se lăsa iute în jos ca să nu-l lovească peste bot. La a patra sau a cincea figură, uriașul l-a pocnit el pe distinsul orator: drept în umăr. Cuvântătorul s-a învârtit ca un titirez și a căzut lângă zid unde a rămas nemișcat. Slăbănogul s-a dus și a închis fereastra din apropiere. Apoi și-a văzut liniștit de sticla golită pe jumătate.

Am pus ochii pe a treia masă din același șir. Doi nătărăi,

pierduți printre sticle, se bălăbăneau urlând ceva către plafon. Cu paharul în mână, clătinându-mă încetișor, m-am chinuit să ajung până la ei. Pe primul l-am atins după ceafă. A dispărut sub masă unde a rămas liniștit. Celălalt a început să plângă și s-a dus să-l caute. În curând dormeau buștean, îmbrățișați ca frații. Am tras masa la o parte. Cât ai bate din palme au apărut doi zdrahoni. I-au pus pe siamezi unul peste altul și au dispărut cu ei într-o direcție necunoscută. Tocmai sorbeam alene din pahar. Femeiușca blondă, fardată strident, cu umerii goi, s-a așezat pe genunchii mei de parcă picase din cer. Mi-a trântit în nas fumul de la țigara aprinsă, m-a gâdilat după ureche, mi-a luat paharul și l-a golit dintr-o sorbitură. Tărtăcuță, care-i descoperise prezența, a început să aplaude furtunos. A umflat sticla de pe masa lui. A venit la noi și i-a umplut din nou paharul. Femeia i-a sărit de gât, l-a pupat pe amândoi obrajii, a revenit apoi în fotoliu și a mai tras o dușcă zdravănă. Tărtăcuță a surâs galant și s-a întors lângă Slăbănog.

Muzica a explodat ca o bombă. Un tango argentinian, interpretat impecabil de vreo orchestră celebră. Dama m-a sărutat direct pe gură. După care mi-a șoptit:

— Invită-mă la dans!

M-am supus orbește. Ne-am fâțâit printre mese - pe ring ar fi fost imposibil să te strecori - am discutat despre zborul pe planeta Marte! Când ultimul acord bubui ca o grenadă m-am înclinat, sărutându-i, cherchelit, mâna.

— Vă mulțumesc, domnișoară!... Unde este Larry?

— O să apară când nici nu te-aștepți.

La masa noastră necunoscuta a dat pe gât ce mai era în pahar. Tărtăcuță, atent, i l-a umplut din nou, i-a făcut iarăși o plecăciune, m-a bătut amical pe umeri și mi-a zis:

— Băiețaș, cu asta tragi la rame până dimineața!

Am râs grosolan, am tras o dușcă din sticla lui.

— Da’ în radă tot ajung! i-am răspuns în doi peri.

Alt tangou vâjâi ca un taifun prin salon. Tărtăcuță se

întoarse, lăsă sticla pe masă, ridică dama de o aripă și cu ea în brațe o porni spre ring. M-am luat frumușel după ei. Am mai reușit să văd cum doi indivizi zdraveni discută ceva aprins cu Scârțâitură. Acesta se ridicase în picioare. Am strâns la piept o pipiță găsită pe drum și din sânii căreia puteai face două perne acceptabile. Am înghesuit-o pe ring, cu ochii după blondă. Tărtăcuță o pipăia fără rușine. Până la urmă a coborât cu palma până la locul cuvenit. Blonda atâta aștepta. S-a oprit din dans, a țipat indignată la el și i-a cârpit două palme răsunătoare.

Tărtăcuță mai zâmbea încă în momentul când l-am prins de umăr și l-am întors către mine. Dreapta mea îl pocni năprasnic în vârful bărbiei. Surâsul i se mută în partea stângă a buzelor. Cu latul palmei l-am izbit fulgerător în beregată, apoi direct în carotidă. S-a uitat strâmb și năuc la blonda care-și aprindea țigara, a căzut în genunchi și de-acolo pe spate. Țipete, înjurături, vacarm. O masă se prăvăli peste niște indivizi care încercau să ajungă până la mine. O rafală de pistoale cârâi în surdină. M-am trezit cu cineva în spinare. M-am aplecat, am fandat într-o parte, iar pumnul meu i-a turtit figura. Cealaltă lovitură i-a nimerit ceafa. Doi mastodonți îl și târau pe Tărtăcuță spre ieșire. Din când în când îl lăsau pe jos, făceau ordine, crăpau capete. Mesele de lemn zburau pe sus, se desfăceau în bucăți. M-am luat după tipii care aveau grija lui Tărtăcuță dar i-am pierdut din vedere. O damă mi-a fluturat sticla din mână pe la vârful nasului. Am aruncat-o în aer până pe tejgheaua barului unde a căzut pe burtă, arătându-ne impudic fundul. Cineva mi-a strecurat sub braț un picior de scaun. La timp. Impozantul barman, automatul care turna în pahare, ne blocase ieșirea. Pesemne că mustața se dezlipise și-mi flutura sub nas. Preț de o secundă, voinicul-voinicilor se zgâi la ea. Suficient pentru Larry care apăruse lângă mine. Coarda cu bilă la capăt vâjâi scurt prin aer. Lovită în tâmplă, namila se nărui într-o parte. Am săltat amândoi peste pragul ușii, am dat buzna pe strada ticsită

de mașini parcate la întâmplare, ne-am strecurat în fugă printre ele până pe ulicioara unde ne aștepta dubița neagră pentru înmormântări. Avea motorul aprins. Am sărit în ea prin ușa din spate. Sirena de la mașina poliției se tânguia tot mai aproape, iar Tărtăcuță și Slăbănogul zăceau nemișcați între cei opt călugări aduși de Larry.

Mașina spinteca în plină viteză liniștea nopții. Mi-am smuls mustața ce atârna sub nas și am pus-o în buzunarul hainei.

7.

Cu farurile stinse, în marginea orașului am intrat direct în curtea unei vile izolate, cufundată în tihnă și întuneric. Am coborât. Aer curat, miresme subtile de flori. Băieții cunoșteau lecția. Într-o tăcere evlavioasă și-au luat prizonierii în spinare și duși au fost. Larry aprinse o lanternă, îi făcu semn șoferului să plece, mă luă de braț, conducându-mă până în dreptul unei uși care mi-a făcut impresia că s-a deschis singură. În camera elegantă am căzut în primul fotoliu. Abia atunci am realizat că boneta de marinar n-o mai aveam pe cap. Coastele dădeau semne de neliniște, iar prichindeii își vedeau de treabă la rotula piciorului. Larry a apărut de undeva cu două pahare în mână, cu sticla în cealaltă. Umplu un pahar, mi-l întinse. Avu grijă și de-al lui.

— O făcurăm și pe asta!... Noroc!

— Baftă! i-am răspuns fără convingere.

Băutura mi-a ars cerul gurii. M-am scuturat ca un câine ud.

— Musafirii noștri au deschis ochii! făcu Larry, căscând zgomotos. Au fost invitați în baie, vor fi pansați, gâdilați, ospătați, vor primi toate îngrijirile necesare, conform legii tratamentului prizonierilor de război și drepturilor omului. Nu vor fi amenințați, bătuți, schingiuiți.

Se întinse cât era de lung în celălalt fotoliu, cu sticla

lângă el.

— Puțin mai târziu vor începe rugăciunile de noapte, continuă, după ce golise și al treilea pahar. Cu sufletele astfel curățate vor face nani până la ora șase când se vor trezi din mahmureala provocată de rătăcirile omenești. Cred că atunci vei putea înjgheba cu dânșii o discuție civilizată.

— Ai terminat? Cinismul ăsta…

— Nu crezi? N-ai decât să mergi să te convingi. Am schimbat metodele, bătrâne! Psihologia e un tezaur nebănuit.

Nu-mi venea să-mi cred urechilor! Larry era de nerecunoscut. Nu cumva Serviciul de securitate își băgase nasul și pe-aici? Ar fi fost caraghios să-l întreb câte și mai câte. Arta acestui joc foarte, foarte complicat, îmi impunea să fiu discret, cu toate că demult descoperisem în ce mocirlă ne bălăceam și în ce farsă grosolană ni se distribuiseră rolurile… Bravo, Larry! Regibor anonim, interpret anonim, afaceri anonime!… Sau mi se urcase vodca la cutiuță?

— Mai toarnă-mi două degete! m-am trezit, din senin.

— Ia mai dă-o-n… de prudență! Bea dacă simți nevoia! Puteam să ne lăsăm oasele pe baricade, la Odeon, scandă plin de emfază.

Îmi umplu paharul, nu-l uită nici pe-al lui.

— Bătrâne, suntem caraghioși, reluă sec. Interesant ar fi dacă Scârțâitoare ăsta ne va servi pe tavă informațiile adevărate. E o vulpe dată dracului!

— Îl cunoști așa de bine?

— Informator de elită. Specialist în nasturi, gămălii de ace, brichete trucate, ceasuri electronice, plombe de măsele… Microfoanele lui apar în buricele degetelor, în pastilele anticoncepționale, în nasturii de la cămăși, în șlițul pantalonilor, sub unghii. Nu se dă în lături să-ți aerisească țeasta cu un glonte dacă este convins că nu meriți să cheltuiești din puținul oxigen ce ne-a mai rămas.

Sau dacă îi încurci afacerile. E căutat, e plătit, e încurajat de toate forțele oculte. Cine nu are nevoie de informații secrete? În știință, în industrie, în politică, în echilibrul militar apar mereu noutăți care sunt ținute sub cheie, ascunse pentru marele public. El este acela care, cu ajutorul unei benzi - cât firul de păr, cu trei imagini și zece cuvinte poate provoca dezastre neștiute, panică, aberante confruntări diplomatice, poate salva guverne sau organiza puciuri militare... El, michiduță ăsta care abia mai respiră. Ce vrei să afli din gura lui?

— Cine l-a angajat și cine era dama pe care au atacat-o. Dacă... Dacă spune și ce se ascunde în afacere îți dau 5 000 de dolari.

— Iar eu, îți dăruiesc 50 000 ca să-ți ții gura! Morți și răniți, răpiri de persoane, un local harcea-parcea. Brigada Federală e cu mâna în gâtul meu. Ca să-i domolesc te rog să ai amabilitatea și să mă lași pe mine să închei socotelile cu tipii ăștia.

— S-a făcut! Unde dorm și eu măcar o oră?

— Pe canapeaua de colo! Te trezesc la ora șase. Eu mă duc să controlez dacă le-au dat pijamale și piramidoane!

L-am privit cum se îndepărta. Parcă băuse apă minerală... „Băiatul ăsta ajunge departe sau în cimitirul de pe malul lacului A-Gora!”, mi-am spus îngândurat.

8.

Dimineața mi s-a permis să vizitez captivii. I-am găsit într-o cameră spațioasă, ce părea să fi aparținut unei fetițe de cinci-șase anișori. Le ferestre, perdele dantelate, vaporoase. Mobila albă. Tapițeria roz, covorul de culoarea zmeurei coapte. Câteva păpuși zăceau într-un colț în poziții grotești. Un trenuleț electric alerga neobosit pe șinele ce ondulau în mijlocul încăperii. Locomotiva șuiera subțire. Tărtăcuță se așezase direct pe covor. În brațe ținea o pisică pe care o mângâia drăgăstos. Privea încântat la

jucăria mecanică. Imaculată, cămașa de noapte lungă, uriașă, îi acoperea tot trupul. Căciulița roșie de pe cap, cu ciucure, îi alunecase pe-o ureche. Era proaspăt bărbierit. Pe chipul său blând, radios, nu se zăreau urme de lovituri sau răni.

Într-un landou elegant, încăpător, aerodinamic, de culoarea liliacului înflorit, Scârțâitoare manevra de zor niște andrele care puteau fi folosite și ca țepușe pentru frigărui. Ce împletea din lâna roșie ar fi fost greu de ghicit. Cămășuța de noapte cu guler înalt, basca fistichie trasă pe frunte, ochelarii căzuți pe nas, îi dădeau alura unui simian în grădina zoologică. Își legăna capul când într-o parte, când în alta, în ritmul cântecului executat de un cor de copii. Aparatul de radio nu se vedea nicăieri.

Alături de mine, Larry părea căzut într-o profundă și evlavioasă reculegere. Lângă fereastră doi băieți, cu pistoalele de gât, fumau liniștiți, fără să ne acorde atenție.

— Cu ce i-ați îndopat? m-am întors către Larry.

— Lapte și ciocolată! zâmbi angelic pușlamaua. După rugăciunea de dimineață, ne-am gândit să le servim brânză de vaci cu gem de căpșuni.

— Putem trage cortina? Am așteptat cam mult pentru spectacolul ăsta primitiv. Sper că aveți și Sufler.

— Șefule, în mânăstirea noastră glumele au harul să ne întristeze! Bucuria ne slăbește judecata!

Se duse direct la maimuța din landou. Copiii intraseră în pauză. Am venit mai aproape. Eram curios să știu dacă Slăbănogul mai era în toate mințile. Larry și le pierduse demult.

— Dă-i drumul! i-am șoptit. Sună gongul!

— Domnule, se adresă Larry omulețului care-și vedea de treaba lui, vă cerem scuze că vă deranjăm. Șeful e de la poliție. Inspector. A mirosit ceva în legătură cu o damă pe care-ați atacat-o la etajul 49 de pe Bulevardul 9-Vest. Tot atunci, un individ a fost snopit în bătaie și aruncat de la același etaj în capul trecătorilor de jos. Vă mai amintiți

cum au decurs faptele?

Pocitania lăsă andrelele pe genunchi. Se răsuci către mine. Zâmbetul îi îngheță pe buze. Mă recunoscuse. Clipi zăpăcit.

— Salut stimabile! cârâi subțirel… Șapte vieți! Ca pisica. Mai bine îl lăsam pe animalul ăsta să-ți crape țeasta… Ce mai vrei? Scurt. Fularul trebuie să-i termin până spre seară. Altfel iar își bat joc ăștia de noi. Nu vezi în ce hal ne-au adus?

Nu eram dispus să-i cânt în strună. Nici să-l compătimesc.

— Scuipă tot! am mârâit amenințător. Cine te-a angajat s-o ataci pe damă? De ce trebuia să dispar?… Hai. Hai, lasă smiorcăiala!

Era gata, gata să plângă. Se uita rugător la Larry. Ce naiba se întâmplase cu el? Sau băieții aveau metode infailibile?

— Nu suport să fiu bătut, scânci, ca un copil. Îți stau la dispoziție…

Se foi în căruț de parcă fusese împuns cu ace de cusut. Reluă:

— Ai auzit de Deeb Cristopher Zalinka? Gândește-te bine!

— Parcă, parcă… Ce învârtește?

— Savant. Microbiolog și inginer genetician. Are niște laboratoare de cercetări infrastructurale pe insula Makolo. E șef. Mare.. Conduce cu mână sigură afacerile științifice. A descoperit un vaccin contra leucemiei: Fatima-Sim. În ultimii ani s-a ocupat de viruși.

— Cum ai spus?

— Viruși… E virusolog. Informațiile astea, au fost controlate pe cel puțin patru canale… Acum două luni, dacă nu cumva mai mult, din laboratorul său au dispărut două persoane: Emma Haffner și Adalbert Sismans, amândoi asistenții bosului. Nu s-a făcut vâlvă. Tipul are milioane. A știut cum să tragă fermoarele… Numai că Deeb

mai avea un asistent, pe Furt Adam Olafsson, om de încredere, cercetător cu doxă, favoritul lui. În timp ce poliția își făcea mendrele, Kurt și-a băgat nasul prin niște culturi de viruși morți, adică prin niște fosile rămase într-un mic cocoloș de ghips descoperit în incinta laboratorului. Stupefacție! Printre rămășițele pământești ale acestor mizerabile creaturi, Kurt a descoperit doi viruși care aveau schelete identice cu cele ale oamenilor! După anumite declarații ale unor indivizi de specialitate treaba era senzațională! Pentru Kurt, cel puțin nebunească! Scheletele nu puteau aparține decât Emmei Haffnor și lui Adalbert Sismans!... Deeb manevrează, corupe, plătește. Totul a rămas secret. Numai că acest Kurt are conștiință, e un încăpățânat.. Îl dă dracului pe Deeb, evadează de pe insulă, își dă demisia și intră în legătură directă cu niște indivizi din Serviciul de Securitate și Informații. Nu pot divulga prin ce canal am pus nuna pe aceste date. S-a aflat însă că Deeb descoperise un virus necunoscut, devastator pentru ființa omenească... Credeți că pot să fiu servit cu un pahar cu lapte? i se adresă lui Larry.

— Imediat! făcu acesta.

Bătu din palme, ușa se deschise, un tip cu tava în mână se furișă lângă landou, întinse paharul plin de coniac maimuței însetate care-l dădu pe gât dintr-o sorbitură. Slăbănogul ridică două degete în semn de mulțumire, apoi aruncă paharul în căruț.

Tipul dispăruse. Urmăream spectacolul din banca mea, cuminte, dar tare aș mai fi înghițit un pumn de aspirine, de piramidoane, de ceva care să-mi scoată virusul din cap, pentru că năzbâtia asta amenința să-mi clatine judecata.

— Într-o bună zi, reluă Slăbănogul, mi-a picat în spinare Kurt Adam Olafsson. Mi-a aruncat sub nas o fotografie în culori. Dama asta în cutare zi va încerca să intre în contact cu un individ de la etajul 49... Îmi zâmbi strâmb. Habar nu aveam de existența ta, bătrâne. Trebuia s-o împiedicăm pe damă să intre în relație cu tine, s-o neutralizăm și, sub un

motiv sau altul, s-o aruncăm în mașină. Urma să i-o pasăm lui Kurt. Afacerea îl costa 80 000. Naiba știe cum am scăpat-o în lift! Nu știu ce i-o fi făcut lui Tărtăcuță. A rămas nemișcat vreo zece minute. Mi-a fost teamă să fac uz de pistol. Dama a avut baftă, sau e deșteaptă foc! Dacă păsărica a zburat, ce mi-am zis: n-ar fi rău să-l scap pe Kurt de un martor periculos ca tine, mai ales că eram și turbat. Asta e tot. Pe ce am mai sfânt, pe sufletul mamei!

— Ce legătură există între damă și Kurt? am intervenit.

— Nicio legătură. Nu mi s-a părut că moare s-o dezbrace. Mai degrabă e vorba de virus. Unii au cam mirosit de unde bate vântul. Au prins să se miște. Vor să pună mâna pe el. Afaceri de miliarde, iar pe comoară e o hârcă lustruită.

— Ai aflat cine-i dama? l-am înghesuit eu în landou.

— Șefule, te costă 10 dolari. Șase săptămâni mi-am bătut capul.

Am scos bancnota și i-am întins-o fără să regret. O merita.

— Un tip de talia ta am întâlnit în iad… Nu purta pistol.

— Dama e Linda Shatterling, fostă campioană de schi nautic. Acum trei ani s-a dat la fund cu un plod în brațe. Dacă te interesează, o găsești pe insulă Tha Umá. Prinde pești zburători pe care-i învață să croșeteze! Degeaba aleargă Olafsson după dânsa. O să-și frigă degetele… Șefule, să știi că nu mai am scuipat pe limbă! Zău!

— E în regulă! N-ai decât să dai din mâini la fular… Vezi ce faci cu rugăciunile de seară! i-am recomandat lui Larry.

9.

Izolată la câteva sute de metri de arhipelag, mica insulă Tha Umá păstra toate caracteristicile originii sale vulcanice. Stânci fumurii de lavă solidificată se amestecau într-o harababură spăimoasă. Cocoțate la vedere, zidurile formațiunilor coraligene, albe și roșii, năruite de

intemperii, roase de vegetația subtropicală, se încălzeau la soare în cerc, pe marginile fostului crater vulcanic, acum scufundat.

Am ajuns acolo cu un hidroavion. Linda Shatterling m-a primit politicoasă, prea puțin surprinsă de inoportuna mea vizită. Părea că nu-și mai amintește nimic despre aventura din bloc. A luat medalionul, l-a întors pe o parte și pe alta, m-a privit indiferentă și mi-a spus cu intonații albe:

— Domnule, vă doresc să vă simțiți cât mai bine printre noi. Până la alte dispoziții o să vă angrenez în activități cât mai plăcute. De pildă în seara asta organizăm un mic party pe insulă, în cinstea sosirii dumitale.

— Organizăm? Adică sunteți... vreau să spun suntem mai mulți?

— De bună seamă! a scos ea la iveală, într-un zâmbet, șiragul de perle arborat, pe semne, numai în marile ocazii. Este aici doctorul Young căruia i s-a dat în grijă sănătatea noastră. Este și Nick. Un mecanic... În sfârșit, o să-l vezi. Și mai sunt... ăă... să le zicem colegele mele de echipă...

— Dar domnul Deeb, am întrerupt-o brutal, pe el când mi-l prezinți?

— Ssst! făcu Linda. Poate-i vom face o vizită. Cândva. Asta o știm însă doar tu și eu.

10.

Spațioasa terasă a cabanei m-a întâmpinat cu ghirlande de flori agățate de plafon, cu lumină discretă și cu muzică difuzată în surdină. Noaptea caldă încremenise între cer și pământ. Doctorul Young, un bătrânel solid, vioi, vesel ca un cabaret pentru adolescenți, îmi ieși în întâmpinare, cu brațele larg desfăcute, pilotând printre mese și fotolii cu timona serios avariată. Se cherchelise, ca să fie sigur că se va distra. Avea doi nasturi rupți la cămașă.

— Bătrâne, ți-am dus dorul! strigă el. Am luat informații! Știi să taci, știi să pleci când nu trebuie, știi să te uiți urât

la femeile frumoase! Ai toate virtuțile cavalerești din perioada cruciadelor… Atunci o să dai faliment!

— Domnule doctor m-am predat! făcui cu mâinile în aer.

— Poc-poc! urlă el, cu degetul întins spre mine.

Se clătina. M-am grăbit să-l iau în brațe, mi-a turtit nasul cu palma, m-a tras de urechi.

— Nu risipiți gloanțele de pomană!

— Să nu pleci până nu golim o sticlă împreună, îmi șopti la ureche, gata-gata să cadă în genunchi.

L-am împins în primul fotoliu unde a rămas țeapăn ca un știulete fiert. I-am făcut rost de un pahar mare de apă minerală și suc de lămâie.

— Dă-l pe gât, doctore! Altă pânză nu apar la orizont.

— Crezi? făcu el, sughițând zgomotos cu paharul în mână.

— Unde sunt ceilalți?

Bău zeama și se strâmbă amarnic.

— Ceilalți?… Nick, mecanicul, nu-i așa? El s-a dus să-și pipăie submersibilul. I-a fost teamă că i l-au ros crabii. Sire… Sirenele sunt pe-aici…

— Ce submersibil?

Young face ochii mari. Îndesă paharul în buzunarul pantalonilor.

— Minisubmarin. Francezii ăștia sunt dați dracului! Parol! Trei tone. Șase persoane la bord, rezistă la 120 de cabluri adâncime, 6 noduri pe oră în submersiune. Armament sofisticat… Marafeturi secrete… Cincizeci de milioane bucata!

— Nu te cred. Asta nu-i bază militară.

— Hi, hi, hi, se poci el ca o babă. Nu uita să-i ceri Lindei un biberon… și niște scutece. Crezi că am venit aici să mângâiem fetele la fund?

Nu am avut timp să-i răspund. O trompetă sună alarma. După un minut eram gata să mă arunc pe burtă. Ușa ce da spre cabană s-a deschis subit, ca sub o rafală de vânt. Câteva viori s-au apucat să toarcă o melodie languroasă.

De undeva se aprinse un spot de 500 de wați, luminând în cerc spațiul din fața ușii.

Prima a apărut Linda, cu o coroniță înflorată pe creștet, și o ghirlandă (cam prea îngustă) de alte flori peste bust. În loc de fustă purta niște frunze de palmier. Era în picioarele goale. Pășea demnă ca o zeiță. În urma ei se înșirau patru fete în costume asemănătoare. Abia acum am remarcat că toate atingeau peste un metru șaptezeci și cinci, înălțime. Atletice.

M-am așezat în fotoliu, am aplaudat zgomotos. Doctoral fluiera năprasnic. Mi-am tras la îndemână sticla de coniac, mi-am umplut un pahar și l-am dat pe gât. Viorile tăcuseră. Alte instrumente, acompaniate de cinele și tamburine, prinseseră să-și facă de cap într-un crescendo amețitor. Într-un cerc perfect, naiadele dansau în același ritm îndrăcit, mișcându-și șoldurile. „Cam ciudate balerinele astea!” mi-am zis, gândindu-mă mereu la spusele lui Young.

Numărul de balet s-a terminat subit. Felele au căzut în genunchi. S-au făcut ghem pe mochetă. Alte aplauze, alte fluierături. Chiuind isteric, fetele ne-au înconjurat, ne-au ciufulit, ne-au pupat, ne-au turnat apă minerală pe creștet, râzând ca apucatele. Linda s-a urcat pe o masă cu sticla de coniac în mână.

— Prea iubiți muritori de rând! Nu vă lăsați pradă tristeților! Declar deschisă noaptea cea plină de bucurii de pe insulă!

Țipetele paroxistice mi-au zgâriat timpanele. Zeița trase o dușcă zdravănă, sticla a trecut din mână în mână până s-a golit de tot. Mi se făcuse părul măciucă. Ce va fi până dimineața?

— Fetițo! urlă deodată Young. Pe mine m-ați uitat? *Primus inter pares!...* Ce mama dracului!

O fată blondă apăru cu altă fiolă. Îl sili să-și deschidă gura și-i turnă jumătate din lichid pe îndelete.

Linda îmi sări pe genunchi, înlănțuindu-mi gâtul cu

brațele.

— Pe cine alegi? mi se alintă ea la ureche. Vreau să zic, pentru primul dans.

— Am voie să-mi aprind o țigară? m-am eschivat.

Țigara a și apărut, mi s-a strecurat printre buze. Flăcăruia unei brichete îi pârjoli capătul. Am tras cu nesaț două fumuri.

— Pe cine alegi? repetă Linda, sărind în picioare.

— Pe toate trei! am replicat sec.

În stupoarea care se produsese, în liniștea adâncă așternută printre noi, sughițul lui Young plesni ca un foc de pistol. M-am uitat la el. O șuviță de sânge i se prelingea de pe tâmpla stângă găurită de glonț. M-am aplecat fulgerător și mi-am scos jucăria metalică de sub cracul pantalonului. Linda se și rostogolise într-o parte. Fetele dispăruseră ca prin farmec. Nu s-a scos nici cel mai slab țipăt. Lumina s-a stins. M-am prelins pe mochetă cu pistolul în mână.

11.

M-am târât până la marginea terasei. Treptele de piatră coborau spre micul lac ce se formase pe fundul fostului crater vulcanic. Barca era la locul ei. Un licăr abia perceptibil. Stelele pluteau pe suprafața lucie a ochiului de cristal. Am simțit-o pe Linda lângă mine. M-a atins ușor. În mână avea un revolver de calibru mediu. Nu m-am mirat. Jocul continua imprevizibil.

— Nu mai sunt speranțe! șopti ea. A avut timp să fugă.

— De la Nick ai primit vreun semnal?

— Deci ești la curent! Nici nu se putea altfel!

— Young a presimțit ceva. Informațiile pe care mi le-a transmis aveau drept scop punerea mea în gardă. Unde sunt fetele?

— S-au dispersat pe insulă. Aici nimic nu este întâmplător. Alcătuim o mașinărie bine puse la punct.

Grupă specială de șoc.

— Ce bănuiești?

— Atac de neutralizare. Din partea lui Deeb sau… Grupa noastră se pare că nu a intrat în calcul. Nici chiar tu. Cel mult puteai trece drept un suspect… Nick și Young însă… E ceva putred în Danemarca!

— Ce erau în realitate?… Nick și Young!

— Singurii specialiști de pe Juno XP 245. Submersibilul.

— Ce propui?

— Vino!

Am trecut prin cabana scufundată în liniște și beznă, am coborât pe malul lacului, am pătruns într-un tunel săpat în lava fumurie, sticloasă. Linda mergea cu siguranța unei pisici. Doar din când în când a aprins lanterna. Apăruse în mâna ei, nu se știe când și de unde. În capătul tunelului, o scăriță verticală. Sus, deasupra noastră, chepengul era închis. Linda a stins lanterna.

Într-un spațiu circular am văzut apoi stelele. M-am dus după ea. Bolovani, grohotiș, nisip, un petec de faleză. În dreapta, două stânci întunecate. Între ele, un canal lat. Dincolo de el se vedeau apele oceanului în același licăr nedefinit.

Pe Nick l-am descoperit puțin mai încolo. Zăcea cu fața în sus. O mare pată de sânge îi întuneca salopeta în partea stângă a pieptului. La lumina lanternei i-am descoperit geanta specială pentru scule. Zăcea la câțiva pași de el.

— Urmează-mă mi-a șoptit ea.

Pornise repede înainte, puțin aplecată. Am intrat între doi pereți verticali, o pantă lină, o portiță de metal pe care Linda a împins-o cu piciorul. În fața noastră, pe canalul străjuit de două ziduri de beton, plutea scufundată în apă o fuzee lungă, metalică. În lumina chioară a becului de pe stâlp, pe suprafața ei jucau luciri palide. Balustrada scundă de oțel o înconjura de la pupa la prova. În mijlocul submersibilului se înălța un turnuleț oval al cărui chepeng era deschis. Ascunsă sub întuneric, o pasăre de noapte țipa

întruna.

Am străbătut în fugă și ultima porțiune de teren. Linda se oprise pe dig. A apăsat cu piciorul pe ceva. O punte de oțel țâșni, se întinse până la bordul submarinului. Am trecut pe rând puntea pustie. Linda se cățără pe scara verticală ca o maimuță, ajunse sus și dispăru. Am urmat-o.

Am coborât în interiorul navei. Chepengul de deasupra abia foșni, închizându-se automat. Pe culoar puțină lumină. La capătul lui o placă ovală, cu margini negre. Am împins-o. Lumina vie, puternică, m-a izbit drept în față. Am clipit, vederea mi s-a adaptat. Eram în cabina de comandă. Peste tot, pe jos, prinse de aparatele pupitrului, fotografii policrome, supradimensionate. Claritatea imaginilor atingea perfecțiunea. Tipul din mijlocul cabinei spațioase se deșira cu un cap deasupra noastră, uscățiv, ars de soare ca un tăciune stins. Purta ochelari cu lentile fumurii, groase, de o compoziție specială. Părul cărunt era lins până la pedanterie, ca și când, cu puțin înainte, își scosese casca de înot de pe cap. Se uita foarte calm la noi.

— Geo, dumnealui a fost recomandat de administrația Q. *Cartea de vizită* e la mine. Proba M. Este autentică.

Bărbatul se înclină scurt, cam rigid. Salopeta cenușie de pe el părea acum aproape anacronică.

— Vă cer scuze! mi se adresă cu glas cavernos. Reprezentația din seara asta n-a fost pe gustul dumneavoastră. Young și Nick au trădat. După legile noastre, am anulat un plan de acțiune care urma să se declanșeze în timpul deplasării noastre spre insula Makolo. Travestiți în medic și antrenor, cei doi au probat aici interesul lor pentru submersibil. Erau specialiști.

— I-ați împușcat cu sânge rece! am remarcat în liniște.

— Pentru asta vom aduce argumentele necesare în fața instanțelor juridice ale administrației. Sper că nu aveți nimic împotrivă.

— Eu n-am jucat decât rolul de spectator! am ridicat din umeri. Ceea ce n-am înțeles a fost spectacolul.

— O diversiune, dacă formularea poate fi acceptată, interveni Linda. La ora 22 Geo abia punea piciorul pe faleză - sosit de la bordul altui submarin. Lui Young i-am oferit o moarte festivă. Nick a fost ceva mai ghinionist.

Văzusem și asistasem în viața mea altele și mai și. Scena asta mi-a adus însă aminte de observația unui poet: „Doamne, cât albastru cheltuiești ca să nu te vedem!” M-am stăpânit.

— Da, Young n-a avut de ce să se plângă! am spus convins.

— Considerați oportună o trecere în revistă a planului nostru? schimbă discuția Geo, mișcându-se puțin până în fața unei fotografii ce părea să fie planul general al altei insule.

— E cazul să discutăm împreună toate detaliile, conveni fosta campioană fără să mă ia în seamă.

— Toate aceste fotografii au fost executate după o casetă care mi-a parvenit prin intermediul domnului Kurt Adam Olafsson, ex asistent al domnului Deeb Cristopher Zalinka. V-aș ruga să studiați cu atenție această imagine de ansamblu.

În prim plan, apele oceanului, calme, albastre, un soare nevăzut turnase pe ici, pe colo, licăriri de argint viu. Conul fostului vulcan fusese retezat înălțime medie. Semăna acum cu un platou acoperit de vegetația subtropicală. Dominau palmierii. Câteva turnulețe albe, zvelte, pilonii metalici împănați cu antene și două platforme hexagonale pentru elicoptere se decupau foarte clar deasupra hățișului luxuriant. Sub platou, în cercuri de o desăvârșită simetrie, ca niște superbe ghirlande, coborau la distanțe egale până pe falezele aurii, patru terase. Arterele gălbui de circulație se reliefau în linii drepte de sus până jos. Pe terase, într-o ordine exemplară, se construiseră blocuri sferice. Calotele superioare ale clădirilor erau dintr-un material sticlos, verde sau albastru.

Insula părea părăsită. Nici mașini, nici oameni. Un stol

de păsări albe încremenise peste acest tablou ce părea de origine galactică, aparținând unei civilizații străine.

— Stimați colegi, făcu Geo oarecum pedant ceea ce vedeți nu este altceva decât baza secretă de cercetări microbiologice INF-009 de pe insula Makolo: uzine, laboratoare, centre energetice, vile și parcuri. Locuitorii de aici, Deeb Cristopher Zalinka și oamenii lui, au cochetat cu diverse organizații teroriste de extremă dreaptă. Insula a devenit o citadelă cu infra și suprastructuri științifice militarizate. Conform instrucțiunilor veți debarca la ora zero. Am ales capătul digului din zona estică. Aici, ne arătă el. Ambarcația locală de patrulare se va găsi atunci exact la polul opus. Punctul de pază se află chiar pe mal. Va trebui să-l lichidați.

— Sistemele de alarmă automate vor fi neutralizate? am întrebat sec, vizibil indispus.

— Avem un specialist strecurat în bază. Va acționa fără greș! Acum atenție! Iată clădirea în care se află laboratorul lui Deeb. Puse degetul pe un bloc sferic. Al patrulea edificiu din dreapta digului, având în vedere direcția voastră de înaintare. De altfel, deasupra intrării va avea un mic punct fosforescent ce va dispărea până dimineața… Distanța de la punctul de pază la obiectiv este de 240 de metri. Teren acoperit de vegetație. Elemente imprevizibile nule… Placa metalică de la intrarea în bloc va fi închisă. Sistem automat C.D.K.-112 M. Cod de intervenție Y 6… Linda, scala maximă de schimbare a codului, Y 68. Sistemul automat de alarmă nu va funcționa… Să pătrundem acum în interiorul laboratorului… În cursul zilei va trebui să restudiați imaginile.

Alte fotografii, luate de pe mochetă, de pe pereți, de pe pupitrul de comandă. Coridoare, direcții, laboratorul din două saloane. Sala de decompresie biologică, secția de criogenie, boxa de gunoaie, toaleta, micul dormitor pentru odihnă, biroul secretarei, baia antiseptică, geoda pentru intervențiile chirurgicale, camera de rezervă pentru

Deeb…

Toate au fost meticulos analizate, întoarse pe dos, răsucite în patru. După trei ceasuri Geo ne-a servit niște cafele mari. Părea sleit. Și-a cerut scuze, a părăsit cabina. S-a întors cu o geantă uriașă de voiaj. A scos din ea două halate argintii de toată frumusețea, cu ecusoane, cu gulere și manșete albastre, cu centuri din aceeași culoare. Le-a fluturat prin aer satisfăcut.

— Măsurile voastre corporale ne-au fost transmise! Vă rog, îmbrăcați-vă!

„Nimic n-a uitat Motănelul!” am reflectat, în timp ce trăgeam halatul pe mine. Linda era încântată. Geo ne-a întins apoi mănușile transparente de cauciuc și ochelarii speciali cu lentile verzi. La urmă ne-a dat niște șepcuțe nostime, cu cozoroace foarte mici.

— Vă confundați acum cu personajele reale din laborator! s-a entuziasmat Geo. În uniformele astea o să puteți să-i întâlniți pe asistenții lui Deeb: inginerul Vernon și domnișoara Mercedes. Va trebui să-i neutralizați, va trebui să-i ascundeți. Cel mai bun loc ar fi în secția de criogenie. Sunt acolo câteva containere ca la morgă. Sistemele automate îi vor menține în viață. Dar, pentru ca să repurtați un succes deplin, domnișoara Linda va fi, așa cum scrie și pe ecuson, Emma Haffner! Dumneavoastră, domnule, cred că bănuiți, veți fi Adalbert Sismans!

Am clipit, atins de aripa nevăzută a prostiei.

— Vom fi, prin urmare… doi oameni morți?

— Cei mai vii dintre morți! accentuă Geo, cu un paradox greu de digerat pentru momentul ales.

— Îmi permiteți? am insistat într-o stare de surescitare vizibilă. Kurt a descoperit cocoloșul de ghips în care se găseau scheletele noastre… Pardon, ale răposaților adevărați. Deeb știe foarte bine ce înseamnă dușii de pe lume! Nu riscăm, prezentându-ne în această lugubră ipostază?

— Nicidecum. Din fișele pe care le posedăm rezultă că

bătrânul Deeb are ciudățenii. Cu toate astea ar fi foarte dificil să ne imaginăm acum fenomenologia sa comportamentală. În schimb, doamna Wilma, marea slăbiciune a acestui monstru, e o pradă sigură.

— Aveți informații asupra ei? făcu Linda, impasibilă.

— Seamănă extraordinar cu mama lui Deeb, care a murit într-un accident aviatic. De aceea el nu o iubește, o venerează! E confidentă, bunica, mascota lui și, în același timp, marele călcâi al lui Achille. Bătrâna este atinsă de o scleroză avansată. A fost o strălucită capacitate în microbiologie. Ocupă în prezent postul de secretară, trage sforile din culise. Și totuși, în biroul acestei distinse fosile vom introduce un cal troian!

— V-aș ruga să nu fie de lemn și să nu dea din coadă! am intervenit, sarcastic.

Geo a surâs. Trist, după cum mi s-a părut. Transpirase.

— Din fișa lui Adalbert Sismans rezultă că era o fire sentimentală, adică un ipocrit elegant, de salon, un cabotin, un farsor care profita de slăbiciunile bătrânei! De două ori pe săptămână îi oferea buchete impresionante de garoafe… V-am adus vreo 50 de fire într-o pungă specială.

— Deci îi vom oferi garoafele, îi vom săruta mâna…

— Da. Pentru că Wilma este prima persoană care vine dimineața în laborator. După zece minute vor sosi Mercedes și Vernon. Nu uitați: containerele din secția de criogenie. După venirea lui Deeb laboratorul se blochează automat. Prin urmare, în incinta lui vor rămâne patru persoane vii și două congelate. Plus virusul, acest ucigaș cumplit care amenință viața planetei. Va trebui să-l descoperiți, să puneți mâna pe el sau să-l distrugeți. Submarinul Juno va aștepta 24 de ore. Cât despre Deeb… Nu știu. Va trebui să respectăm cu strictețe drepturile inalienabile ale omului!

— Putem să-l sechestrăm pe Deeb și să-l aducem la bordul submarinului? am întrebat agale.

— Cel mai simplu ar fi să-l aduceți într-un cocoloș de

ghips!

Replica lui m-a pus pe gânduri toată noaptea. Și a doua zi de dimineață... Și ziua până la capăt.

12.

Așteptam pe culoar, la intrarea în turn, semnalul lui Geo care preluase comanda submarinului. Descoperisem între timp că cele patru fete din grupa enigmaticei Linda se descurcaseră pe navă ca și pe uscat. Noul comandant putea să fie deci liniștit. Avea la bord un echipaj de elită. De aceea stătea atât de calm lângă noi, privind netulburat la acele cronometrului din mână.

Costumul elastic, ușor, din cauciuc natural, negru ca smoala, casca, sacii, speciali prinși pe piept și pe spate, labele caraghioase pentru înot mă incomodau. Din cauza puținelor antrenamente aveam permanent senzația că mă sufoc.

Linda, în același costum, se afla în fața mea. Se uita nerăbdătoare la nu știu ce aparat prins pe peretele metalic. Geo se hotărî în cele din urmă să ridice în sus două degete în formă de V. I-am răspuns amândoi.

Am pornit să înotăm pe sub apă, unul lângă celălalt. După o vreme, ce mi s-a părut fără sfârșit, din mâna fetei țâșni o rază strălucitoare. Zidul de beton al digului, acoperit cu scoici și vegetație subacvatică, apăruse la timp. Abia mai respiram. Mi-am sprijinit palma de el ca și cum aș fi pus-o pe umărul unui prieten. Linda s-a desprins de lângă mine. A revenit. Mi-a făcut semne cu mâna. Arătând ceva în sus. Deasupra noastră, întunecat, am văzut un orificiu rotund destul de larg.

Ne găseam într-un fel de puț cu pereții de piatră. În scurt timp, am ajuns la suprafața apei. O platformă îngustă de beton înconjura, pe margini, deschiderea rotundă. Ne-am cățărat pe fâșia cenușie. Pereții verticali erau căptușiți cu plăci de ceramică albă. Pe zid fusese prinsă scara de

fier ce urca până pe sub chepengul metalic ce se vedea limpede în raza vie a lanternei.

Ne-am descotorosit repede de costumele incomode, le-am introdus în sacii de plastic și le-am dat drumul în apă. Capetele corzilor subțiri le-am legat de prima treaptă a scăriței. După care am început să ne cățărăm către ieșire.

Am ieșit din canal, am pus la loc chepengul. Păream doi muncitori în salopete cenușii de lucru, cu caschete pe cap și genți burdușite în mâini. În umbra primului pilon pentru susținerea conductei de deasupra, Linda mi-a arătat becul de pe stâlp. Am înțeles. Am scos pistolul cu surdină. Becul, cu un pocnet ușor, s-a făcut țăndări. Am auzit înjurăturile scârboase ale tipilor din gheretă. Încă un salt și ne-am întins pe asfalt. Linda aruncă în direcția lor o minge de tenis închisă la culoare. Trebuia să se oprească lângă gheretă. Am așteptat câteva minute. Liniște. Ne-am dus în fugă să evaluăm rezultatele atacului. Primul individ zăcea în fața ușii. Adormise pe loc sub influența gazului. Pe al doilea l-am găsit în gheretă. Căzuse pe scaun și de aici, în cel mai profund somn. I-am adus colegul și l-am înghesuit la picioarele lui. Linda a căutat mingea pe care a strecurat-o înapoi în geanta plină cu recuzita pregătită pentru spectacolul ce urma să-l prezentăm în laborator. Banda asfaltată de circulație dispărea în fața noastră printre palmieri bătrâni și vegetația subtropicală. Din sacul de pe umăr se dispersa în noaptea tăcută, amenințătoare, mireasma garoafelor ce trebuia să le dăruim doamnei Wilma.

13.

În ultimul boschet din marginea parcului ne-am oprit. Peste bulevardul pustiu se afla blocul sferic ce adăpostea misteriosul laborator. Ferestrele, mici, de formă circulară, ca niște hublouri, îi înconjurau pe două nivele. Deasupra intrării, pe zid, licărea slab, fosforescent, un disc nu mai

mare decât o monedă de o centimă. Tipul care stătea nemișcat pe treptele din fața panoului argintiu - de aluminiu sau oțel inoxidabil - fuma liniștit. Uniforma albă, șapca de pe cap îi trădau profesiunea: paznic de noapte. Sau așa ar fi trebuit să fie dacă exact în același moment ușa laboratorului nu s-ar fi deschis încet și dacă al doilea bărbat n-ar fi ieșit la iveală. Indivizii discutară ceva în fugă. Paznicul a rămas pe loc, celălalt s-a făcut nevăzut pe același drum. Placa argintie s-a închis în urma lui. Țigara și-a urmat traiectoria: jos, sus.

Linda s-a uitat întrebător la mine.

— Ăștia n-au fost în program! am constatat în surdină.

— Va trebui să-i lichidăm.

— Nu... Crabul!

Ne-am furișat prin parc pe sub palmierii somnoroși și plantele ornamentale. Într-un loc ascuns la umbră am trecut în goană bulevardul. Lipsa mașinilor părea ireală. Absența pietonilor la fel. Nici măcar o pisică nu ne-a ieșit în cale. Am căutat să ne apropiem de paznicul care ne încurca socotelile.

Am ajuns în spatele laboratorului. Linda a scos din sacoșă un crab de talie mijlocie, o jucărie electronică. Umbra clădirii ne învăluise pe amândoi. Trebuia să mă grăbesc. M-am descotorosit de bagaje. Cu jucăria în mână am înaintat pe sub curbura clădirii. Edificiul avea de jur-împrejur o placă de azbociment, lată. Am mers în vârful picioarelor pe banda arcuită, m-am oprit și am apăsat pe tasta aparatului. Paznicul nu mă zărise. Crabul începuse să dea nervos din picioare. L-am așezat, cu băgare de seamă pe jos. S-a mișcat mai întâi încet, la dreapta, pentru ca, după un scurt ocol, s-o pornească rapid în direcția necunoscutului. M-am retras. După două minute m-am uitat din nou. Tipul încerca să strivească sub talpă nevinovata vietate. Apoi s-a clătinat și a căzut încet lângă jucărie.

Linda se și afla lângă mine. Împreună am ajuns alături

de victimă. Crabul dispăru în sacoșa fetei. Eu am rămas nemișcat, cu pistolul în mână, în fața plăcii metalice. Ușa era deschisă. Am crăpat-o binișor. Nu făcea zgomot. Un coridor, lung, spațios, cu pereții albi. Din cinci în cinci metri, încastrate direct în zid, tuburi luminoase, în poziție verticală. Covor plușat, portocaliu. Tăcere. Nicio mișcare, nicăieri nici măcar o umbră. În partea cealaltă a culoarului, pe perete, era o placă ovală, în chenar negru. Pe ea litera L, mare, roșie, iradiind parcă o văpaie trăsnită. Pe stânga, la mijlocul peretelui, alt oval. Litera S sclipea în aură rubinie. Am pătruns fulgerător, m-am lipit de zid. Linda m-a urmat și a împins ușa în poziția ei inițială. S-a dus apoi în partea opusă unde a rămas nemișcată cu arma în mână.

Am înaintat. În dreptul literei S mi-a atras atenția panoul puțin crăpat. Înăuntru lumina era aprinsă. Dintr-un salt am fost lângă panou. L-am împins scurt, violent, cu o singură mișcare de picior. Tipul de la birou frunzărea niște dosare. În spatele său placa grea a seif-ului era dată la perete. Individul n-a clipit. Se uita calm la mine. A luat ochelarii și i-a pus pe birou. Părul cărunt îi căzuse în șuvițe subțiri pe frunte.

— Bună seara!… V-am deranjat? i-am spus politicos.

— Nicidecum! Așteptam să-mi vină cafeaua.

Mi-a plăcut. Avea o stăpânire de sine remarcabilă.

— Paznicul de la ușă v-a rugat să-i împrumutați o țigară! am continuat eu, apropiindu-mă tot mai mult.

— Cu plăcere!

S-a ridicat în picioare. Și-a introdus fulgerător mâna sub reverul hainei. L-am lovit, cu pumnul, drept în bărbie. Pistolul i-a căzut pe covor. S-a năruit alături. Am pus arma în buzunar, pe a mea la șold, sub salopetă. L-am ridicat și l-am așezat pe canapeaua de sub fereastră. Am luat dosarele, le-am azvârlit în seif, am tras placa grea de oțel la locul ei. Linda se uita nemișcată la individ.

— Știi cine e?

— Lasă pălăvrăgeala! De ăștia trebuie să ne debarasăm cât mai repede. După cum vezi ne-au luat-o alții înainte.

— E Kurt Adam Olafsson!

Am rămas ca bătut în cuie. M-am întors către ea.

— Nu l-ai informat că vom lua micul dejun aici?

— Nu! Geo a fost singurul care cunoștea planul acțiunii.

— Îmi pare rău! A lucrat pe cont propriu. Riscant. Va trebui să-i congelăm pe amândoi. Secția de criogenie. Tu adu bagajele. Mă duc să văd dacă n-am rămas fără paznic.

Am ieșit în fugă, l-am adus în spate pe individul adormit din fața blocului, l-am controlat pe dobitocul de Olafsson dacă nu-și revenise. Linda se dezbrăcase, își pusese halatul, ochelarii și șepcuța pe cap.

— Alături e o bucătărie de lux! făcu ea cu mâna spre ușă.

— Pregătește-ne o ciorbă de burtă!

14.

Laboratorul semicircular ne-a fascinat. Risipa de fantezie a industriei și tehnicii moderne explodase acolo ca într-o mică expoziție de obiecte paradoxale. Aparate necunoscute, policrome, microscoape de diferite dimensiuni, ecrane, fiole, fiolete, serpentine de cristal, vitrine strălucitoare cu instrumente complicate, platouri de forme stranii, fotolii și ventilatoare. Un univers halucinant cunoscut doar de specialiștii care cercetau, temerar, prin tainițele fioroșilor viruși. Pe undeva pe acolo se ascundea și teribilul nostru dușman nevăzut... Ca ignorant în materie, eu am trecut printre minuni, cu mintea întreagă. Aveam ca obiectiv secția de criogenie. Am descoperit-o. În tăvile lungi, de sticlă încasabilă, indivizii ghinioniști și-au aflat câte un loc mai pașnic decât cel ales în viața lor agitată. În rest, treaba automatelor. Aveau libertatea să-i poarte printre banchize și urși polari, printre pinguini și balene albastre!

Împreună cu Linda, am restudiat terenul, ne-am orientat, am meditat, am complotat, am repetat viitorul scenariu. Am descoperit și sistemul de blocaj pentru ușa de la intrarea în laborator. Se afla în bucătărie… Uff! când m-am văzut în halat, cu ochelarii pe nas și cu șepcuța pe cap eram gata să jur că invizibilul ucigaș se va prezenta singur la apel. Dar, până una, alta, mai trebuia, în sfârșit, să găsim boxa pentru deșeurile științifice și gunoaiele menajere. Am dat și de ea. Ne-am ascuns acolo bagajele sub un maldăr de cartoane și pungi de plastic cu șervete de hârtie folosite. Am fumat apoi o țigară, gândindu-mă la garoafele puse într-un vas cu apă, în speranța că vor avea efectul scontat în aventura bizară în care alunecasem ca un imbecil.

15.

Doamna Wilma semăna cu un jandarm. Pășea ca o scândură lungă, mișcându-se în sus și în jos. Părul roșcat îi stătea pe creștet ca un snop de grâu prins la mijloc într-un inel auriu. Nu avea șolduri, nici sâni. Rochia fâlfâia pe ea de parcă ar fi fost umplută cu aer. Văi și canioane adânci îi brăzdau chipul de mumie.

După ce a intrat la secretariat am lăsat-o să se odihnească. Peste câteva minute ne-am prezentat cu florile în brațe, timizi, înclinându-ne adânc.

— Bună dimineața, doamnă Zalinka! am început eu. Vă rugăm să ne iertați că am venit ceva mai devreme. Emma și cu mine…

— O, Adalbert! tresări bătrâna din fotoliu zâmbind fericită. Tu puști năprasnic de frumos te porți… bucurie mereu făcut la noi cu taroafe proaspetele… Unde fost cu Emma? La ce hotel?… „Amorul eeee-un copil pribeag”, intonă atât de fals, încât era să scap buchetul din mână. Fui flori pe firou. Când fine bătrân Kristit, ciudă face! Adus buchet acum 100 de ani!… Emma dai sărut pe obraz!

O sărută pe Linda cu patimă, direct pe gură!

— Acuși voi la laborator schnell… Mirosi garoafele. Phuii! Mori de necaz Kristit de vede ele… Aufwiedersehen! … Fa sărut, copii! Danke!

Am ieșit val-vârtej. Linda a vomat în prima cuvă din laborator. Înjurăturile ei m-au înveselit.

— Draga mea, riscurile meseriei! Hai să trecem în sala de decompresie biologică. Mercedes și Vernon își vor face apariția în trei minute!

Ne-am ascuns în sala răcoroasă. Am așteptat încordați. Biata femeie! N-a apucat să-și pună halatul pe ea. Linda a lovit-o scurt, a prins-o în brațe, în timp ce Vernon a căzut în fotoliu lovit după ceafă. I-am introdus pe amândoi în sertarele frigorifice. Ne-am întors în laborator unde ne-am trântit în fotolii.

16.

Acum trebuia să sosească Marele Maestru, reprezentantul Morții eterne, iluzionistul macabru care scosese din mânecă Spaima și Groaza… Linda era nervoasă. Mi-am întrerupt meditațiile stupide și i-am urmărit alarmat reacțiile. Îi cedaseră nervii? Cu gesturi automate muta obiectele de pe o masă pe alta, le amesteca în neștire. Se uita din când în când la microscop, apăsa pe orice clapetă, răsucea robinetele înșirate de-a lungul pereților, deschidea sertarele… La un moment dat scoase dintr-o cutie neagră o fiolă voluminoasă de sticlă, al cărui conținut violet îi acaparase atenția. Făcu doi-trei pași, se împiedică de ceva și fiola îi căzu din mână. Mirosul plăcut, de lavandă, ne-a învăluit instantaneu.

— Ce faci? am sărit eu din fotoliu, observând cât de rapid se volatiliza lichidul împrăștiat pe mochetă.

Cu batista în mână, Linda s-a aplecat să adune resturile. Ușoara amețeală care m-a cuprins nu m-a frapat decât în clipa când am început să râd. Râdeam încetișor, prostește,

în timp ce mângâiam umerii fetei. Starea euforică îmi inundase ființa până la extaz. Cu Linda se petrecuse același fenomen. Izbucnise în râs, în hohote isterice. S-a răsucit violent și mi-a sărit de gât.

Când m-a sărutat am văzut stele verzi. S-a lipit de mine șoptind cuvinte neînțelese. Speriat de ceea ce se petrecea cu noi i-am dat câteva palme răsunătoare. N-a reacționat. După aceea a apucat-o cheful de dans. Mișca mâinile și picioarele ca o jucărie dezarticulată.

Încet, încet, gândurile mi s-au învălmășit în cap. Am înțeles că făceam asociații bizare. Eram cu siguranță alt om, plin de voioșie, încrezător în victoria finală… Mai știi? Chiar și dansul ăsta… Prin urmare trebuie să fac doi pași la stânga, să dau din călcâie, din mâini, să mă rotesc pe vârfuri…

M-am trezit cu Linda lângă mine. Eu băteam învârtita pe loc. A chicotit ca o puștoaică, m-a înghiontit ca s-o privesc. Un veșmânt alb îi cădea până la călcâie. Masca elastică, de cauciuc, trasă pe cap. O schimbase, o făcuse de nerecunoscut. Peruca blondă îi revărsa pe umeri o splendidă podoabă capilară.

— Ține, deșteptule! La asta tot eu a trebuit să mă gândesc! Cum o să-l păcălim pe Deeb cu Emma și cu Adalbert cel galant? Ești sigur că savantul mai crede în învierea morților?

Îmi aruncă pânza albă, uriașă, cu gaură la mijloc. Am tras-o pe mine. Vag, foarte vag, mi-am pus o întrebare: de unde naiba făcuse rost de toată costumația asta de carnaval? Eram însă prea vesel, prea fericit ca să mai judec limpede.

— Masca, unde-i masca? am bătut din palme autoritar, aruncând cât colo șepcuța și ochelarii.

Am pășit plin de emfază de colo până colo. Linda mi-a îndesat în gură o caramea mentolată: rația de mâncare până a doua zi.

17.

Am privit la partenera mea și, involuntar, mi-am dus mâna la gură să nu izbucnesc în râs: rezultatul e că o gălușcă mentolată mi se lipise de limbă și de dinți, îmi înfundase gura privându-mă de aer. Abia mai respiram. Mi-am revenit cu mare greutate din surpriză, ca să constat că afurisita de mască menită, chipurile, să-mi protejeze (și ascundă) fața e atât de elastică, încât, prin comparație baloanele copiilor, păreau executate din tablă. Ca să-mi desprind carameaua de pe cavitatea bucală mi-ar fi trebuit o criză de tuse convulsivă, criză periculoasă în situația noastră, când trebuia să păstrăm o liniște mormântală pentru a nu ne trăda prezența la laborator!

Așa că, fără niciun pericol de a mai zâmbi măcar, am privit din nou la Linda, care în noul ei costum semăna de data asta cu o Ofelie după episodul plin de suspense din nu știu ce scenă.

Ne-am hotărât așadar să ne strecurăm pe lângă pereți, pregătindu-ne să luăm cu asalt camera blindată (încă nedescoperită) unde zăcea prizonier micuțul Kobold[2], virusul angstromatic, acel nimic infernal ce amenința omenirea. Trebuia să fii cu mult mai mult decât nebun ca să intri, ca noi, în bârlogul lupilor, mizând pe faptul că aceștia din urmă ar putea fi încă și mai zărghiți ca să nu folosească acest minunat prilej de a te culege ca pe o ciupercuță crescută pe tortul miresei! Așa mă gândeam, cu o bună dispoziție nu prea greu de înțeles, neștiind dacă să încep distribuirea profundelor mele mulțumiri cu podoaba asta șmecheră de fată care-și fâlfâia sacul alb prin fața mea, sau cu ticălosul de pui de cățea pechinez din Japonia care m-a azvârlit îmbrăcat în tot acest sos de pătlăgele putrede!

Dar atenție! De undeva au răsunat voci aprinse. Linda a

---

[2] În folclorul german - spiriduș, paznic al casei și al bogățiilor ascunse sub pământ (n.a.).

ridicat o mână, ca să-mi recomande prudență, apoi imediat și pe cealaltă, ceea ce trebuia să însemne, probabil, că orice prudență a devenit de prisos... Ba nu! Spre uimirea mea n-a răsunat niciun foc de armă. Fata bine, ascunsă și mai bine în faldurile costumului, și-a coborât mâinile încetișor, cu neîncredere și spaimă, de parcă ar fi simțit, pe nepusă masă, că un anumit articol de îmbrăcăminte i-a alunecat până la glezne în plin Champs Élisées. Vocile continuau să bălmăjească în legea lor, de unde am înțeles că posesorii lor încă nu ne-au băgat în seamă. Am încercat o mișcare de apropiere și aceasta mi-a reușit, așa că am putut privi peste umărul fetei în camera din fața noastră. Aș fi fost gata să mă lepăd de meserie dacă nu semăna cu secretariatul unei anumite doamne... Doamne!, să vezi și să nu crezi!

Bătrâna matracucă, impunătoare și autoritară - ca mama Grachilor când i-a luat la poceală pe cei doi oameni de stat fiindcă se scobiseră în nas la tribuna din Forum - ședea la același imens birou acum încărcat cu bunătăți și cojea delicat o banană. A scuturat apoi energic deasupra ei o solniță pântecoasă. Când a gustat produsul astfel preparat, s-a pocit îngrozitor (devenind, pentru o clipă nițel mai frumoasă), a dezvelit o dantură pentru care orice mârțoagă ar fi pleznit de invidie și a zbierat ca o apucată:

— Kristit! Fino aici immetiatt!

O arătare de sex opus, despre care ar fi trebuit să bănuim că este ilustrul om de știință, inginerul doctor, geneticianul Deeb Cristopher Zalinka, autorul virusului Kobold, a intrat repede în încăpere, adus de spate, cu un șorț de bucătărie atârnat de umeri și legat la spate, și cu o bonetă albă în formă de cozonac moldovenesc, proptită pe scăfârlie; a rămas în spatele baborniței, în aceeași poziție aplecată de lumbago și a șoptit terorizat:

— La ordin mămăică!

— Te kite ori se-ț spun, tomule, ke nu-mi plac pananele serat? Ce însemne porkerie asta, în fiecare și aceeași lukru

te trei ori, timineț, la prins și siare? a izbucnit matusalemica epavă.

— Mamaie, iartă-mă! Iartă-mă, că nu mai fac! a scâncit marele manipulant în ale geneticii, înșfăcând polonicul de argint din supiera de pe birou. Și aplicându-și conștiincios și rapid vreo zece lovituri în frunte, de-ai fi jurat că a sunat de recreație la o școală de prichindei certați cu disciplina.

— Haite, katta, termine cu prostii asta, ke me enerfes și-mi pere pofta de minkar la timineț! a poruncit godzila, care purta pe creștet același snop de podoabă capilară.

După care iar a cojit delicat o banană, a scuturat energic deasupra ei o solniță pântecoasă, apoi a gustat produsul astfel preparat, s-a pocit (devenind pentru o clipă nițel mai frumoasă), a dezvelit o dantură pentru care orice mârțoagă ar fi pleznit de invidie, apoi Deeb Cristopher Zalinka nu știu cum a întors ochii roată și ne-a descoperit pe noi, cele două fantome din Spessart, și a tresărit, rupând astfel, cu brutalitate, filmul ce se derula, în buclă închisă, între el și filantroapa sa mămăică.

— Uraa, ura! a chițăit în delir. Întinzând brațele spre noi. Au venit, scumpă bunicuță! Ce-ți spuneam eu să nu-ți pierzi speranța!

— Vielen Dank, mein Gott! În sfârșit fenit, tracii mei!

Străvechea carapace, țeapănă și deșirată de parcă înghițise o prăjină de sondă, se înclină ușor din dreptul ombilicului, făcând să-i alunece peruca peste banană (comentariu cenzurat).

— Un moment, domnilor! s-a precipitat Deeb, tropăind prin birou ca un zgomotist care înregistrează pentru teatrul la microfon asaltul cavalerilor lui Wellington la Waterloo. Un moment, să vă aduc instrumentele. Le-am pregătit încă de ieri.

— Tar, dracul meu Kristit! s-a neliniștit pe nepusă masă bătrânica din fața biroului pe care tronau, printre farfurii și tacâmuri, garoafele. Te ce au fenit tomnii, nu pricep nimik. Și inceteas se totl alerci te kolo pine kolo!

— Acuma! Poftiți! Poftiți! Acuma! a gâfâit piticul (obez) asmatic (și cardiac?) dând buzna înapoi din încăperea alăturată unde dispăruse fulgerător. La picioarele noastre s-au rostogolit o lupă, o lunetă (de amatori), o pereche de ochelari (lentilă cilindrică, 33 de dioptrii), un binoclu, ocularul unui microscop demontat de pe stativ și alte câteva obiecte care, din nefericire, se deterioraseră prea mult pentru a mai putea fi utilizabile. Am aruncat o privire spre Linda care, intuindu-mi întrebările, a ridicat din umeri. Apoi mi-a șoptit fulgerător:.

— Ce dracu i-a apucat pe ăștia doi? Mai bine gândește-te pe unde o ștergem!

— Ei! m-a bruiat burtă-verdele de savant, îndreptându-și ultimele două fire de păr de pe craniu pe care le purta pieptănate cu cărare la mijloc. Nu vă apucați de treabă?

— Pentru Tumneseu, tomnilor, aș frea se știu și eu ce se petrece în propriul meu laforator! s-a încrâncenat total Semiramida, supraviețuitoare a faraonilor.

Hm! Laboratorul ei?... Iar geneticianul n-a protestat la această afirmație aberantă!

A pus mâna pe lunetă și-a apropiat-o de orbita dreaptă și a-nceput să cerceteze cu mare atenție podeaua, picioarele mesei (ori ale bunicii - confuzie scuzabilă!), ba chiar până și supa din marele castron de porțelan.

— În fine macarale! a chiuit *mulier fossilis,* în momentul când capătul plin de tăiețe din supă, al lunetei, era să-i turtească nasul. Poți să-mi spui și mie ce cauți cu tinikeul teu peste tott?

— Virusul! a mormăit preocupat Tom Degețelul.

— Firus? Tar kare firus, pentru Tumnezeu?

— Cum care? s-a minunat ilustrissimul, luându-și luneta de la ochi cu un zgomot de ventuză care prinde aer. Te-ai tembelit, măi mămăică? Opera ta capitală, Kobold cel ucigaș, spaima omenirii și celelalte.

— Waswaswas?... Was? Kobold, meine kleine Haupwerke? Și unte este?

— Păi, tocmai! Aici e întrebarea! Nu mi-ai spus chiar tu, ieri seară, că ticălosul a perforat capsula unde era închis și a evadat în laborator?

— Ach, ja? Tacă a scapat, mare perikol! Poate feni peste noi, intra în korp und tai te trakku! Ach, Ach, perikol fiata! Nenorocit! Impecil! Kristit, te-am rucat se-mi atunci aminte la timineț se luam masur, ticălos nemernic ai uitat, ach! Kobold ne otrefește pe toț, morte sicher plötzlich.

— Ce tot spui mamaie? Păi atunci ăștia doi nu sunt chemați de tine să găsească virusul?

— Kemat, pe trakku, forbeșt prostii kit tine de mere, nu i-am fesut în fiața meea!

— Cine sunteți voi, mă, pungașilor? a început savantul să vină de-acasă? Cum ați intrat aici, dom'le?

— Pe ușă! m-am hlizit eu la atacantul tenebros care agita acum polonicul prin aer, retras lângă reduta lui năruită.

— Și ce aveți de gând sss…

A șuierat ca un venerabil șarpe căruia i se luase prada din gură, a dispărut apoi subit, ca prin farmec, s-a topit, s-a volatilizat, a devenit perfect transparent ori invizibil, lăsând în urmă doar sunetul acela suav al unui s pe cale de…

— Zum Teufel! a gemut mumia cu snopul pe cap, țâșnind în sus de pe scaun ca sub efectul unei erupții de mare presiune. Firusul a începutt se atakeee…

Și dusă a fost (oare unde) cu peruca ei cu tot și cu accentul ei cu tot, spre marea veselie a Lindei care s-a și pornit să-și fluture voalurile ca o corabie cu pânze ce și-ar fi propus să gonească muștele de pe ocean.

— Fugi, fugi, fugi! m-a sfătuit deodată, având în ton (naiba știe de unde?), suflul fierbinte al femeii iubite rămasă singură în vârful catargului, în ultima clipă de viață înainte de a pieri pentru totdeauna sub valuri!

— Unde vrei să scăpăm? Crezi că virusul ne-a iertat? am persiflat-o cinic.

— Nătără… mi-a aruncat frumusețea mascata în clipa în care am remarcat bolând că a împărtășit soarta bunicii și a strănepotului ei.

— …ule! am completat-o amabil.

…Și numai ce s-a pornit să fâlfâie turbat întunericul prin fața ochilor mei, și numai ce s-a opintit în scurt strechea în lințoliul meu de fantomă, și numai ce s-a apucat cu sârg să mi-l umfle pe loc de părea că aș fi picat într-un balon stratosferic uriaș, și numai ce apoi n-am mai simțit nimic, atât eram de mic, cât cel mai șui pitic, de nu chiar cât un pic, de n-am mai zis nici ic în starea de nimic…

18.

Verde! Totul în jurul meu bătea în verde. Nu acel verde pe care mi-l aminteam de pe câmpul cu verze, nu, alt verde, mult mai înverzit decât verzele verzi ce aveau verdeața verzuie… Nu era chiar atât de rău. În definitiv aș fi putut să dispar chiar de tot! Dacă vedeam în verde de varză înverzită însemna că ochii mei se transformaseră în două smaralde, însemna că sunt viu și faptul acesta nu mai valora nici cât ceapa verde. Câți oameni nu au avut în viață ochi de sticlă? Probabil că în universul ăsta în care trecusem ochii de smarald erau la modă și nu te împiedicau să vezi varza în verde. Trebuia să mă mai conving dacă și capul mi-a rămas rotund. Atât mi-ar mai fi lipsit, să am cap pătrat, sau, Doamne ferește, să nu-l mai am deloc! Mi-am pipăit țeasta. N-aș mai fi putut spune că ceea ce am găsit semăna cu vechea mea tărtăcuță. Oricum, gâlma aia moale mi-a confirmat întru totul că viața poate palpita și la alte dimensiuni, fie ele chiar invizibile. Gândul ăsta nu m-a speriat, însemna că îmi păstrasem judecata, că mai eram lucid. Ceea ce m-a surprins a fost altceva. Mi-am amintit de Emma Haffner și de Adalbert. Și ei trecuseră prin aceeași experiență. Cum nimeriseră în cocoloșul de ghips, treaba lor. Treaba mea de-acum era să văd dacă am

rămas întreg și în rest!...

Am dat din mâini și din picioare, am făcut tumbe. Condiția fizică părea să fie acceptabilă. Urma deci să mă orientez pe unde naiba nimerisem. Oho! Din prăpastia asta verde... verde. Ei drăcie! Când s-a petrecut fenomenul m-am aflat în... mocheta din biroul mumiei! Era verde. Prin urmare mă găseam în secretariatul-sufragerie. Buun! Într-un fel de crevasă gigantică, desigur. Cine știe ce crăpătură mizerabilă apărută în procesul de producție industrială. Nenorociții! Și s-au tot lăudat întruna că produsele lor nu mai au defecțiuni... Am privit în sus... „Dumnezeule!” mi-am zis, încercând să evaluez distanța ce mă despărțea de spuza albicioasă care tremura departe, undeva foarte departe, hăt în înaltul amețitor de deasupra mea. Zece kilometri, 20?!... Din cauza spaimei m-a apucat frigul, mi-a venit să plâng și am rămas nemișcat, ca lovit în gâlmă. Rămăsesem în pielea goală! Acum să vezi dureri în coate și în coastele alea care precis nu se vindecaseră.

M-am hotărât pe loc. Am început urcușul. Am făcut pauze din miliard în miliard de mișcări. Ceea ce m-a zăpăcit a fost viteza cu care înaintam pe verticală. Nici n-am avut timp să-mi șterg nasul care începuse să-mi picure. Am căzut invizibil pe marginea de sus a prăpastiei. Stupefacție! Totul se transformase în alb. Asta însemna că ochii mei își păstraseră calitățile. Dar am descoperit că și cerul era alb, iar printr-o gaură albă se repezeau spre mine raze strălucitoare de lumină. Mai, mai să-mi pleznească gâlma până m-am dumirit. Pânza albă a fantomei, nu putea fi altceva! Dar cum să străbat gaura aia blestemată ca să ajung, în sfârșit, acolo de unde viața mi s-ar fi desfășurat în alte condiții, ceva mai virusești?

Am străbătut vreo 250 de kilometri până mi-a apărut în cale un monstru lung ca un șarpe, roșcat, acoperit cu solzi lucioși dar elastici, după cum am constatat eu când l-am luat de coadă ca să mă conving dacă doarme sau nu. N-a zis nici pis, nu s-a zvârcolit și nici nu s-a dat la mine.

Văzând că pot să-l fac și covrig mi-a venit o idee de zile mari. Nu putea fi decât un fir de păr din peruca doamnei Wilma. Descoperire epocală! I-am răsucit un capăt - calculele mi-au luat nouă secunde - m-am așezat pe marginea lui și l-am lăsat să acționeze. Firul s-a desfăcut. Am zburat prin aer, m-am rostogolit cu viteze de până la 10.000 de ori viteza sunetului și am țâșnit prin gaura pânzei ca o rachetă zăpăcită bine la focos. M-am izbit de ceva tare și m-am trezit într-un fel de crater uriaș, cu fundul bombat, strălucitor. Acolo, la adâncimi înfiorătoare, se zărea un lac ce mi-a amintit de picătura ce alunecă pe geam când plouă. Gâlma scăpase întreagă, o aveam pe umeri. Nu mi-a fost greu să constat un fenomen surprinzător, dramatic. Căzusem în polonicul bestiei pe nume Deeb Cristopher Zalinka! Îl scăpase pesemne din mână după… Am făcut un salt de vreun kilometru într-o parte. Un bolovan cenușiu se rostogolise lent de pe marginea polonicului, pardon!, a craterului. Cât pe ce să mă strivească. Phiu! uf!… Ah!… Oh!… Bine că fărâma de praf a trecut pe lângă mine. Unde am rămas? A, da, la monstru! Bestia cine știe pe unde stă ascunsă. Din cauza lui ajunsesem în halul ăsta. Gol, nevăzut, riscând să nu mai fiu luat în seamă niciodată. Nici n-am vrut să mă gândesc la Enigma de Abanos care zadarnic va mai aștepta să mă vadă în ușa liftului…

Ceva, ca o suflare blândă, înțelegătoare, m-a smuls subit din polonicul craterului sau invers. M-a legănat prin aer și m-a pus pe mochetă. În timpul ăsta - cât am plutit în brațele curentului de aer sau ce-o fi fost - mi-am dat seama, după forme și culori, că nu puteam să mă aflu decât lângă fotoliul din secretariat. O mânie feroce m-a cutremurat. Am sărit încoace și încolo ca un purice. I-am descoperit târziu, după ce răscolisem spațiul galactic din jurul meu. Scârbele! Arătau mult mai pricăjiți decât mine, ia acolo, niște rămășițe infecte de materie. Se strângeau în brațe. Deeb se agățase de babă ca de o scândurică

salvatoare. Cum tot nu mă vedea nimeni i-am pocit în bătaie. După ce mi-au cerut iertare în genunchi, i-am luat în brațe pe amândoi și am așteptat să bată iarăși vântul. Curenții de aer se nășteau din senin, din cauze asupra cărora nu merita să-mi bat gâlma. Așa că nu mi-a fost greu să mă întorc în polonic. I-am aruncat în lacul de pe fundul craterului, în picătura aia ce avea pe maluri niște stânci calcaroase, albe: rămășițele de tăieței din supa de pe birou.

Am repetat manevra cu alt gând tenebros. Kobold! Asasinul trebuia să plătească. Toate crimele săvârșite fuseseră opera lui. Cercetările au fost anevoioase, cumplite, epuizante. Terenul accidentat, obstacolele de tot felul mi-au suprasolicitat imaginația, energia fizică fiind și așa ca inexistentă. Am avut noroc și de strania însușire ce o aveam acum: nici foamea și nici setea nu mă mai chinuiau. Altceva mi-a cerut însă un efort de gândire considerabil! Cu ce armă trebuia să-l ucid? De unde urma s-o procur? Dilema m-a secătuit. Din aproape în aproape, gândul salvator a venit de la sine, mi-a adus lacrimi în ochi. Nu aveam încotro. Trebuia să mă sacrific. M-am aplecat și mi-am deșurubat cele trei degete de la laba piciorului stâng. Cu ele strânse în pumn, clătinându-mă, am pornit la întâmplare, nu de alta, dar „întâmplarea e omul de afaceri al lui Dumnezeu!”

L-am descoperit pe un bolovan de praf. Se întinsese cât era de lung, în formă de glonț, pe spate și cu amândouă picioruşele se scărpina pe burtă, pe învelișul ăla gelatinos. Scârba! Putoarea! Secătura! Criminalul! După ce că mai avea și satanica putere să-i transforme pe oameni în viruși lui îi ardea acum de scărpinat! Nu m-a simțit, Talpa Iadului, Jack Spintecătorul, Râmaru ce era! Ia nici a mia parte dintr-un milimetru de el am rămas nemișcat, am tras aer în piept, am stat pe gâlmă cu picioarele în sus într-o concentrare de tip yoghin preț de a miliarda parte dintr-o secundă și m-am răsucit în poziția normală total refăcut.

Încărcat de energii bioelectrice ca un pește abisal. Mi-am pus degetele sintetice din palma dreaptă în palma stângă, am luat cu mâna dreaptă din palma stângă un deget și am ochit scurt. Obiectul a trecut prin asasin cu cruzime sadică, l-a străpuns dintr-o parte în alta și s-a pierdut în infinit. Kobold a tresărit puternic, a încercat să se ridice dar rafala mea de două degete i-a fost fatală. O mâzgă verzuie s-a scurs pe stânca de fum. A rămas inert, fleașcă. M-am cățărat pe bolovan și l-am împins până s-a prăbușit în gol pe locul meu de atac. M-am cocoșat până l-am dus în spinare către zona curenților misterioși de aer. De acolo până în craterul polonicului a fost o joacă. Iar când l-am văzut cum se scufunda în lac mi-a venit să leșșș…

19.

Gol-goluț, năuc, în picioare, pe maldărul de haine, lințoliul, pantofii și masca schimonosită de cauciuc natural. Puțin mai încolo alt maldăr, asemănător. Linda leșinase pe canapea. Îmbrăcată - cum o făcuse maică-sa - acum în toată splendoarea goliciunii ei de femeie. Lângă fotoliu am observat polonicul răsturnat într-o parte - piesă banală de bucătărie pe care întâmplarea o făcea să intre acum în istoria zbuciumată a umanității. M-am apropiat, de obiect cu interes - fără să fiu stăpânit de beția triumfului - dornic mai întâi să mă conving dacă ciudatele aventuri prin care trecusem fuseseră sau nu adevărate. Am ridicat polonicul. Pe fundul său strălucea în lumină o picătură de apă. Ar fi fost o nerozie să-mi închipui că aș putea zări și cadavrele celor dispăruți. L-am pus binișor pe birou. Apoi m-am îmbrăcat repede, căutând nedumerit pistoalele, al meu și celălalt, pe care mi-l făcuse cadou Olafsson. Dispăruseră! Treaba m-a pus pe gânduri.

Linda adormise buștean. Influența gazului toxic sau șocul provocat de urmările contaminării virale? Am aruncat pe ea pânza albă. Mi-am adus aminte de ceas… La

naiba! Intrasem în miezul zilei! Era de-a dreptul bizar. Nici cel mai mic semnal telefonic - parcă zărisem vreo patru aparate în laborator, unul în secretariat și altul… Deci toate legăturile cu exteriorul fuseseră blocate. Panica justificată de evadarea virusului? Dacă mai adăugam și iminenta descoperire a paznicilor atacați la punctul de control… Situația se prezenta cât se poate de critic. Trebuia să acționez rapid și eficient. Chiar și fără pistoale.

Primul obiectiv: sacul de plastic din laborator. Descoperisem în el sulfatul hidratat de calciu transformat în ipsos… Cu puțină apă am amestecat praful într-un vas. Din pasta moale am făcut un cocoloș cât mingea de ping-pong. M-am întors în secretariat și l-am introdus cu băgare de seamă în polonic. Picătura de apă a fost absorbită. Am pus proba în batistă și de-acolo în buzunar.

Linda dormea chircită pe canapea. Tare aș fi vrut să știu ce manevrase după inhalarea gazului toxic. Mai ales în timpul când eu bătusem învârtita pe loc… Spargerea fiolei să fi fost un simplu accident?

În sala secției de criogenie era foarte cald. Cineva deblocase sistemul de răcire!… Ipoteza defecțiunii tehnice părea imposibilă. Picături de apă se prelingeau pe zidurile placate cu faianță albă. Prin urmare evenimentul avusese loc cel puțin cu două ore în urmă!

M-am repezit la containerele în care fuseseră plasați cei patru oameni. Vernon începuse să-și revină. Mișca din vârful pantofilor. L-am lăsat, cu picioarele afară. Mercedes încă mai hoinărea pe banchize. Tava lui Kurt Adam Olafsson era goală!… „Frumos bătrâne!… Te-a dus de nas o șmecheră. Young și Nick au plătit cu viața lor tot din cauza ei!” mi-a trecut fulgerător prin cap. Dar în clipa următoare mă și lipisem de zid. Mi-am pipăit comoara din buzunar. „Fără asta, paște murgule iarbă verde!” am reflectat, în timp ce alt gând mi s-a hlizit la ureche: „Tâmpitule! Mai bine rămâneai invizibil!”

Am luat-o de la capăt! „Deci Kurt a fost informat la timp.

Tot el a pregătit toate accesoriile pentru Marea Scenă a Fantomelor. Cu ce scop?... Linda n-a intervenit când l-am făcut inofensiv și l-am pus la congelat, dar l-a scos ulterior din tava ca să mi-l arunce în spinare... Uimitoare combinație! Linda s-a culcat frumușel, lăsându-l pe Kurt să-mi bage mâna în buzunar și pistolul în piept. De ce n-a făcut-o până acum? Individul...

Ia stai! Etapele decongelării sunt programate riguros. Dacă treaba nu i-a mers înseamnă că zace ascuns pe undeva cu falca înțepenită, prinsă încă printre sloiuri, cu degetele chircite pe pistol, cu picioarele degerate... Nemernicul! Joc dublu, triplu!... Numai că micuțul Kobold... Nu cumva de asta se scărpinase el pe burtă, satisfăcut? Nu, Kurt n-ar fi avut timp să-mi șterpelească pistoalele. Kobold!... Dumnezeule! Nimeni dintre noi n-a știut de uimitoarea lui evadare! Chiar și cel mai genial plan a fost dat peste cap, s-a dus dracului! Auzi, bestia!? Să-i încurce pe toți, să le înnoade ițele de nu le mai poate descurca nici Motănelul Galben!... Iar Kurt n-a mai avut încotro. S-a dus să-și oblojească degerăturile și să înfulece ceva cu pistoalele lângă el. Ca să nu-l atace virusul!... Să înfulece ceva... În bucătărie, deci. M-am repezit în laborator. N-am mai ținut cont de legile profesionale care-mi recomandau să mă furișez pe lângă ziduri, să mă ascund după colțul mesei sau, în fine, să umblu nevăzut! Nu. Am luat-o la goană ca să ajung cât mai repede la bucătărie.

Dar n-am făcut nici măcar doi pași dincolo de ușa laboratorului. Kurt Adam Olafsson mă aștepta cu pistoalele la vedere, în ambele mâini! Pușlamaua! De pe falca stângă apa îi picura ca de pe un țurțure.

— Domnule, să lăsăm politețurile! mi-a și retezat-o, cu buzele azvârlite în sus, pe dreapta. Mă grăbesc! Mi-au degerat două degete de la picior și trebuie să-mi fie amputate. Scoate cocoloșul! Îți promit că te voi lăsa în plata Domnului. Ești un bun polițist!

— Se vede! am bombănit, pipăindu-mi cu mâna buzunarul. Să știi că ăla, Kobold, s-a dus să-și spele păcatele. I-a fost milă!

— Nu mă privește. Avem specialiști.

Am scos batista. Tocmai mă pregăteam s-o desfac.

— Kurt, aruncă pistoalele! Dacă nu, te ajut eu!

— Linda!...

Nu-și trăsese pe ea decât veșmântul fantomei. La nici doi pași în spatele lui. La capătul brațului întins am recunoscut un obiect cu țeava scurtă.

— Ai înnebunit? cârâi Olafsson - tot pe dreapta.

Focul de pistol îi smulse lobul urechii. Kurt scăpă pistoalele din mâini, înjurând ca la ușa cortului.

— Amice!, mi se adresă Linda. Cocoloșul!

„Afurisita!” Am desfăcut batista încetișor. Explozia care a urmat a făcut în tavan o gaură frumușică. Fum, praf, bucăți de moloz, surpriză. Prin orificiu a zburat direct pe culoar un individ cu mască neagră pe față. Pistolul-mitralieră din mână a scuipat o rafală. Apoi o a doua.

— Nimeni nu mișcă!... Alo, domnișoară! Lasă pistoalele! ... Bătrâne, îmi strigă el, rugăciunile noastre n-au ajuns până la tine... Am auzit că ai dat peste o comoară. În mânăstirea noastră o să fie la adăpost. Ce-ar fi să mi-o strecori în buzunar?

„Larry!... Și tu, Brutus”?!... Am înfășurat batista la loc. Am dat să pun un pas înainte, crezând că totul s-a sfârșit...

Altă explozie! Ușa de la intrare a pierit în neant. Din trențele de fum și pucioasă a apărut întâi o țeavă lungă de bazuka. Ofițerul de marină care urma avea prinși pe șolduri doi ciorchini de grenade. Părea gata-gata să înghită oameni!

— Echipaj, alinierea! strigă Geo, comandantul submarinului, cu o voce schimbată, amenințătoare.

— Ăla cu mers de copoi, ieși pe punte!... Cu diamantul în dinți... Măi, corcitură, nu mișca în front! De bal mascat îți arde?

Am pus cocoloșul în palmă gândindu-mă să-l înghit ca pe o pastilă. Altfel nu mai scăpăm de toți zevzecii ăștia. Mâna mi s-a oprit la jumătatea drumului spre…

Direct prin zidul sfârtecat de ultima explozie a pătruns pe coridor un aparat straniu, oval. A aterizat lin. O țeavă scurtă, două rachete laterale, cu focoase colorate, lunguiețe. O minune, nu altceva! Din spatele blindajului vertical, scund, un cuartet feminin, cu voci admirabile și într-o perfectă armonie, a început să cânte, pe neașteptate, Marseilleza:

„Allons enfants de la Patrie
le jour de la Gloire est arrivé"…

Suficient!… Două faruri puternice s-au aprins la țanc. Patru fetișcane splendide, în costume de cosmonauți, au sărit într-o parte și alta. Pistoalele care le atârnau de gât, întinse cu țevile spre noi, ne-au convins că porniseră să culeagă ghiocei!

Gândul a prins să zbenguie în capul meu ca un drăcușor. „Grupa de șoc a prea frumoasei Linda!…" Cocoloșul a dispărut în batistă, apoi în buzunar. Imaginea unui foc scăzut, eu într-o țepușă și aproape rumenit, a trecut prin fața ochilor mei ca o fantasmă. „Atât mi-a fost!" am mai apucat să judec.

— Domnule comandant, ți-ai pierdut busola! luă acuta o cântăreață celestă. Cap compas 180 de grade! Altfel îți avariem pupa!… Unde este genialul Poirot, Maigret, Marlowe, sau cum s-o fi numind? Vrem să-l invităm la chermeză!

Am făcut un salt înapoi, am trântit ușa și am blocat-o. Racheta a trecut șuierând a pagubă prin zid, nu i-a plăcut laboratorul și s-a dus să ia o gură de aer direct prin hublou. A explodat undeva pe insulă. Saltul acrobatic m-a propulsat pe același traseu. Am zburat prin orificiul rotund, m-am răsucit prin văzduh și am aterizat în primul

boschet. În urma mea canonada se dezlănțuise dementă. Rafale de pistol, explozii de grenade, bubuieli. Am tulit-o pe bulevard drept în sus, pe panta ce urca spre libertate. În timp ce alergam mi-am pipăit buzunarul. Of! Scumpa mea comoară era acolo, sferică, tare, îndopată, cu speranțe! Puteam să-mi văd liniștit de treburi, adică să dispar pe unde vedeam cu ochii… O explozie înfundată a cutremurat pământul. M-am oprit și m-am întors. Blocul nu se mai zărea. O ciupercă de fum se desfășura deasupra dezastrului.

20.

M-am întins pe iarbă, sub primul palmier întâlnit în cale. Abia mai respiram… Unde naiba dispăruseră toți locuitorii de pe insulă? În subsoluri, cuprinși de panică? Ce naiba, nu se mai obișnuiseră? În istoria noastră cea plină de războaie și revoluții, intervențiile militare avuseseră loc la fiecare sfârșit de săptămână, ba la nord, ba la sud, când în est, când în vest… Și să te mai sperii că a sărit în aer un bloc?

Dar mă înșelasem! Un tip pirpiriu cobora, totuși panta. Pusese ochii pe mine. Altfel n-ar fi fost atât de prietenos încât să-mi facă semne cu mâna. Mătura de pe umăr, șapca de general, mai-mai că-mi aducea aminte de un blestemat care mă amestecase în aventura asta nedorită! Motănelul Galben! El era, nu mai exista nicio îndoială… Am sărit ca ars în picioare. În primul moment mi-a venit să mă cațăr în palmier! După aceea mi-am adus aminte cum mi-a salvat viața, de cec, de angajament. La urma, urmei, ieșisem în câștig din afacerea asta. Tot mai găseam prin buzunare vreo cinci dolari pentru ziua de mâine…

— Zeii poartă pe tine în rai! s-a înclinat bătrânul portar, cu același zâmbet cucernic, împăcat cu cerul pentru veșnicie, sprijinindu-se însă în coada măturii înfiptă în pământ.

— Am făcut pe dracu-n patru ca să nimeresc în infern!…

Salut!

Ne-am strâns mâinile în tăcere. A continuat să mă privească, plin de curiozitate, ca pe cel mai autentic extraterestru.

— Eu nu adus floare de cireș pentru suflet al tău! Zeu Susanoo Mikato scumpit flori. Spus la el iau după chenzină… Tu merită livada cu cireși înfloriți… Trebuia aduc un pom!

— Ce flori? Aș goli acum o sticlă de vodcă.

— Nu bei așa mult. Tu odihnă trebuie. Nervii tăi țepoși… Terminat cercetări? Ce spunem la Administrație? Bani cheltuit.

— A fost vorba de un virus, Kobold. Îl am în cimitirul din buzunar. Va trebui să-l predau Forului Mondial de medicină. Va fi autentificat, inventariat, parafat și ștampilat și va intra în patrimoniul științific al planetei.

— Nu acord cu tine. Administrația plătit la aventurii tăi. Administrația păstrează la el. Dai, te rog, cimitirul!

M-am supus fără să crâcnesc. I-am dat cocoloșul cu batistă cu tot, satisfăcut. Altfel cine știe în ce încurcături mai intram. Mai trebuia să-i a duc ceva la cunoștință.

— Să știi că este mort!

— Nu griji face! Administrația înviază la el dacă trebuie! Face altfel. În folosul omenirii!

S-a înclinat. Era numai zâmbet…

— Poftim! Bilete vapor, avion… Submarin dus la fund. Tu mâncat sau eu împrumut până acasă zece dolari?

— Mulțumesc! Mai am două caramele!

— Atunci… adio! Țuchi-Yomi, zeu de la Luna, pace în sufletul tău înflorește, fericiri de la femei frumoase leagă la gât!… Tu aștepți la mine. Afaceri bun punem la cale…

A încălecat pe mătură. A luat-o direct peste ocean. L-am invidiat. Ca iluzionist eu n-am reușit să scot din mânecă nici măcar manșeta de la cămașă.

21.

Bestia! Perfida!... Ticăloasa! Infama! S-a apucat încă de pe la ora unu noaptea să bată darabana la fereastră, să țârâie, să mârâie, să clipocească pe balcon, de parcă ar fi anunțat o burniță de toamnă târzie cu insomnii năuce... Uff!, coastele și rotula... Va trebui să fac un tratament serios.. Unde mi-a fost capul? Am uitat să-mi deșurubez degetele sintetice, alea noi... La ora asta Enigma de Abanos - Doamna de la etajul doi - cine știe pe unde se învârtește în goană după alte plăceri ale vieții. În orice caz prin saloanele de lux... Dar dacă greșesc? Dacă s-a plictisit de tipii ăia cu bani și are grijă acum de un băiat sărac?... Nu chiar ca mine...

„Unde mă lași, unde te duci și cu cine, m-auzi,
Vă țineți în potop de mână uzi...”
(Odysseas Elyttis)

- Sfârșit -

C U P R I N S

Redactor de carte: Dinu Teodor Constantinescu
Tehnoredactor: Marin Bocăneală
Corector: Bocăneală Victoria